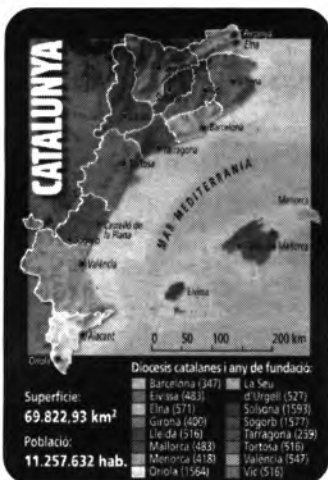

ELS CABDILLS DEL P.P. VOLEN DESTRUIR-NOS COM A POBLE

"La sensibilitat no és pas un defecte, però n'és la seva especialització, és a dir, la falta de sensibilitat per a una altra cosa".

(Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor i humorista catòlic anglès).

Ja és sabut que per afavorir un espanyol, cal fer mal a alguna altra persona. Estigueu segurs que per cada somriure que els actes d'Aznar, de Felipe V, de Franco, etc. han produït, un centenar d'ulls han escampat llàgrimes".

L'ESTEL

<http://teleline.terra.es/personal/focifum>
E MAIL focifum@teleline.es

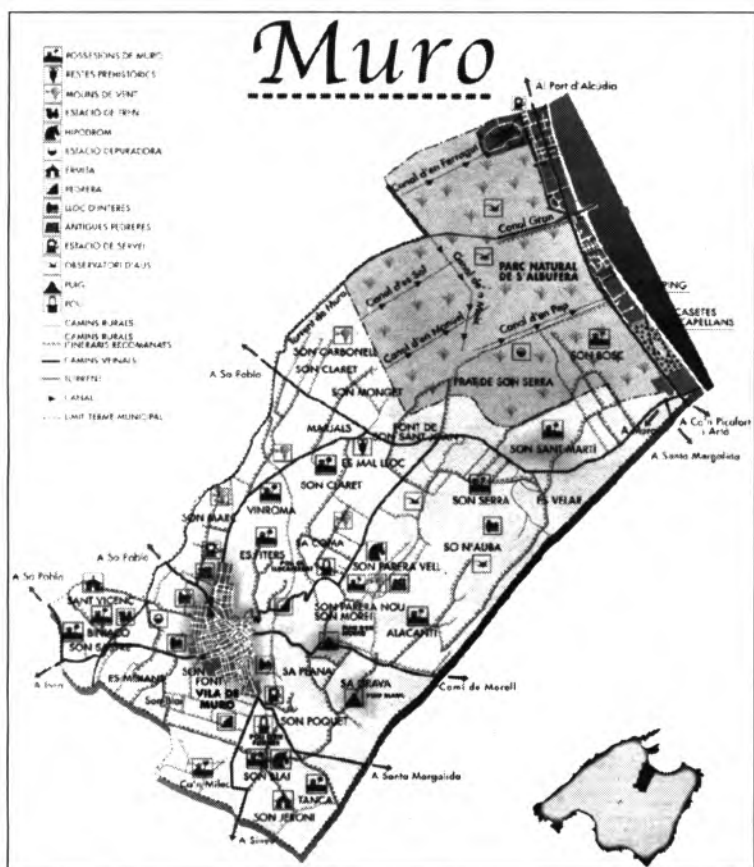
A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XIX. NÚMERO 441

15 D'AGOST DEL 2000

PREU: 250 PTS - 1,50 euros

CASETES DES CAPELLANS

Potser la costa de Muro sia la millor urbanitzada de Mallorca: tocant can Picafort hi ha ses Casetes des Capellans, la deixa que una senyora rica de Muro a l'Ajuntament. Allà no hi ha asfalt i a la platja hi creixen els lliris blancs. 135 casetes petites, totes de murers, estan a l'ombra dels alts pins que creixen pertot arreu. Fa 45 anys, el batle de Muro va donar ordre que les casetes es construïssin de marès amb teulada d'uralita, ja que fins aleshores estaven fetes de canyes i joncs. Els propietaris paguen una trentena de mil pessetes anuals a l'Ajuntament de Muro, propietari o gestor dels terrenys. Els diumenges d'estiu, a les 7 del capvespre, el capellà de Muro hi diu missa a la fresca, al costat de la casa primera del poblat, on estiejaven els capellans de Muro en temps primer. Ja ho sabeu, si anau per la contrada, atuuu-vos a ses casetes dels Capellans: menja-reu be i viureu unes hores a un poble primitiu mallorquí.

A continuació hi ha uns quilòmetres de pinar a la banda de la mar i l'Albufera a l'altre d'on passa la carretera fins arribar a la Platja de Muro amb hotels, xalets i botigues fins a l'avinguda Mas i Reus que és on comença el terme d'Alcúdia

Fa 25 anys que na Martina Portells estueja a les Casetes des Capellans. A la foto amb sa filla Elisabet. Tel. 971 860 095

Fa 15 anys que na Maria Lluïsa Alonso regenta el Restaurant Olímpia a ses Casetes des Capellans. Per 1500 ptes se menja bé. Tel. 971 850 831

Fa 25 anys que en Sebastià Perelló de can Gavella regenta el Bar do Pins a ses Casetes des Capellans. Plats combinats i entrepans. Se menja per una mitjana de 1500 ptes. Tel. 971 184 309

Fa 19 anys que na Sebastiana Cloquell i el seu home Joan Ferragut compraren una casa a ses Cases des capellans. Tel. 971 676 421

La família Sastre - Moragues estueja a ses Cases des Capellans a la que va ser la segona casa del lloc. Tel. 609 982 982

Fa 34 anys que na Lluïsa Hernandez i en Baltasar Ramis regenten el Restaurant La Ponderosa a les Casetes des Capellans. Se menja per 1500 ptes a la carta. Tel. 971 184 118

Fa 44 anys que els germans Mulet de cas Sifoner triaren un solar damunt un pujolet a ses Cases des Capellans. Primer construïren una caseta amb canyes i joncs, més tard de saquetes. L'any 1970 per ordre del batle feren l'actual casa de marès amb teulada d'uralita. Tel. 971 537 942

En Guillem Quetgles que ja te 89 anys, habita els estius a ses Casetes des Capellans. No va anar a la guerra dels Tres anys, però durant 9 dies anà a sant Llorenç, mobilitzat contra el capità Bayo. Tel. 971 860 511

Especial dedicat a POBLES DEL NORD DE MALLORCA
Si vos ha agradat, telefonau al **971 26 50 05** i el vos enviarem cada quinze dies

Durant tot la seva vida, na Caterina Benasser estueja a ses cases des capellans. Ens diu que abans era més tranquil, però que ara els hotels de can Picafort ja estan al costat. Fa un any i mig, que el seu home, en Mateu Galmès de Petra va morir d'accident de circulació, té una filla, na Carme de 8 anys. Tel. 971 541 780

PLATJA DE MURO

Fa un any que na Margalida Macies i sa filla Clàudia regenten la Joieria Samarkanda a la Platja de Muro. Tel. 971 893 176

Fa 12 anys que n'Antoni Mas de santa Margalida va obrir la Cafeteria Dallas a la Platja de Muro. Despatxa menús a 900 ptes. A la foto amb el seu fill Joan. Tel. 971 890 386

Fa 4 anys que en Maties Perelló de Muro regenta la Pizzeria Maties a la Platja de Muro. Se menja per un mil·lenar de pessetes. A la foto amb sa filla Ainhoa. Tel. 971 892 098

Fa 9 anys que la família Garcia de Pollença regenta el Restaurant Los Pins a la Platja de Muro. Se menja i se beu per un mil·lenar de ptes. Tel. 971 890 718.

Fa 6 anys que en Pere Joan Estelrich de santa Margalida va obrir el Restaurant Olé a la Platja de Muro: despatxa el peix fresc, les carns i les pizzes. Se menja per unes 2000 ptes a la carta. A la foto amb els seus cuiners, Sebastià Mateu de Muro i en Rafel Blanco d'Andalusia. Tel. 971 891 429

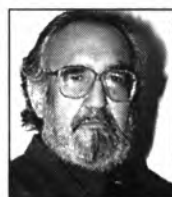
Na Silvia i na Virginia son les madones joves del Restaurant Les Delícies a la Platja de Muro. Despatxen la cuina internacional pels turistes. Tel. 971 890 513

Fa 11 anys que n'Antoni Carbonell va obrir la Sabateria Jayton a la Platja de Muro. A la foto amb la seva dependenta Laura Cladera. Tel. 971 890 314

Fa 4 anys que la família González d'Alcúdia regenta el Restaurant Topo Gigio a la Platja de Muro. Se menja per 3500 ptes a la carta. També regenten el Restaurant Platja de Muro on se menja per una mitjana de 5000 ptes. Tel. 971 890 451

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* L'Ajuntament de Llucmajor ha fet anques enrera en l'assump-te de la moció d'en Rabasco contra l'Obra Cultural Balear, i ha rectificat amb una altra moció de disculpa. Afortunadament els peperos llucmajorers encara els resta un punt de vergonya. Anar directament contra el català, llengua oficial i pròpia de les Balears ha esta massa fort fins i tot per ells i s'han retrac-tats.

Joaquim Rabasco

* Ha arribat a la redacció de l'ES-TEL el número dos de la revista El Forastero, la revista d'en Rabasco que surt cada tres de mesos i que se reparteix de manera gratuïta a les bústies de s'Arenal de Mallorca. Sobre el "Decàleg del castellanoparlant" que l'ESTEL va reproduir fa un mes i mig, en Rabasco diu que "no se tractava d'una provocació, sinó d'una ironia. Que el decàleg no era més que una transcripció literal del "Decàleg del catalonoparlant" que aparegué en taulons d'anuncis signat pels Maulets. L'única diferència és que substituïrem la paraula català, per castellà en el decàleg. ASI, explica, està a favor del bilingüisme i en contra de qualsevol

imposició, incloses les imposicions castellanistes", afirma. Molt bé, senyor Rabasco, ara anam. Esperem que l'hivern que ve, als locals del vostre partit, impartireu lliçons de català als espanyols de s'Arenal, sense imposicions, és clar, a veure si tornau bilingües d'una puta vegada. Que els mallorquins ja ho som des de fa una seixantena d'anys.

* El Partit Popular va de rota batuda a **Formentera**. Aquest hivern, aquest partit va quedar sense representació a l'Ajuntament ja que uns 60 militants es van donar de baixa del partit per dissidències amb la direcció eivissenca i amb ells tots els integrants de la llista electoral al Consistori que per primera vegada en la història recent es va quedar sense representació a Formentera. Ara, els caps visibles del dissidents, encapçalats per Cándido Valladolid, s'han incorporat al PRIB, fundat a la localitat mallorquina de Calvià per Jaime Fernández Abad. A la presentació oficial del PRIB a Formentera hi varen acudir coneguts dissidents del PP a les Pitiüses, com l'ex secretari general del PP a Eivissa i Formentera, Manuel Alonso Fernández i l'ex director insular de l'Administració de l'Estat Luís Carlos Ferañández. Tots ells formaven part de la secció més espanyolista del PP.

* Els volien posar la por al cos, i no se si ho varen aconseguir, a la vintena de joves independentistes que viatjaren a Arbúcies a una acampada de cap de setmana. Volien i volen posar al por al cos a un poble que des de fa segles l'hi te. Les Germanies amb el desembarcament de les tropes imperials espanyoles a Pollença el 1522 i la repressió contra els agermanats, la guerra contra la nostra pàtria per part dels castellans i francesos del 1707 al 1715 que ens deixà vençuts i desfets, la guerra del 1936-1939 que molts recordam, ha deixat la por al cos als mallorquins i a la resta de la nació catalana. Ara, n'Aznar ens vol tornar a posar la por al cos. Ens volen fer por als espanyols de sempre. La saviesa popular mallorquina, va fer aquest adagi: "Qui pledeja amb Deu, amb el rei o en son pare, sempre perd".

* Na Xisca d'Exclusives Xisca agraeix públicament labona feina de la policia municipal al Port de Pollença. Quan els necessita hi van de seguida. Ω

Exclusives Xisca S.L.

Lloguer i venda de xalets i apartaments
Necessitam finques, xalets i apartaments per a vendre

Tels. 971 867 286 - 629 643 671 Fax: 971 864 661

La Gola, 24 - 07470 Port de Pollença (Mallorca)

Exclusivasxisca@retemail.es

JARPIS Encarnació Mejías

Manteniment de jardins i piscines
Custòdia de xalets

Ramon de Vallenilla, 12

Tel. 971 864 532 Telex: mvl 696278393
07470 Port de Pollença (Mallorca)

C A N P I C A F O R T

Fa 6 mesos que en Ricard Vinyes de València i en Joan Ruiz de Barcelona han obert el Restaurant Entrepans a Can Picafort: Tapes i plats combinats. Per 800 ptes se menja i se beu. Tel. 606 851 551

Fa 3 anys que na Magdalena Alomar de Llubí regenta la botiga Artesanies de Mallorca a can Picafort. Tel. 971 850 755

En Bartomeu Amer és l'encarregat de la Cafeteria Beach a can Picafort. Per 900 ptes se menja i se beu. Tel. 971 850 032

Fa 16 anys que en Rafel Torrents de Llubí regenta el Restaurant can Riera a can Picafort. A la foto amb els seus dependents, la majoria alemanys. Se menja a la carta per una mitjana de 1500 ptes. Tel. 971 850 539

Aznarització

PERE FELIP I BUADES

Asnarització és el que va passar el passat dia 13 de juliol en el port de Ciutat de Mallorca quan tornaven a l'illa, després d'un viatge a la localitat catalana d'Arbúcies un grup de 20 joves mallorquins que havien participat a una acampada de joves nacionalistes.

El fet que, a aquests grups els estessin esperant les forces d'ocupació franquistes (perdonin el lapsus, volia dir les forces d'ocupació asnaristes), amb tot el desplegament de mitjans de repressió policials, és un fet feixistoide que no ho pot ser més. Seria molt millor per a tots, que aquests mitjans s'utilitzessin contra totes les màfies de delinqüents que ens envaeixen i que

van a lloure per aquí.

Insistesc, això que va passar forma part de l'asnarització que ens imposen n'Asnar, el PP i tots aquells que de manera servil estan al seu servei. Atenció amb la senyora Cirer! Mallorca? Molt folclòrica, però que darrerament ens preocupa de manera molt seriosa ja que als fets del passat 23 de juliol al port de Ciutat cal afegir-hi els passats el dia de la inauguració de la Feria de Abril d'Inca. Tots dos molt clars en intencionalitat que no és altre que la repressió organitzada, tipus asnarista contra tot allò que no agradi a la gent de Castella, l'afany dels quals és colonitzar per el seu profit, totes les terres i persones que poden, tant de les

nacions de mes enllà de la mar, com de les nacions de més a prop de la seva. Ells que a més de espoliar-nos i explotar-nos tot el que poden, que poden molt, ens ultratgen i reprimeixen amb el seu odi extremat en tot allò que no entenen. Ells sol entenen el "castellano". Una llengua i una forma de ser depredadora, voraç i fanàtica que els ha duit a ser odiats i expulsats de les terres que havien subjugat al llarg del temps: tot Sudamèrica i fins a Mèxic, les Filipines, Cuba, el nord d'Àfrica etc. Cosa que haurem de fer nosaltres i, esper amb el mateix final feliç que als altres llocs.

Perquè, sens dubte, la ofensiva d'invasió total ha començat. Si no és així no tenen sentit els fets que passaren al Port de Ciutat el passat dia 23 de juliol. Aquests fets deixen a les clares les vertaderes intencions d'aquests polítics forasters i dels polítics mallorquins del PP traïdors i venuts. Traï-

dors a la seva pròpia gent. Venuts a l'or de Madrid i aco- vardats per les armes castellanes i de la repressió organitzada pels mitjans de comunicació castellans que utilitzen la fal·làcia i la mentida per tal de repudiar tota aquella gent que no estigui uniformada a favor del seu rei, la seva pàtria, la seva nació, la seva justícia, la seva llengua... Idò bé, en aquesta terra i en altres terres d'allò que ells anomenen España, hi ha gent que tenim una llengua distinta, una pàtria distinta i tenguem uns reis amb més legitimitat que la que té el seu Borbó de nissaga francesa.

Que se tracta d'una invasió organitzada i que forma part del pla asnarista de repressió a les "provincias rebeldes", ho demostren aquests fets del Port de Ciutat que ens retornen al temps del franquisme. En aquells temps lluitàvem per tal d'aconseguir la democràcia i el respecte social i humà. Avui, lluitam per aconseguir la ver-

tadera democràcia, recuperar la dignitat i conquerir el dret que ens assisteix a tenir el nostre propi Estat independent del seu.

Perquè això que tenim ara, és el que hi ha; El partit asnarista amb pretensions de convertir-se en el partit únic reivindicant l'espanyolisme, un espanyolisme molt seu, excloent, que col·loca a les seves "provincies" aparells de repressió policial-militarista per tal d'escalfar qualsevol intent de revol- ta.

En aquest nous temps, els veig un paper més que difícil als polítics mallorquins del PP, que malgrat pertànyer a un partit polític aliè al nostre poble se senten mallorquins en allò cultural i lingüístic. Ells més que ningú se veuran enfrontats al dilema entre l'elecció entre el seu servilisme i subordinació al seu amo, n'Asnar o a la seva dignitat, a la seva pròpia estimació i als drets que tenen con- trets amb els seus ascendents i descendents. Ω

Impost turístic

Des d'aquestes ratlles, desig contestar les inacceptables manifestacions del President de la Patronal Hoteleria de Mallorca, i a algun que altre hotelier i del partit o partits polítics que rebutgen l'"injust", -jo diria que justíssim- impost turístic.

A vegades pens que som un il·lús a l'haver cregut que els poders fàctics del principi de la transició política d'aquest país havien quedat relegats a un segon pla en aquesta illa. Cada vegada, però, que se pronuncien, sembla que va a produir-se un alça- ment sectorial contra el poder legalment constituït, aconseguint posar al Govern Balear en situació de ridícul i inde- cisió.

Un sector empresarial no s'ha d'amoïnar tan obertament contra unes mesures d'interès social i territorial que desemboquen en una situació de pura subsistència. Som beneïts o menjam merda!?

Els senyors hotelers ja tenen el seu capital a ultramar. Quan se roqueta s'enfonsi, el senyor Escarrer, que no ens dona lliçons de res, en la urbanització on viu, no pateix restriccions de res. Té abundància de tot: des de seguretat medio-ambiental, passant per la econòmica i acabant per la personal, (que Déu el guardi molts d'anys). Viu lluny del mundanal renou. En una altra ordre de coses, vostè senyor Escarrer, lo seu, que és l'es-

peculació i el fer diners... El gran capital mai tengué entranyes, ni pàtria. Els senyors hotelers, per a invertir en la planta hotelera de l'illa, ha de ser per decret, però per a invertir al Carib o més enllà de la mar i en un luxós iot d'escàndol no els fa falta cap decret.

En quant a la promoció turística a través d'IBATUR o del Foment de Turisme (que ja no té raó d'ésser), que s'ho paguin ells i no amb fons públics. Balears no necessita més promoció. Allò que necessita és estabilitat social i territorial.

En quant al senyor president de la patronal, li diré que quant se manifestà: "de dur-se a terme la barbaritat de l'ecotassa, matarem a la gallina dels ous d'or", li recordaré que aquesta frase ja la digué el sen-

yor Antonio Juan aleshores president del Sindicat d'Hosteleria de l'esvaïda Organització Sindical Vertical l'any 1977, amb motiu de la negociació col·lectiva del conveni provincial d'hosteleria, en el que el qui subscriu aquestes ratlles fou membre de la mesa negociadora. Va ésser gros, no hi va haver manera d'entendre'ns. Hi va haver declaració de vaga i d'aquí sortí la famosa frase. Les úniques gallines que se mataren foren les que havien d'anar a l'olla per a goig dels turistes que s'ho passaren d'allò millor. I el turisme creixé any rera any. Senyor president dels hotelers, no se preocupi tant pel declivi econòmic de Mallorca. Tenim un Govern Balear i un Consell de Mallorca, que jo li asseguro que estan velant pels interessos dels ciu-

tadans. Per això son elegits i per això els pagam.

Si alguna cosa ha de matar la gallina dels ous d'or serà la màfia estrangera, els assassins, les violacions de devers Magalluf, les bandes juvenils, la prostitució bisexual, els escàndols públics, la immigració estrangera incontrolada, la pol·lució, els renous, la manca de recursos naturals, la manca de qualitat i la manca d'higiene en molts dels hotels que vostè representa.

La mallorca encisadora, adolescent, la ingènua, la dels viatges de nuvis, la s'endugué el progrés mal entès.

Impost turístic i prest! Ω

Antoni Juan i Julve.
Candidat al Senat per la
Coalició Republicana
Treballadors per la
Democràcia

P O R T D ' A L C Ú D I A

Fa 7 anys que en Tomeu Bestard de Lloseta regenta la Botelleria Buxats a la Ciutat Blanca. A la foto amb sa neboda Cristina. Tel. 971 891 028

En Jaume Bestard de Binissalem és l'encarregat del Restaurnt Ones a Mas i Reus d'Alcúdia. És un steak house. Se menja per 3500 ptes a la carta. Tel. 971 891 729

Na Maralyn Smith d'Anglaterra és la propietària de l'empresa Maralyn Property Management del Port d'Alcúdia. Guarda les claus als propietaris de pisos i xalets quan són a fora. Te cura de la neteja i del manteniment. Si la necessitau, la trobareu al 630 853 572

Durant 38 anys en Sigfrid Navarro de Montserrat (València) ha regentat el Restaurant Sigfrido al Port d'Alcúdia. Ara està retirat. Tel. 971 547 475

Fa 3 mesos que na Vicenta Vergara ha obert la botiga de moda "Megusta" al Port d'Alcúdia. Tel. 971 549 310

Fa 6 anys que na Joana Barceló de can Picafort regenta el Super Spar a l'Avinguda Mas i Reus d'Alcúdia. A la foto amb el seu dependent Pere Estelrich. Tel. 971 890 614

Fa 4 anys que en Yerart Garceia de l'Uruguay i na Carme Gil de Barcelona regenten l'oficina de canvi i el Rent a Car del Plata a l'Avinguda de mas i Reus. Tel. 971 892 326

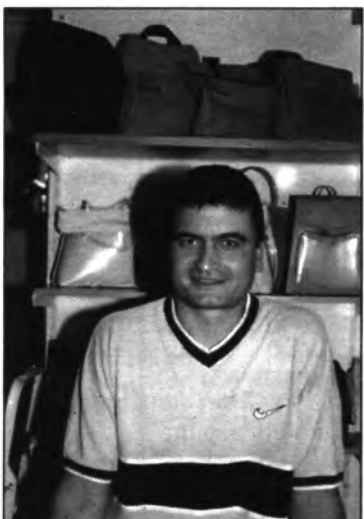
Fa mig any que na Maria Jesús Villar de Valladolid ha obert la botiga de vins i licors Sa Vinya al Port d'Alcúdia. Tel. 971 549 843

Fa 2 anys que na Margalida Maura és la dependenta de la botiga de Moda Bulldog al Port d'Alcúdia. Tel. 655 659 414

Fa 2 anys que els germans Jodin de sa Pobla regenten el Bar La Baguette al Port d'Alcúdia. A la foto amb sa neboda Chloe. Tel. 971 549 713

Fa 2 anys que en Miquel Pericàs de Lloseta regenta la Sabateria Gregal a Mas i Reus d'Alcúdia. Tel. 971 892 035

Fa 3 anys que en Sebastià Crespí de sa Pobla regenta el suvenir Lisa al Passeig de les Palmeres a la Ciutat Blanca. Sa mare, n'Antònia Serra de Campanet va obrir aquesta botiga fa 30 anys. A la foto amb la dependenta. Tel. 629 616 544

Fa 20 anys que n'Eugenio Roque va obrir la immobiliària Roque i Port d'Alcúdia. La seva dona, Francesca Crespí li fa de secretària. Tel. 971 548 482

Fa 12 anys que na Caterina Pericàs regenta el Supercati al Port d'Alcúdia. A la foto amb sa dependenta Eva. Tel. 971 547 121

Fa un any que en Pere Fiol de sa Pobla ha obert l'Agència de Viatges Alcúdia al Port. Tel. 971 545 119

Fa 11 anys que en Joan Bestard de Lloseta regenta la botiga de regals Joans a l'Avinguda Mas i Reus d'Alcúdia. Tel. 971 890 968

Fa 9 anys que en Joan Fernández Terrassa va obrir juntament amb Carles Bàrcena la Acadèmia Bàrcena al carrer d'Eivissa de Ciutat. Ensenyança universitària. Tel. 971 457 921

Fa 15 anys que la Família Mac Lean d'Escòcia regenta The Highlander Bar al Port d'Alcúdia. Fou el primer bar connectat a internet del poble. Aquest estiu, aquest lloc surt cada setmana a la BBC 1 de Londres. Tel. 971 549 831

Quan era ben jove en Pere Coli ja ajudava a son pare, fent de representant de sabates i llavors va seguir. Ara f 10 anys que va obrir la sabateria Coli al Pot d'Alcúdia. Tel. 971 883 531

Fa 3 mesos que na Marilen Bibiloni de Binissalem ha obert la botiga de regals i objectes de platja Es Llaüt al port d'Alcúdia. Tel. 971 548 176

PORT D'ALCÚDIA

Fa un any que en Raul Collar d'Enterrios (Argentina) i en Carles Carnavale de Montevideo (Uruguai) regenten la Immobiliària Mediterrània al Port d'Alcúdia. Tel. 971 549 007

Fa un any que n'Amador Salès d'Inca ha obert la botiga de Serveis d'Oficina al Port d'Alcúdia: informàtica i internet, telefonia, faxos, mobles d'oficina, etc. Tel. 971 548 228

Na Francesca Fuster, la filla d'en Barratxet d'Autocars Mallorca que fa la línia Alcúdia-Ciutat i a altres llocs de Mallorca, va obrir ara fa 36 anys la Botiga Badià. Fou un dels primers souvenirs del Port d'Alcúdia. Tel. 971 549 208

Fa un any que en Pere Reinès regenta la Bodega es Port al Port d'Alcúdia. Menú a 1200 ptes. a la carta se menja per una mitjana de 3000. A la foto, part del personal. Tel. 971 549 633

Fa 4 anys que en Jaume Martorell de Pollença regenta el Restaurant sa Bota al Port d'Alcúdia. Despatxa les paelles, el rap a la marinera, la porcella rostida. Se menja per una mitjana de 3000 ptes a la carta. Tel. 971 545 072

Fa un any que n'Elisabet Seguí sw sa pobla ha obert al Perruqueria Nou Estil al Port d'Alcúdia. A la foto, pentina na Noèlia Ramon del Port d'Alcúdia. Se queixen que encara no han trobat parella. Tel. 617 328 262

CIUTAT D'ALCÚDIA

Fa 15 anys que na Margalida Rull i el seu home Antoni Pons regenten la botiga d'aquaris, emmarcacions i cristalleria Cristal-lalcúdia a la barriada de ca na Saloma. Durant 4 anys tenien el negoci intramuros de la ciutat. Tel. 971 548 213

Fa un any que en Joan Becerra ha obert la Fusteria Cuinbec a la barriada de ses Forques d'Alcúdia: portes, cuines, sales de bany... telefonau-li al 657 871 935

Excerceracions a Irlanda del Nord

BERNAT JOAN I MARÍ. PRES.

D'ESQUERRA REPUBLICANA-ILLES BALEARS I PITÀUSES

Diuen que tancaran la presó de Maze, la que ha albergat durant dècades una part important d'activistes de l'Ira i unionistes d'Irlanda del Nord, perquè ha quedat buida. Es tractava d'un penal on es complien penes per terrorisme, i paradoxalment hi anaven a parar terroristes dels dos bàndols. S'hi trobaven, per tant, membres de l'Ira-partidaris de la unitat d'Irlanda del Nord amb la República d'Irlanda-, i membres dels diversos grups unionistes-partidaris de mantenir-se dins el Regne Unit-armats a l'Ulster.

Que el procés de pau anava de debò, a Irlanda del Nord, es va poder comprovar quan el govern britànic va afirmar que es mantendrien converses amb els grups terroristes tant si es mantenia una treva com si no. És a dir, que hi hauria canals de diàleg, ocorregués el que ocorregués. Així mateix, vàrem poder veure com un terrible atemptat, al carrer, i amb moltes víctimes, no va ser capaç de boicotejar el procés. Les converses continuaren i no s'aturà res. Era la demostració que qui fos que maneja els fils del terrorisme no aturaria el procés de pau que s'havia posat en marxa.

El següent pas fou la constitució d'un govern (constituït, suspès temporalment, reconstituït...) nordirlandès, amb la participació de membres de tots els grups—des dels unionistes britànics fins al Sinn-Fein-, reconegut tant per la Gran Bretanya com per Irlanda. La base de l'acord era precisament que no en quedàs ningú fora, ni tan sols el braç polític de l'Ira (unes converses de pau amb algú fora no són converses de pau; un govern de concentració amb algú fora no és un govern de concentració).

Ara s'ha pres una mesura que pot ser molt dolorosa, especialment per a les víctimes i els familiars de les víctimes dels atemptats terroristes: l'excerceració de tots els presos tant de l'Ira com dels grups unionistes. Persones amb delictes de sang, que havien posat bombes que feien dotzenes de víctimes, amb condemes de cadena perpètua, surten de la presó de Maze, per posar de manifest la voluntat de pau de les institucions i dels pobles d'Irlanda del Nord. A l'Ulster, la pau s'ha considerat com un valor primordial, el valor fonamental a tenir en compte, i per això se l'ha primada. En ares de la pau, s'excerceren persones que han participat en atemptats sagnants; en ares de la pau els antics enemics formen govern conjuntament; en ares de la pau es mantén el diàleg fins i tot si hi ha atemptats...

Tot això es fa perquè la pau es considera el valor més important. De la pau se'n deriva el respecte a la vida humana, el respecte a les persones, la prosperitat econòmica, la vida en comú... La pau és un valor important. Per la pau mereix la pena fer sacrificis importants. Així ho han entès a Irlanda del Nord.

Potser el ministre Mayor Oreja podria prendre algunes lliçons de Mo Mowlan, la que fou ministra britànica per a Irlanda del Nord. Potser Aznar podria fer algunes consultes sobre el tema a Tony Blair. Potser Carlos Iturgaiz hauria de saber que s'haurà d'asseure en una taula amb Arnaldo Otegui, si realment la pau és un valor de primer ordre. Si els valors de primer ordre són uns altres, poden continuar tots plegats actuant com fins ara. Ω

Baloo Kidz Mallorca

moda i complements infantils
en el nou Centre Comercial 1ª planta
MAJORIS DÈCIMA

Tel. 971 786 082

Llibres de tots
els Països
Catalans.

Llibres infantils
i juguetes.

Llibres de text.

Discos i
cassettes.

Vídeos en
català.

Servei de
llibres
estrangers.

Carrer d'en Rubí, 5
Tel./Fax: 971 713 821
07002 Ciutat de Mallorca

Pollensa Invest, s.l.

PRESTIGE PROPERTIES

**Som especialistes en lloguer i venda
de propietats de prestigi
a la zona nord de Mallorca**

NOVA OFICINA PRINCIPAL A POLLENÇA

Plaça de l'Assolellador (Roser Vell)

07460 Pollença (Mallorca)

Tel. 971 535 076 Fax 971 535 048

e-Mail: prestige@wmega.es

Web: www.pollensanet.com/prestige

PORT DE POLLENÇA

Fa 13 anys que en Jaume Vives de Lloseta és l'encarregat del Restaurant el Galí a la barriada de Llenyaire del Port de Pollença. Un lloc especialitzat en peix pescat a la badia de Pollença. Se menja per una mitjana de 4000 ptes a la carta. Tel. 971 868 055

Fa 25 anys que en Francesc Galindo regenta el Restaurant Leon dorado a la barriada de l'Ullal del Port de Pollença. Despatxa menús a 1100 ptes. A la carta se menja per una mitjana de 2500 ptes. A la foto amb la cuinera, Aina Pérez. Tel. 971 865 597

Fa mig any que na Daniela Banerji d'Anglaterra regenta la Cafeteria Bon Dia a la barriada de l'Ullal de Pollença. A la foto amb sa ajudant Anne Heal. Tel. 971 866 987

Fa 3 mesos que na Shirley Williams d'anglaterra ha obert la Perruqueria Unix Waves (ones) al carrer de Mendez Nuñez del Port de Pollença. Tel. 971 867 237

Majoria d'anglesos i d'escocesos regenten els negocis de restauració al Port de Pollença, un lloc on menjar surt una mica més car que a altres llocs de Mallorca. El lloguer dels xalets també és més car, però és que la contrada és una de les millors de Mallorca i també una de les més tranquil·les. Amb els escocesos s'hi connecta de seguida donat que ells tenen el mateix problema amb els anglesos que nosaltres tenim amb els espanyols.

Fa un any que en José Manuel Álvarez d'Astúries regenta el Bar Rumbo al Moll de Pollença. Despatxa menús a 950 ptes. És un cibercafé on podeu navegar i enviar correus electrònics a 500 ptes la mitja hora. Tel. 609 356 572

Fa un any que en Joan Bauçà ha obert el Restaurant Trio al carrer de Pere Melià del Moll de Pollença. Els menús valen 1750 ptes. a la carta se menja de unes 2500 ptes. en Joan també és l'amo del Restaurant Tango, el Restaurant Tots i la Croisanteria Bony. A la foto el cuiner Jaume Hernandez i el seu ajudant Salvador Moyà. Tel. 971 866 165

Fa un mes que en Miquel Llobera, amb en Mateu Capllonc i en Ramon Cifre, han obert la botiga Serveis Elèctrics i d'Aigua just devora la benzineria del Moll de Pollença. Ja fa molts d'anys que fan instal·lacions elèctriques, però ara s'han organitzat per donar un millor servei. Tel. 971 865 737

Fa 21 anys que en Jordi Serra va obrir el Restaurant Corb Marí al Moll de Pollença. Un lloc on se menja a la carta per una mitjana de 4000 ptes. A la foto amb el seu fill Joan. Tel. 971 867 040

Fa 7 anys que en David Jonstone d'Escòcia regenta la botiga de menjars preparats Al Fresco al carrer Mendez Nuñez del Moll. A la foto amb el seu ajudant Marc Donnelly també escocès. Tel. 971 865 904

Fa 3 anys que na Maria Rodríguez va obrir la Botiga de 100 El Basar al Port de Pollença. A la foto amb el seu dependent Francisco Cruz. Tel. 609 678 837

Fa 12 anys que en Martí Cerdà va obrir la botiga de lloguer de motos i bicicletes Renc Marc al Port de Pollença. A la foto Maria Bota la germana bessona de la qual vaig trobar de dependenta a una botiga de Sant Vicenç. Les besones Bota són nebodes del poeta pollencí Miquel Bota Totxo.

Pollença

L'any de la gran desgràcia

Quan om sent parlar a Pollença de l'any de la desgràcia, immediatament el relaciona amb el valent enfrontament dels pollencins a l'atac de corsaris berbers i turcs comandats per Dragut, esdevingut el 31 de Maig del 1550. El coratge de Joan Mas i els seus companys, ajudats d'homes d'Inca, Campanet i Selva, feren recular els pirates, que hagueren de tornar a embarcar, no sense haver fet abans en centenar de captius, com era habitual a l'època. Sembla que els morts cristians no foren més d'una quarantena, principalment dones velles. Fet i debatut, l'assalt a la vila de Pollença no passà de ser una petita desgràcia (sobretot si ho comparem amb els gravíssims saquejos de les ciutats de Maó, al 1535, amb 800 persones capturades i, especialment Ciutadella, al 1558, amb més de 3000 captius). Com bé sabem, aquest succés és commemorat cada any, des de fa més de cent quaranta, en el simulacre de moros i cristians del dia dos d'agost, per les festes de La Patrona.

Tanmateix, gairebé vint i vuit anys abans, concretament el 29 d'octubre del 1522, s'havien esdevinguts uns fets terribles que són desconeguts per la majoria de pollencins actuals. Uns fets

que s'enmarquen en la revolució dels agermanats mallorquins, coneguda com la **Germania**, que esclatà el 6 de febrer de l'any 1521 i que responia a la situació de misèria i empobriment dels pagesos i menestrals ofegats pels impostos abusius i per l'explotació que sobre aquests grups socials exercien els senyors propietaris de les terres.

Des de l'instant en què es divisa prop de les costes pollencines l'esquadra reial (a mitjan octubre del mil cinc-cents vint-i-dos) que arribava per sufocar la revolta, la sort de Pollença, que havia estat un centre agermanat molt actiu, estava decidida. El dia 29 l'exèrcit invasor portà a terme la reducció de la vila. El virrei foraster **Gurrea** ordenà que tota la contrada fos passada a sang i foc; moltes dones i infants es refugiaren a l'església, però les forces reials la feren cremar i causaren més de 200 morts. Els homes que havien pres les armes per defensar el poble i llurs famílies foren esquarterats i penjats a les forques dels camins (una de les víctimes de la criminal repressió fou precisament el pare del nostre Joan Mas). Aquesta data infausta és coneguda en els anys de la història pollencina com el **Dia de la Destrossa**. La visió que ofería la vila de

Pollença, després de la horrible desfeta, era verament esfereïdora. Els cadàvers omplien els carrers, la sang rajava a dojo i les flames feien estralls. Els pollencins que sobrevisqueren l'holocaust hagueren d'enterrar els difunts, fer front als perills de la pesta, reconstruir el poble i pagar elevades indemnitzacions de guerra a l'erari reial.

Foren temps duríssims per a Pollença i per tot Mallorca. Temps d'opressió per parts dels reis (forasters), dels grans terratinents i de governs corruptes, la qual cosa provocà morts, odis i rancors constants. La caòtica situació social, la fam, la necessitat i la marginació total de les classes populars afavorien la proliferació de bandejats. Les epidèmies i els atacs dels pirates acabaren de configurar un panorama autènticament desolador pel que fa al segle XVIè. Únicament un poble amb tant de coratge com el nostre i que ha sabut aguantar tantes adversitats, ha pogut ésser capaç, en la modernitat, de redreçar la seva penosa situació. Reconduir-la en benefici propi, i no de les sangoneres de Madrid, és la feina capdal que hem de saber culminar amb encert. Ω

Andreu Salom i Mir

ENDESA fa pujar maputxes-peuenxes més amunt (I)

CECILI BUELE I RAMIS. DIPUTAT DEL PSM-ENTESA NACIONALISTA AL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

En una breu estada a Xile, hem pogut veure amb els nostres ulls que l'empresa transnacional ENDESA – dins del mateix grup GESA – hi és molt mal vista i no té gaire bona premsa entre la població. De nord a sud del país, la gent s'hi sent molt escalivada.

Es veu que, de bon començament, ENDESA ja va entrar amb molt mal peu dins Xile. L'inici de les seves actuacions empresarials coincidí amb apagades de llum mai vistes a la capital, Santiago, i a d'altres regions xilenes. Hi començà molt malament, segons ens ha dit molta de gent.

I hi ha continuat empitjorant situacions, amb el mateix tarannà que esdevé característic de la ultradreta xilena més recalitrant.

Si aquesta és l'opinió recap-

tada entre la població xilena-xilena, què no s'ha de dir de les opinions que té, manté i escampa pertot arreu la població maputxe i peuenxe! Ni en pintura! No en volen ni sentir a parlar, dels possibles beneficis econòmics que hi podrien comportar les anunciades mil milionàries inversions d'ENDESA a Xile!

És una opinió bastant generalitzada que ENDESA està fent molt de mal a l'economia general de Xile, a la indústria nativa xilena, i a entitats financeres d'aquell país sudamericà.

Però, sobretot, allò que més hi exaspera és que ENDESA està fent malbé grans extensions de terres molt fèrtils, que està desbaratant el curs de rius molt cabalosos i – fins fa poc – farcits de grans varietats de peixos i plantes aquàtiques, i que

està destruint i anorreant la vida d'un nombre ben considerable de famílies maputxes i peuenxes, les quals es veuen obligades a haver d'abandonar els seus indrets habituals de residència per recol·locar-se més amunt, a més gran altura.

Pujar més amunt, a Xile com pertot arreu del món, significa viure més a prop del cel, sens dubte. Però pujar més amunt, a Xile, significa sobretot haver de viure més a prop dels cràters flamejants i nevats dels nombrosos volcans que proliferen com a bolets a la serra andina, tant a la banda xilena com a l'argentina.

Els dies que passarem a Xile tenguérem l'oportunitat de comprovar el que representa haver de pujar més amunt, i haver d'establir-se a pocs quilòmetres del cràter d'un volcà: en terres molt

xereques; amb manco oxigen per alenar; havent perdut pel camí el dret d'aigües que hom havia mantengut fins aleshores; lluny de tot remei i de qualsevol servei públic adequat; ben enfora de les bones terres i dels millors boscs que des de temps enrera hom sempre havia tengut en propietat, conreant-les o explotant-los assenyadament.

La nostra estada a Xile el proppassat mes de juliol coincidí amb una gran i perenne amenaça. L'emergida d'un d'aquests volcans, el COPAHUE, situat a 165 quilòmetres de la ciutat de Los Ángeles (on vàrem romandre una jornada sencera), a la regió del Bio Bio, i a 2.965 metres sobre el nivell de la mar.

Les activitats del volcà, detectades els primers dies de juliol, i les seves explosions cada cop més freqüents, obligaren les autoritats regionals a preparar un projecte d'evacuació de les comunitats peuenxes més properes al cràter. Calia, a més a més, coordinar actuacions tècniques amb gent de l'altra banda del volcà que viu i treballa en territori argentí.

No s'hi descartaven ni grans allaus de neu fosa, ni baixades de lava en grans masses, ni considerables desprendiments de terres i de pedres que ho arrasassin tot.

L'activitat eruptiva del volcà COPAHUE, que s'anava fent constant i cada cop més intermitent, produïa unes cendres que afectaven sobretot la província argentina de Neuquén, però també la xilena del BIO BIO més propera al cràter.

Aquells dies de juliol fou convocat el comitè provincial d'emergència, el qual, a les ordres de la governadora de Bio Bio, la Srª Myriam Quezada, hagué de prendre totes les previsions per evitar que es produís un vertader desastre.

S'hi preparà un projecte d'evacuació d'un milenar de persones que viuen a cinc comunitats peuenxes del sector: *Trapa*

Trapa, Malla Malla, Ralco Lepoy, Butalebú i Huallalí. S'habilitaren escoles, per albergar possibles famílies afectades, a la comuna de Santa Bàrbara.

Columnes de fum negre que sortien del volcà COPAHUE havien superat els dos mil metres d'altura des del cràter. Una pluja àcida, que podria contenir sofre, fruit de l'increment de les emissions de vapor, i una capa de cendra de més de 5 cm al terra fou el que trobaren els membres d'una comunitat indígena situada només a 10 quilòmetres del volcà, la matinada del proppassat dia 18 de juliol.

A causa d'aquesta activitat incessant del COPAHUE, en pocs dies també es produí una gran mortaldat de peixos al riu Lomín, que n'aboca les aigües al Bio Bio.

Mentrestant, a Santiago, la capital xilena, s'efectuaven estudis físico-químics en algunes mostres, per detectar-hi possibles nivells de contaminació que fossin perillosos per a la població

S'afirmava que, avesades com ja estan moltes d'aquestes famílies peuenxes afectades pel volcà, ja no en fan gaire cas ni perceben cap casta de gravetat en la situació, persistint a restar-hi de totes totes.

No obstant això, s'ha de dir i repetir que no és de rebut que, a les mateixes portes del segle XXI, motius de caire purament econòmic i tècnic tinguin i mantinguin més valor per a empreses transnacionals com ENDESA – del mateix grup GESA – que el simple manteniment de milers de vides humanes en condicions més dignes, als seus propis territoris ancestrals.

El capital, que no respecta vides humanes, està deshumanitzant el nostre planeta Terra a marxes forçades i a un ritme trepidant. Hem de veure fins a quin punt aquest ritme frenètic que se'n està imposant resultarà insuportable qualche dia. Ω

PORT DE POLLENÇA

Fa 15 anys que en Pep Triguero regenta el Restaurant Pepe's al carrer de Mendez Nuñez del Port. És un restaurant familiar on tots els de la casa són parents, que despatxen menús a 1400 i a 1800. Tel. 971 866 797

L'Oficina immobiliària Exclusives Xisca al Port de Pollença és lloc de trobada de la gent més interessant del Port de Pollença. En deu minuts que i roman-guerem hi trobarem en Josep Mª Roger professor de sociologia de la Universitat de Barcelona i na Maria Antònia Llompart de la ferreteria des Port que se volgueren retratar amb la madona de la casa. Tel. 971 867 286

Fa 12 anys que en Llorenç Siquier de Bugar regenta l'Agència de Serveis Siquier al Port de Pollença: administració de finques, assegurances, immobiliària, negociat d'estrangers, manteniment i neteja de xalets i cases, jardineria, manteniment de piscines etc. Tel. 971 865656

Fa 3 anys que en Joan Llompart va obrir el Taller de vases Tot Marc al Moll de Pollença. Més que un taller de vases pareix una galeria d'art. Tel. 971 865 249

En Pere Estarelles, nascut a Bunyola, va anar a partir dels dos anys a França on va estar 45 anys. Ara en fa 20 que regenta el Restaurant la Balada de l'Aigua, més conegut per sa Figuera. Se menja a la carta per una mitjana de 3000 ptes. A la foto amb sa filla Diana. Tel. 971 864 276

TOT MARC

Taller de Marcs

QUADRES, MIRALLS, LÀMINES
OBRA GRÀFICA

C/Joan XXIII, 92 - Tel. 971 865 249 - 07470 Port de Pollença (Mallorca)

SANT VICENÇ

Sant Vicenç de Pollença amb Cala Barques, Cala Molins, Cala Carbó i Cala Clara, una dotzena d'establiments hotelers mal comptats i altre tant de restaurants i cafès, amb els alzinars més esponerosos de Mallorca per tot arreu, és un dels llocs més preuats de Mallorca. Els restaurants i cafès tenen els preus normals, però els hotels cobren molt per sojornar-hi. A l'Hotel Cala Sant Vicenç de quatre estrelles, lloguen l'habitació doble més barata a 29.000 ptes la nit, amb desdèjuni al matí, i la més cara a 42.000 ptes. Però la qualitat de vida del lloc, especialment pel seu silenci i la seva vegetació, que és òptima. Anau-hi a fer una volta. Vos agradarà.

Sant Vicenç

Cala Barques i Molins, Cala Carbó i Cala Clara on veuràs la millor cara d'un tallat de penyals vius.

Damunt la mar blanca o verda s'espilla el Cavall Bernat; valenta, superba esquerra que l'esguard deixa encisat.

Aquí la vida més bella corre tranquil·la i suau, talment una contarella que parla d'amor i pau.

Fet un niu dins can Botana coves blanques cal trescar... Davalla dins la calanca on el grumeig pot llençar.

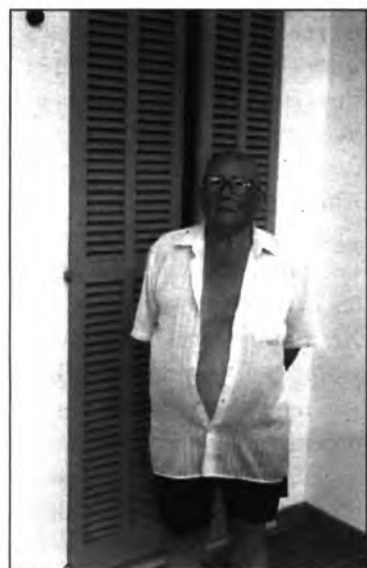
O be espera als mariners retornant de mar endins, amb els cistells plens de peix, enveja dels corbs marins.

Damunt una fresca taula, a l'ombra d'un tamarrell, cap roig pescat a trenc d'aua i torradet... Això és mel...!

Tot convida a fer la sesta... Sou un rossinyol cantar... Una o altra ninfa esvelta passa... I jo la deix passar.

Just que per una vegada d'eixa vida hagi gaudit, a Sant Vicenç amb frisança sovint tornaràs, amic!

Josep Muntaner i Cerdà

Fa 40 anys que en Josep Muntaner i Cerdà passa els estius amb la seva dona na Magdalena Orell a la seva casa de sant Vicenç. L'any 1936, en Josep fou empresonat i condemnat a mort juntament amb molts d'altres pollencins, al cap de 5 anys de penalitats de tota casta, fou alliberat sense càrrecs.

Ha publicat Fulles de Tardor a Gràfiques Miramar, No eren blaves i verdes les muntanyes, que és la seva petita història, Imprint Politécnica, i Productes del camp de Pollença i el seu comerç, dins la dècada 1950-60.

De queixa que a la Ciutat de Mallorca, el govern municipal del PP hagi declarat fill il·lustre al batle de Ciutat Emili Darder d'Esquerra Republicana assassinat pels feixistes l'any 36. Que el batle d'Inca d'Esquerra Republicana assassinat pels feixistes l'any 36 hagi estat declarat fill il·lustre d'Inca pel govern municipal del PP, i en canvi a Pollença amb 9 anys de govern socialista no hagin fet cap reconeixement al batle Josep cànaves d'Unió Republicana assassinat pels feixistes ni hagin llevat el Monument a los Caidos del Moll. En Josep Muntaner te el 971 530 418

Fa 40 anys que en Joan Noguera de Pollença va obrir l'Hostal Oriola (Oriola= poble del sud d'Alacant, casta de prebots, peix molt bo i escàs). L'Hotel te 44 lits on se pot dormir per 3.250 ptes la nit. Tel. 971 531 998

Fa 30 anys que en Pep Noguera va obrir la Cafeteria Pep a sant Vicenç. A la foto amb el seu fill Miquel. Na Pepa Orejuela, la germana de n'Hipòlit és la madona de la casa i la cuinera. Tel. 971 532 511

Fa 10 anys que n'Antònia Munar de Pollença va obrir la primera i única perruqueria unixex a sant Vicenç. A la foto pentina en Pep Llobera. Tel. 971 530 230

Fa un més que n'Hipòlit Orejuela i sa dona Francesca Romero regenten la Pizzeria Hipòlit a sant Vicenç. Per 1200 ptes se menja i se be bé. Tel. 639 984 664

Els germans Plomer són els amos joves de la Cafeteria Mallorca a sant Vicenç. Fins ara eren els únics subscriptors de l'ESTEL al poble. E menja a la carta per una mitjana de 1500 ptes. A la foto amb en Pep Borràs, un amic de la casa. Tel. 971 534 603

Fa 7 ANYS QUE NA MARY CARME CIFRE DE POLLENÇA VA OBRIR LA BOTIGA DE REGALS MARY A SANT VICENÇ. TEL. 971 532 153

Fa 25 anys que la Família Cànaves-Buades viu a la seva casa del Carrer del Temporal a sant Vicenç. A la foto amb els seus veïns.

Fa 24 anys que la Família Roger regenta el Restaurant Modesto a sant Vicenç. Tel. 971 533 849

Carta d'un somnia-truites

PER MANEL FRAU I CORTÈS, CAP DE LLISTA D'ESQUERRA
REPUBLICANA (ERC) A L'AJUNTAMENT DE PALMA
(mfrau@maptel.es)

L'anomenat rodet mediàtic al servei del nacionalisme espanyol és ben viu i actiu. I allò que fomenta no és precisament el sentit crític dels ciutadans. Ben al contrari, cerca l'uniformització, d'un nou espanyolet despolititzat i irreflexiu, l'al·lot modernet a l'estil d'*Al salir de clase*, les converses i preocupacions del qual romanen a l'alçada de les de qualsevol personatge del *Gran Hermano*. El lector, que ben probablement haurà crescut en un ambient una mica més procliu a l'esperit contestatari, de segur que comença a alarmar-se davant de la cada cop més evident manipulació informativa que aprofita la més mínima ocasió per a satanitzar els nacionalismes, i fer veure que parlar d'independència i posar bombes són pràcticament la mateixa cosa. La dreta espanyola ens regala amb profusió una progressiva utilització de termes com "forces democràtiques" per a referir-se a les no partidàries de l'autodeterminació dels pobles o l'ús dels atemptats com a arma per a demanar eleccions anticipades a Euskadi.

Tenc la impressió que des dels cercles nacionalistes de casa nostra, lluny de crear-se una clara oposició, es van engrèixant les files del discurs més impossibilitista: la llengua està perduda, la nació està desfeta, no hi ha res a fer, excepte aguantar l'embat amb dignitat. Al Diari de Balears del 01.08.00, l'articulista Lluís Maicas, ens transmet la seva justa indignació davant els fets ocorreguts a un grup de joves independentistes escorcollats per la policia estatal al port de Palma. Això no obstant, l'article exposa igualment, tres raons que, en la seva opinió, fan inútil l'afany de manifestar la voluntat d'independitzar-se: primer, la immensa majoria d'illencs no vol la independència, i "voler imposar-la no ens allunyaria gaire dels nostres adversaris"; segon, hom defuig els radicalismes, i demanar la independència allunya gent que potser sí que recolzaria altres reivindicacions més bàsiques; tercer, la independència sense violència no és possible i amb violència és, naturalment, desaconsellable.

Potser les majories s'imposen, i més quan criden fort i amb convicció. Però de vegades, el seny de les minories constitueix un imprescindible element d'equilibri, sense el qual la societat es tenyiria d'un únic color gris. En general, els balears i els pitiusos no volen la independència. Però potser ningú no els ha explicat bé per quines raons la independència pot ser positiva, en quina mesura és factible i per quins camins s'hi pot arribar d'una manera no traumàtica. A tall d'exemple, fa vint anys, la immensa majoria dels mallorquins tenia greus pro-

blemes per anomenar la nostra llengua pel seu nom, *català*. En aquest sentit, la tasca educativa de no pocs ciutadans, entitats i forces polítiques han aconseguit que la majoria optàs pel reconeixement de la unitat de la llengua, en lloc d'entestar-se en eixorcs secessionismes visceral. Per què el sentiment de nació o la voluntat d'independència han de ser diferents? A aquesta generació ens correspon l'ingent tasca de *desprogramar* la població (amb l'única arma dels arguments) d'anys i panys d'auto-odi i de bombardeig de consignes anihiladores per al país.

La violència engendra violència. Som un poble que ha petit tot tipus d'opressió i que no es pot permetre autoafirmar-se mitjançant la negació dels drets d'altri. És evident, que la normalització lingüística, cultural i nacional, comporta automàticament un determinat grau de conflictivitat. Ara bé, com adverteix el sociolingüista Bernat Joan, "als països amb més tradició democràtica i amb una cultura política respectuosa amb la diversitat, els canvis resulten menys conflictius. Així, per exemple, les independències nòrdiques (Noruega, Finlàndia) o la d'Eslovàquia s'han produït a través d'un exercici no traumàtic del dret d'autodeterminació." En una època en què tot apunta cap a la unitat europea, hem de lluitar per a què Europa no esdevingui el feu particular de quatre banquers, sinó un lloc on les diverses nacions siguin lliures. Només en una Europa unida, Perpinyà pot tenir estretes relacions amb Palma sense que París o Madrid posin el crit al cel. Es tracta d'unir els estats per a permetre que els pobles sobirans ressorgeixin i es desenvolupin lliures i units.

Maicas conclou dient en el seu article que el problema no té solució, i que els joves independentistes del port de Palma a la llarga hauran d'aprendre "com molts de nosaltres, a viure amb la contradicció de ser independentistes amb el cor" i fer servir la resta del cos per a aconseguir que *aquest país* (llegeixi's Espanya) sigui més just i nacionalment equilibrat. No crec que jo sigui qui per esmenar la plana a periodistes de l'alçada de Maicas, però gosaria suggerir que potser

aquests *molts de nosaltres* poden estar partint d'una idea preconcebuda i parcial d'allò que avui en dia representa l'independentisme a les Illes i a la resta dels Països Catalans. Ser independentista, ser nacionalista, no consisteix en somiar truites, en pensar que qualsevol dia d'aquests ens aixecarem del llit i per art de màgia haurem esdevingut un país lliure. Ben al contrari, es tracta més aviat de posar la mirada en una fita més o menys llunyana, la independència, però principalment a fi i efecte d'anar construir una majoria social, una societat que avanci cap a aquesta fita. Podeu no creure en la independència, però el llarg camí que haurem de recórrer permet que treballem junts molts quilòmetres.

Si analitzau el joc polític que realitzam els republicans allà on tenim representació (particularment al Principat, però també a les Pitiüses), veureu que ser independentista no té res d'impossibilitista. Hi ha situacions ben reals, aspectes socials ben tangibles en els quals tots els independentistes de cor, amb carnet i sense, cadascú des del seu cercle, hi podem posar el cos a treballar: exigir que l'ensenyament es vehiculi en català, que l'economia de les Illes cerqui alternatives al monocultiu turístic (inversions en I+D, xarxes de comunicacions, restauració del sector agrícola i ramader amb una particular sensibilitat ecològica), que les Illes tinguin una veu pròpia a Europa (subvencions i projectes de desenvolupament a mida de les nostres necessitats i no al'arbitri de Madrid), que el nostre territori no estigui en mans d'élites especuladores poc conscients de la sostenibilitat del nostre desenvolupament, que recuperem i creem de nou infraestructures netes (xarxa de ferrocarrils)... El lector pot afegir les seves pròpies idees al respecte: ser independentista de cos i ànima és estimar la terra, però també ser extremadament realista, encara que potser sense les servituds adquirides per part d'aquells que, des de l'impossibilitisme, prefereixen renunciar a tenir un país que funcioni i, entretant, intentar salvar les restes del seu naufragi del constant pillatge dels pirates. Ω

Associació de familiars d'independentistes

Primer s'emportaren els negres,
Però me'n vaig fotre,
Perquè jo no ho era.

Tot seguit s'endugueren els jueus,
però a mi no m'importà gens,
Perquè tampoc no ho era.

Després detingueren els capellans,
Però com que no sóc religiós,
Tampoc no va importar-me.

Llavors empresonaren uns comunistes,
Però jo, que no sóc comunista,
No vaig preocupar-me'n gaire.

Ara m'han agafat,
Però ja és massa tard!

BERTOLT BRECHT

La lluita per les llibertats és irrenunciable i no té data de caducitat. La desproporcionada actuació policial de diumenge passat, dia 23 de juliol, al moll de Palma, certifica la política que practica el Partit Popular i que s'orienta a la intimidació dels drets fonamentals de la ciutadania. L'objectiu és criminalitzar la causa, justa i noble, de defensar i lluitar a favor de l'autogovern i denunciar el tracte colonial (lingüístic, cultural, econòmic i social) que patim a les illes Balears i, per extensió, al conjunt de la nació catalana. El cas de la càrrega policial a la Universitat de Bellaterra, arran de la visita d'Aznar, o l'anterior de Felanitx, arran de la visita de Jaime Matas, són només dos exemples similars dels últims anys contra l'independentisme català, el qual es caracteritza per una conducta cívica exemplar i en el camp de la vindicació pacífica del dret de qualsevol poble a decidir el seu futur en llibertat, és a dir, el dret a l'autodeterminació, reconegut a la carta de les Nacions Unides.

Si volem un món sense més fronteres que el respecte als drets de la persona i al de tots i cada un dels seus pobles, hem d'aixecar la veu contra tots els abusos, les vexacions o les ignomínies que atemptin contra qualsevol d'aquests drets.

Per aquest motiu, un grup de persones hem pensat de promoure una ASSOCIACIÓ DE FAMILIARS D'INDEPENDENTISTES. De moment, només és una idea que roman oberta a les aportacions i els suggeriments de tothom, amb l'objectiu de divulgar, arreu del món, la conducta antidemocràtica que atempta contra la necessària credibilitat que requereix un estat de dret. Si hi afegim el factor que parlem d'un territori amb una important presència turística, ampliarem els motius de preocupació per aquesta conducta antidemocràtica. Contra el fatalisme i el patetisme del poema de Bertolt Brecht, els democràtics, sigui quin sigui el nostre model d'estat, no ens en podem fotre. Ens importa, i molt, que s'atempti contra ningú per la seva condició o per la seva ideologia. Per això, convidam a totes les persones interessades a constituir i impulsar una associació cívica en defensa de les llibertats i els drets de les persones independentistes a posar-nos en contacte mitjançant aquesta adreça provisional: Ω

Unió Obrera Balear
Tel. (971) 462389 - 469203
Fax 463766
Av. de Mèxic, 2 2n
PALMA -07007-
Correu Electrònic:
uob@omega.es

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALA

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

Grafic
Estudi MOBLES DE CUINA I BANY

FINANCIACIÓ A MIDA
EXTENSA VARIETAT DE MOBLES I QUALITATS

C/. Cardenal Rosell nº 84 Coll d'en Rabassa
Tel.- Fax 971 744 685 07007 PALMA DE MALLORCA

Colonització econòmica a la Catalunya Nord

Pel que fa a la Catalunya Nord, la situació econòmica és encara pitjor que al sud, amb una situació molt peculiar que la diferencia de la resta del país.

El govern francès mai no ha tingut la més mínima intenció de desenvolupar les terres catalanes que ocupa, sinó tot el contrari, sempre ha generat polítiques desastroses que portaven l'economia nord-catalana a la ruïna, tot encastat dintre d'un maquiavèl·lic pla de colonització francès sobre la Catalunya Nord.

El pla colonitzador portat a terme per l'Estat francès era (i és) el següent: engegar polítiques econòmiques discriminatòries sobre la Catalunya Nord que fessin d'aquest territori una zona subdesenvolupada, el subdesenvolupament generaria la manca de treball, i la manca de treball forçaria els més joves a abandonar la seva terra i agafar el camí de l'emigració, alhora, l'Estat francès ompliria la Catalunya Nord amb funcionaris, mestres, policies i jubilats provinents d'altres punts de l'Estat. I què cerquen els francesos amb tot això?, doncs molt senzill: la descatalanització i afrancesament de la Catalunya Nord. Si els catalans més

joves han d'emigrar i el seu lloc a Catalunya és ocupat per francesos, occitans, bretons, corsos o magribins, aleshores Catalunya va perdent la seva identitat pròpia, sobretot en temes tan delicats com el cultural i lingüístic. Imaginem el següent exemple: una noia jove catalana, catalanoparlant, no troba feina a la Catalunya Nord, i decideix anar-se'n a París. Un cop aconsegueix un treball a la capital francesa, s'hi queda a viure per sempre més. D'entrada, la seva llengua materna, la catalana, hi queda arraconada en benefici del francès, ja que el català no li serveix per a fer vida diària a París, mentre que el francès sí. Aquesta noia acabarà descatalanitzant-se i afrancesant-se. Si, a més, la noia s'acaba casant amb un francès, a casa parlaran francès i els fills, nascuts a França, se sentiran francesos. Una noia, que podria haver creat una família catalana i catalanoparlant a la Catalunya Nord, acaba formant una família francesa i francoparlant a França. Si, a més a més, l'Estat francès envia un funcionari parisenc a treballar a Perpinyà, i aquest funcionari (que no coneix ni té cap interès a conèixer la llengua catalana)

s'enduu la seva família francesa a Catalunya, tots ells utilitzaran el francès com a llengua vehicular al carrer, a l'escola, al mercat,...; al temps que hi portaran el seu sentiment nacional francès. El resultat, llavors, és que acaben afrancesant la Catalunya Nord.

Naturalment aquesta política de criminal colonització que practica el govern de París sobre la Catalunya Nord, és la mateixa que esmerça a Còrcega, Occitània, Euskadi Nord o Bretanya.

Les dades econòmiques a la Catalunya Nord parlen per elles mateixes. L'atur s'hi ha incrementat força en els darrers anys, afecta més del 17% de la població activa, (índex que s'eleva entre els joves, hi arriba al 28%, casualitat?), índex aquest molt superior a la mitjana estatal, que hom situa en un 11%; un atur producte de les nombroses fallides empresarials que s'han produït a la regió. La crisi afecta tots els sectors econòmics nord-catalans: el comerç, l'hosteleria, o l'agricultura.

Existeix a la Catalunya Nord una enorme descompensació entre els diferents sectors, amb un dèbil sec-

tor secundari, que ocupa sols un 18% de la població activa (en els darrers anys han desaparegut els productes tèxtils, sabates i espadnyes de la contrada del Vallespir, les joguines de Perpinyà, al temps que s'ha produït l'enfonsament dels productes agroalimentaris rossellonesos), i un sector de serveis desmesurat, que dóna feina, ni més ni menys, al 75% de la població activa (l'agricultura representa al voltant del 7% dels treballadors).

El cas és que la greu mancança d'equipaments industrials, així com la encaparrant inexistència d'infraestructures de qualitat, fan impossible de desplegar una forta indústria a la zona. Per fer-nos-en una idea, només diré que el 27 d'octubre de 1996 s'enlaira, de l'aeroport de Perpinyà l'últim avió d'Air Inter Europa (filial d'Air France), que cobria la línia Perpinyà-París; això suposava, com era d'esperar, la ruïna de les poques empreses existents a la Catalunya Nord, al temps que eliminava qualsevol possibilitat que se n'hi instal·lessin de noves. Els nord-catalans hagueren de cercar una companyia que substituís la perduda, i en trobaren una en la

privada TAT, filial de... British Airways. Gràcies Londres!

El producte interior brut a la Catalunya Nord, l'any 1991, era de 85.000 francs per càpita, mentre que la mitjana estatal hom situava en els 118.000 francs, però a la regió de París... s'enlaira fins als 181.000 francs per habitant! Davant aquesta flagrant discriminació econòmica de la que som objecte els catalans (i dic "som" perquè la Catalunya Nord és la terra de tots els catalans, i els del centre, sud i illes tenim el deure d'intervenir-hi sempre, per principi, ja que en tenim el dret i la responsabilitat de fer-ho) no és d'estranyar, doncs, que l'Ajuntament de Perpinyà inaugurés, el 8 d'octubre de 1993, una delegació a Barcelona. Cosa totalment lògica, ja que la capital nacional dels nord-catalans (i de tots els catalans) és Barcelona, i no París ni Madrid; per tant és normal que les relacions comercials, culturals i humanes més immediates dels nord-catalans siguin amb llur gent del sud. No debades, el nou lema de la capital del Rosselló és "Perpinyà la catalana", com no podia ser-ne un altre. Ω

Alexandra Arnau

Immigració / Integració

Resulta un dels impactes majors, en viatges recents per Amèrica Llatina, constatar-hi les ganes que té la gent d'allà de venir-se'n cap aquí. Tot-hom se'n mor de ganes. I t'ho diuen ben clar: atreu poderosament la situació socio-econòmica i laboral de les nostres illes, per les notícies que en reben de persones amigues i conegudes.

Es queden astorats, quan se'ls diu que enguany, l'any 2000, s'ha procedit a regularitzar la situació de la gent immigrada a l'Estat espanyol, en un procés extraordinari que ha afectat més de 200.000 persones

A la vista d'aquest fet, cal pensar que l'allau de gent immigrada a les Illes Balears, quan som a les portes del segle XXI, no famés que començar. Ben segur que se'n continuaran produint d'altres onades, cada cop més creixents.

Des del grup parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista reclamam de la Delegada del Govern espanyol la màxima agilitat en la tramitació de

la documentació i una gran flexibilitat a l'hora de trobar solucions per a la gent immigrada que no ha pogut regularitzar-ne la situació en aquest procés extraordinari.

Però no ens podem conformar amb la tasca burocràtica de regularitzar la situació legal d'algunes de les persones que han sol·licitat papers oficials per poder circular lliurement pels nostres territoris, per establir-s'hi i per treballar-hi.

Des del PSM-Entesa Nacionalista sempre hem proposat i continuem proposant mesures molt més fermes, que s'encaminin cap a la integració lingüística, cultural i social de la gent que migra cap a les Illes Balears.

És bo recordar que només en 9 mesos, un infant sahrauí, allotjat en un poble de la part forana de Mallorca, ha après a parlar la nostra llengua pròpia; de tal manera que l'altre dia vàrem poder escoltar-lo per TV xerrant un perfecte mallorquí pagès.

És bo recordar que la gent immigrada prové de cultures tan diverses

que, al contacte amb la nostra, reben impactes desconcertants; per això mateix s'han d'establir mesures d'acostament real de tota aquesta gent a la nostra cultura pròpia.

És bo recordar que, en general, la situació socioeconòmica dels països d'on prové la majoria de la gent immigrada és molt fràgil i distinta a la nostra; cal ajudar-los a assumir positivament els nostres conceptes i les nostres realitats socials i laborals.

Des del Grup Parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista, exigim al govern de l'Estat que no es conformi a regularitzar burocràticament la situació legal de la gent immigrada que arriba a les nostres illes. Li recordam que també li correspon abocar-hi molts més recursos econòmics, materials i humans perquè la venguda d'aquesta gent a les Balears hi comporti un efectiu i persistent enriquiment mutu. Ω

Ciutat, 3 d'agost de 2000.

Cecili Buele i Ramis. Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

L'informe dels Drets Humans EUA: Un recull d'opinions

M'ha sobtat i molt, quan vaig llegir al diari AVUI l'informe sobre drets humans del departament d'Estat dels Estats Units de 1999 que realitzen uns senyors mentre estan menjant una hamburguesa d'aquelles tant olioses amb molt de tot. I és que aquests senyors qüestionen la llei de Política Lingüística, argumentant que "moltes entitats castellanoparlants de Catalunya critiquen la llei del català perquè discrimina els ciutadans de parla castellana i perquè imposa l'hegemonia lingüística en una població diversa", és curiós com sempre aquestes opinions no són mai contrastades i sempre, sempre l'hegemonia lingüística vingui del mateix cantó.

I tenen raó, ja que el català és hegemònic en la premsa escrita, tot-hom sap que és impossible trobar una revista d'informàtica en castellà, totes estan en català, quina injustícia!, hom sap que totes les pel·lícules

les es fan en català i que el famós i polèmic decret de la Generalitat, sobre el cinema, vol introduir el castellà a la nostra cartellera per a fomentar la diversitat lingüística, però és sabut que hi ha problemes amb les "majors" en aquest sentit ja que és neguen a doblar al castellà i a més a més volen una subvenció per al doblatge de les pel·lícules.

Veritablement els castellano parlants també tenen moltes dificultats alhora d'anar als judicis ja que aquests és fan íntegrament i exclusivament en català i no poden fer ús de ser jutjats ja que no entenen el català. Per aquestes raons i moltes més els hauria de donar la raó a aquests senyors dels Estats Units que diuen que a Catalunya el castellà està discriminat. Doncs si, avui per avui és impossible viure a Catalunya només sabent el castellà, no és pot llegir (tot està en català), no és pot veure la televisió (totes emeten en català), no et poden fer un judici en la teua llengua (tots els judicis es realitzen en català) i és que fins i tot els castellanoparlants tenen veritables problemes per a comprar productes alimentaris ja que aquests figuren exclusivament en català i no són capaços de distingir els macarrons dels pèsols. Que hi farem. Ω

Joan Josep Caballé i Ponsa

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

Autodeterminació

Noruega 13/8/1905

NO: 184 vots (0,05%)
 SI: 368.208 vots (99,95%)
 Índex de participació: 85,38%
 Aquest resultat va significar el naixement de Noruega com a estat independent. Fins aleshores formava part de la corona sueca.

Quebec 20/5/1980

El govern del Quebec ha fet conèixer la seva proposta d'arribar, amb la resta del Canadà, a un nou acord fonamentat sobre el principi de la igualtat dels pobles. Aquest acord permetria al Quebec adquirir el poder exclusiu de fer les seves lleis, de fixar els seus impostos i establir relacions exteriors, o sigui, la sobirania, i a la vegada mantenir amb el Canadà una associació econòmica que comporti la utilització de la mateixa moneda. Tot canvi d'estatus polític resultant d'aquestes negociacions serà sotmès a la població per referèndum. En conseqüència, dona vostè el mandat al govern del Quebec de negociar l'acord proposat entre el Quebec i el Canadà?

NO: 59,56% (2.187.991 vots)
 SI: 40,44% (1.485.851 vots)
 Índex de participació: 85,60%

Quebec 30/10/1995

Esta vostè a favor de la llei adoptada per l'Assemblea Nacional declarant la sobirania del Quebec?

NO: 50,56%
 SI: 49,44%
 Diferència a favor del NO: 52.645 vots
 Índex de participació: 94,5%

Timor Oriental 30/8/1999

Accepta vostè l'autonomia especial proposada per a Timor Oriental dins de l'Estat Unitari de la República d'Indonèsia?

ACCEPTO

o

Rebutja vostè l'autonomia especial proposada per a Timor Oriental, comportant la separació de Timor Oriental d'Indonèsia?

REBUTJO

(a més a més a les butlletes hi apareixien símbols per tal de facilitar el vot a la població analfabeta)
 cens: població de disset anys o més, nascuda a Timor Oriental, nascuda fora de Timor Oriental però amb almenys un pare nascut a Timor Oriental, i persones els cònjuges de

les quals compleixin alguna de les dues condicions anteriors. Total: 451.792 persones amb dret a vot.

Només la població del cens podia fer campanya electoral. Ni els polítics indonesis ni els portuguesos podien prendre part a la campanya.

ACCEPTO: 94.388 (21,5%)
 REBUTJO: 344.580 (78,5%)
 Índex de participació: 98,5%

propers referèndums

El referèndum d'autodeterminació del Sahara Occidental es farà el 31 de juliol del 2000.

Nova Caledonia (illa del Pacífic sota administració francesa) celebrarà un referèndum final per a la independència l'any 2014, després d'anys de transferències irreversibles en que esdevindrà gradualment sobirana.

L'Estat espanyol ha ratificat i/o reconegut com a vàlides totes aquestes decisions:

Carta de l'Organització de les Nacions Unides de 1945: Article 1: "Els objectius de les Nacions Unides són... desenvolupar relacions amistoses entre nacions basades en el respecte del principi d'igualtat de drets i d'autodeterminació dels pobles, i prendre altres mesures apropiades per enfortir la pau universal..."

A l'article 55 també es reconeix el dret a l'autodeterminació dels pobles.

Resolució 1514 (XV) de l'Assemblea General de l'ONU de 14 de desembre de 1960: "Tots els pobles tenen el dret d'autodeterminació; en virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu status polític i lliurement busquen el seu desenvolupament econòmic, social i cultural"

Versió de la Carta Internacional dels Drets Humans adoptada per l'Assemblea General de l'ONU el 1966. Es defineix el principi de l'autodeterminació en el context d'una societat democràtica.

Resolució 49/148 de l'Assemblea General de l'ONU del 7 de febrer de 1995. En aquesta data es proclama la "realització universal del dret dels pobles a l'autodeterminació" en la qual es destaca: "la importància, per a la garantia efectiva i el compliment dels drets humans, de la realització del dret dels pobles a l'autodeterminació".

lització del dret dels pobles a l'autodeterminació".

Declaració de Principis de la "Llei Internacional Sobre Relacions Amistoses Entre Estats" de 1970: "tots els pobles tenen el dret a determinar lliurement, sense interferència externa, el seu status polític i a buscar el seu desenvolupament econòmic, social, i cultural, i tots els estats tenen el deure de respectar aquest dret d'acord amb lo estipulat en aquest capítol".

Declaració Universal dels Drets Humans de la Organització de les Nacions Unides de desembre de 1948.

Acta Final de la Conferència de Helsinki de 1975.

Article 1: "El dret d'autodeterminació està a tot poble com a dret a determinar el seu futur polític".

Resolució de la Cort Internacional de Justícia en el cas referent al Sahara Occidental (ex-Sahara Espanyol): "el dret a l'autodeterminació és un dret dels pobles en territoris no autogovernats"

Diverses resolucions de la Conferència de Seguretat i Cooperació a Europa entre 1977 i 1985. Pensa des en el seu moment com una manera de debilitar al sistema comunista, sense pensar que en un futur proper es podrien aplicar a altres països europeus.

Conveni internacional de drets polítics i civils de les Nacions Unides.

Article 1. Tots els pobles tenen el dret d'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu status polític i lliurement busquen el seu desenvolupament econòmic, social i cultural.

Conveni internacional de drets econòmics, socials i culturals de les Nacions Unides.

Article 3. Els Estats que formen part del Conveni, incloent els que tinguin responsabilitats en l'administració de territoris no autogovernats, promouran la realització del dret d'autodeterminació, i respectaran aquest dret, en conformitat amb la Carta de les Nacions Unides.

La constitució espanyola

L'article 2 diu que la unitat de l'estat es indisoluble.

L'article 8 de la constitució diu que l'exèrcit és el garant de la unitat de l'estat.

L'article 10 diu: "Las normas relativas a los derechos fundamentales y a las libertades que la Constitución reconoce se interpretarán de conformidad con la Declaración Universal de Derechos Humanos y los tratados y acuerdos internacionales sobre las materias ratificados por España."

L'article 94.1.c permet la celebració de tractats internacionals que afectin la integritat territorial de l'estat amb el consentiment de les corts.

L'article 168 de la Constitució diu que per modificar aspectes de la Constitució com la monarquia, la unitat d'Espanya o els drets fonamentals, cal que la modificació l'aprovin primer, per majoria de dos terços, el Congrés i el Senat. Després s'han de dissoldre les Corts i convocar eleccions. Un cop constituït el nou Parlament, han de ratificar el canvi les dues cambres una altra vegada, també per majoria de dos terços. I per últim, la modificació ha de ser aprovada per referèndum popular a tot l'Estat espanyol per majoria simple (50%).

Resolució 98/III del Parlament de Catalunya, sobre el dret d'autodeterminació de la nació catalana

El 12 de desembre de 1989 el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució per la qual Catalunya no renuncia al dret a autodeterminar-se. Hi van votar a favor Convergència i Unió, Centre Democràtic i Social, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya. El Partit dels Socialistes de Catalunya va votar-hi en contra. No hi va haver cap abstenció. El Partit Popular no va assistir a la sessió.

El text original de la resolució va ser presentat per ERC, però el text final que es va aprovar va ser esmenat per CiU quedant de la següent forma:

El Parlament de Catalunya:

1. Declara, solemnement, que Catalunya forma part d'una realitat nacional diferenciada en el conjunt de l'Estat, fet que el poble català ha sostingut en tot moment, tant des de les seves forces polítiques, de les institucions culturals i civils del país, com des de la consciència de la majoria dels seus ciutadans i ciutadanes.

2. Manifesta que l'acatament del marc institucional vigent, resultat del procés de transició política des

de la dictadura a la democràcia, no significa la renúncia del poble català al dret a l'autodeterminació, tal com estableixen els principis dels organismes internacionals i es dedueix del preàmbul de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979.

3. Afirmar, com a conseqüència, que en el moment que ho cregui oportú, i a través de les actuacions previstes en el mateix ordenament constitucional, podrà incrementar les cotes autogovern (sic) fins allà on cregui convenient i, en general, adequar la regulació dels drets nacionals a les circumstàncies de cada moment històric.

Referèndum 97

Del 23 al 29 d'abril es va celebrar a través d'internet un referèndum no

vinculant en que es demanava als ciutadans dels Països Catalans si creuen que els PPCC tenen dret a autodeterminar-se. La pregunta era la següent:

Creus que els Països Catalans (entenent-los com el territori format per aquelles regions de parla i cultura catalana)[sic] tenen el dret a decidir per si mateixos quina ha de ser la seva relació amb els estats Espanyol i Francès, i a organitzar-se internament d'acord a les decisions preses per part del poble català i/o les institucions que aquest lliurement decideixi crear?

Del tots els vots efectuats (1702), 1492 van ser declarats vàlids. Dels vots vàlids 1447 (97%) van ser afirmatius, 41 (2,7%) negatius i 4 (0,3%) en blanc.

Resolució del 98

L'u d'octubre de 1998 el parlament de Catalunya va votar una resolució que ratificava el dret d'autodeterminació de Catalunya. Amb els vots favorables de CiU, del Partit per la Independència, d'ERC, d'Els Verds i d'Esquerra Unida i Alternativa, l'abstenció d'IC i del PSC i el vot negatiu del PP, la resolució es va aprovar amb 75 vots a favor, 39 abstencions i 15 vots negatius.

Aquest era el primer cop que s'aprovava una iniciativa proclamant el dret a l'autodeterminació en el ple de la Cambra (la proposta del 1989 es va debatre en comissió, a proposta d'ERC).

El text de la resolució, a partir d'un acord transaccional entre CiU i el PI, afirmava:

"El Parlament de Catalunya, en el marc de la celebració del 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, ratifica un cop més el dret del poble català a determinar lliurement el seu futur com a poble, en pau, democràcia i solidaritat".

Salvador Casas.
 e-mail: mayoral@redestb.es.

Restaurant
Cas Carboner

(DIMARTS TANCAT)

Ctra. Manacor, Km. 28 - Tels. 971 64 65 04 - 971 64 40 66
 07230 MONTUIRI

Cafeteria - Restaurante
BONAIRE
 Menú
 Dies feiners 925
 Diumenges 1.400
 Ctra. Militar, 215 • Tel. 971 743 225 • El Arenal

Ara ja no cal prohibir el català

PER QUIM GIBERT, ENSENYANT. PSICÒLEG

Granollers: Llengua i futur. Estudi sobre coneixement i ús del català entre els joves, realitzat pel seminari de sociolingüística del Casal del Mestre de Granollers, és taxatiu: el català i la identitat que se'n deriva van de mal borràs. Si bé és veritat que al voltant dels 80 hi va haver un reviscolament cultural, al llarg dels 90 el procés de recuperació lingüística ha quedat completament bloquejat. I un bloqueig com aquest no és més que una involució que també es produeix respecte dels referents nostrats. És així com es pot arribar a sentir de boca d'una mestra d'anglès que

tant si com no bassura és un mot fruit de l'evolució natural del català. I això ho volia defensar una catalana de soca-rel adscrita al CEIP Salvador Espriu de Granollers.

En menys d'un any no només he fet substitucions d'ensenyant en centres com l'esmentat, que és un dels públics amb més anomenada del Vallès Oriental, sinó també a tocar Canovelles. Vaig passar tres setmanes en el CEIP Fàtima, escola on el català no va més enllà de ser una llengua acadèmica. "Ell és l'únic que parla català a casa", m'assenyalava, poques hores després de prendre possessió del

meu nou destí escolar, un alumne trapassar de la classe que vaig tutoritzar. Tot i que el projecte d'escola catalana no és obertament rebutjat pels pares ni l'alumnat, tampoc no és massa ben acollit. Segons una enquesta que vaig passar a un grup reduït de preadolescents d'aquest centre sobre planificació de programes escolars, en molts casos, el català no agrada "porque no me gusta leer" o bé és vist com una matèria avorrida. I entre el professorat aquesta lluita en va per transmetre la catalanitat a l'escola se n'ha ressentit. "Aquí no hi ha res a fer. No el volen parlar", em comentava a cau d'orella una de les tutores, d'origen castellanoparlant però profundament arrelada a Granollers, del cicle superior del CEIP Fàtima.

Els signants de Granollers: Llengua i futur, publicació guardonada amb la borsa del Xè

Memorial Joan Camps, constaten que la primera generació que ha estat íntegrament escolaritzada en català és "precisament la que, amb molta probabilitat, esdevindrà l'agent actiu de l'inici de la substitució (lingüística), si és que algú no hi posa aturador". Un altre fet constatable és l'abandonament de la consciència lingüística de catalanitat en bé d'una de bilingüe, que gairebé sempre acaba afavorint el castellà: "Els catalanoparlants tendeixen a ser bilingües i no els costa gens canviar d'idioma. Això comporta que els castellanoparlants es convertixin en monolingües", evidencia en Toni Riera (El 9 Nou, 25-2-2000), un dels autors del llibre. I, per acabar-ho d'amanir, el castellà és vist entre els adolescents amb un aire rebel i modern davant el poder d'una institució escolar que s'expressa en català.

Aquestes percepcions esbiaixades no són gratuïtes. En aquest sentit, l'escriptor Josep Ramoneda ens recorda en el seu darrer llibre que "el triangle poder mediàtic, poder polític i poder econòmic funciona com un mecanisme molt eficaç per convertir en irrellevant allò que no interessa i sense necessitat d'haver-ho de prohibir". De fet, l'Eric Fromm ja va parlar llargament els anys 40 d'aquestes formes de domini subtil que envaeixen la nostra quotidianitat.

Entre les conclusions de l'estudi, els membres del seminari sociolingüístic consideren insòlit que l'actual sistema d'educació no assegurí que l'alumne pugui gaudir dels continguts i valors de la catalanitat en la seva formació: "Pitjor encara, es pot transformar, paradoxalment, en un anticatalà". Ω

Contra llengües pròpies de maputxes i mallorquins

Quinze dies d'estada estiuenca – hivernenca a l'hemisferi sud – en un país com Xile, i en unes zones habitades per maputxes i pehuenxes, t'anaven fent besllumar molt a les clares que la situació que pateixen les cultures minoritàries i dominades, enfront d'una cultura majoritària i dominant com la castellana, és ben bé idèntica pertot arreu.

Se'ns acabà de confirmar la sospita quan, just arribats a Mallorca, a través dels mitjans de comunicació locals, ens assabentàrem que més de 200 persones havien hagut de protestar davant la Delegació del Govern espanyol per "l'abús policíac" exercit contra un bon grapat de gent jove, defensora aferrissada de la llengua pròpia de les nostres illes, la llengua catalana.

El tractament discriminatori i racista que neix de les autoritats castellanòfiles, instal·lades en el poder, és ben bé idèntic pertot arreu. S'hi utilitzen els mateixos mitjans, s'hi enarboïren els mateixos arguments, s'hi empren les mateixes paraules, s'hi maltracta i ofèn de la mateixa manera tot un poble.

Sortosament, emperò, també són idèntiques les reaccions, les resistències i l'oposició ferma i decidida – si més no, d'algunes persones o col·lectius – amb la defensa d'un patrimoni comú, com és ara la llengua pròpia de cadascun dels pobles del planeta Terra.

Durant la nostra curta estada a Xile, com a diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears, hi he pogut comprovar directament fets tan semblants que esdeven del tot idèntics. Ben idèntics en les formes i també en el contingut. L'única diferència, tal volta, pot raure en el nom que hi adopta la llengua maltractada o en el nom que s'assigna a cada autoritat maltractant. Però els fets són idèntics, n'és ben bé el mateix cas.

I sinó, veiem-ne un dels més recents, que també va copsar l'atenció d'alguns mitjans de comunicació xilens. Ens pot servir com a bon botó de mostra:

El Sr. Huirilef, que és conseller maputxe de la xilena Corporació Nacional de Desenvolupament Indígena (CONADI), va denunciar la Srª Intendent de la ciutat de Temuco – la màxima autoritat del govern regional – perquè el proppassat dia 20 de juny li havia impedit de parlar en la seva llengua pròpia – el mapudungún – durant una reunió que s'havia de celebrar a les dependències de la Intendència, on s'havia de tractar la problemàtica econòmica i social que pateixen els petits conradors maputxes de la regió.

"Senyor Huirilef, – li havia assenyalat textualment la Srª Intendent – li prohibesc taxativament i no accept de cap de les maneres que vostè parli el mapudungún, perquè jo no l'entenc. Aquí, o tothom parla en castellà

o jo em posaré a parlar en anglès".

Precisament el mateix dia que nosaltres arribàvem a Santiago de Xile, dimecres dia 5 de juliol, el diari El Mercurio feia públic que el conseller maputxe, Sr. Huirilef, havia vist admès a la Cort d'Apel·lacions el recurs de protecció que hi havia presentat, en creure que la Srª Intendent s'havia comportat d'una manera que ell considerava del tot discriminatòria.

Sabem que el Tribunal d'alçada va acollir l'esmentat recurs i que va sol·licitar a la Intendent de Temuco un informe sobre els fets que havien originat la reclamació judicial. La Srª Intendent disposava d'un termini de 8 dies per fer arribar aquest informe a la Cort d'Apel·lacions.

No hem tengut temps d'esbrinar com ha acabat aquesta història. Ni si se n'han iniciat d'altres ben semblants. El cert és que, en defensa de la llengua pròpia, cal posar tots els mitjans democràtics que són al nostre abast.

No podem conformar-nos a resistir passivament l'envestida d'una llengua tan dominant com la castellana. Per Mallorca, bé s'ho paga que hi lluitem amb gran fermesa. Ciutat 28 de juliol de 2000. Cecili Buele i Ramis Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears. Ω

Cecili BUELE
<cilinabel@oninet.es>

La història com a botí del genocida

FRONT A LA CAMPANYA D'AZNAR I LES SEVES AMISTANÇADES PAGADES (LA REAL ACADEMIA ESPAÑOLA DE LA HISTORIA I DELS ESBIRROS DE LA SEUA PREMSA COLPISTA) PER A CENSURAR LA NOSTRA HISTÒRIA I REINSTAURAR LA "FORMACION DEL ESPIRITU NACIONAL" FRANQUISTA DE MANERA SUBREPTÍCIA, CAL DIR-LOS BEN CLARET:

Assolida l'alienació del sotmès per mitjà (bàsicament) de la coerció física, la tasca del colonitzador es concreta a mantenir aquest estat d'alienació i a convertir-lo en el seu (nou) estat "natural"; per això la colonització vol dir sempre la falsificació de la història, o fins i tot la seva anatemització.

(Heinz Dietrich, *Emancipació i identitat d'Amèrica Llatina: 1492-1992*)

[...] el desconeixement de la pròpia història és una de les causes més radicals de l'afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per ço, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més els posa en evidència. El factor històric és tant o més important que el factor lingüístic a l'hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d'un país.

(Catalunya, *nou Estat europeu. Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional*)

La llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble.

(Àngel Guimerà, *escriptor català de la Renaixença*) Ω

El comprimís per salvar-nos mots

ANTONI FERRANDO*

Després de la pèrdua de l'oficialitat del valencià, arran del decret d'annexió del Regne de València al de Castella (29-6-1707), no han faltat en cap moment entre nosaltres conciutadans que han dedicat una bona part de les seues energies a la recollida sistemàtica dels mots de la llengua en forma de vocabularis o diccionaris. Si haguéssim de triarne un de representatiu per cada un dels tres últims segles, ningú mínimament coneixedor de la nostra història lingüística dubtaria a destacar Carles Ros, al XVIII, potser Joaquim Martí Gadea al XIX i, òbviament, Francesc Ferrer Pastor al XX.

Tots tres tenen en comú que s'han format al marge de la universitat, fins i tot en contra dels valors culturals dominants. Hi ha, però, una diferència bàsica que separa Ferrer Pastor dels seus predecessors. La tasca d'aquells a penes va rebre el reconeixement de les institucions del país. Ferrer Pastor, en canvi, després d'una llarga vida d'abnegada dedicació a la lexicografia valenciana, ha pogut

veure reconegut el seu treball per dues altes institucions: la Generalitat Valenciana, que el 1994 li va concedir el Premi de les Lletres Valencianes, la màxima distinció literària del país, i la Universitat de València, que el 1999, en el mateix any que commemorava els 500 anys de la seua fundació, li atorgava la seua més alta distinció, la medalla de la Universitat, concessió que es materialitzà el 4 de febrer d'enguany.

Si bé són uns reconeixements que s'han produït en l'ocàs de la seua vida, no per això deixen de ser indicatius d'un canvi cultural important, derivat de la dinàmica creada per l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia valencià. Obres com l'útilíssim i ben orientat Diccionari de la rima (1956) i el voluminós Diccionari general (1985) bé mereixien aquests reconeixements. Això, sense comptar les nombroses edicions dels seus vocabularis bilingües i escolars, que han estat els llibres d'acompanyament inseparables per a tots aquells valencians i valencianes que, en els anys difícils del franquisme, volíem aprendre a escriure la nostra llengua. Hem avançat en el procés de normalització cul-

tural del país: s'han recuperat parcel·les d'autogovern i d'oficialitat lingüística. La llavor sembrada per homes com Ferrer Pastor ha germinat, i ell ja l'ha pogut veure créixer.

Hui, afortunadament, els vocabularis i els diccionaris de Ferrer Pastor ja no són pràcticament l'única font d'accés per a l'estudi o la consulta del lèxic valencià, com ho havien estat fins a la transició política. Actualment, al costat de les obres de Ferrer Pastor comptem amb materials lexicogràfics de primera qualitat, en bona part exigits per la implantació del valencià en el sistema escolar. Ara bé, sense els materials de Ferrer Pastor, recollits pacientment durant anys i anys i enriquits amb les aportacions de Josep Giner i Marco (1912-1996), difícilment es podria explicar la incorporació de tants mots valencians en les variades realitzacions lexicogràfiques valencianes dels últims vint anys. Per això podem dir hui, quan Ferrer Pastor ens acaba de deixar per a sempre, que ell continua present entre nosaltres, no solament a través de les seues obres, sinó també a través de les d'altri. El comiat a les seues despulles és

una magnífica ocasió per a expressar el nostre agraïment per una tasca impagable. Una tasca que transcendeix el marc estricte de la lexicografia, ja que ha tingut també un dimensió cívica: la d'haver contribuït a fer possible la cooficialitat del valencià amb l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia (1982).

El reconeixement de la cooficialitat del valencià no és, però, una finalitat en si mateix ni garanteix la seua normalitat cultural. Hui encara som lluny d'eixa normalitat cultural que ell reivindicava, ara fa només cinc mesos, en el seu discurs acadèmic amb motiu de la concessió de la medalla de la Universitat. Un exemple d'aquests déficits de normalitat és la que encara ofereix una altra institució present entre nosaltres, la institució eclesiàstica, que, en termes generals, prescindeix de l'ús litúrgic de la llengua de sant Vicent Ferrer. Si ara l'adueix ací és perquè em consta com el disgustà sempre eixa falta de sensibilitat de l'alta clerecia valenciana per la llengua del país. Ferrer Pastor era membre de La Paraula Cristiana i havia participat activament en la Comissió Interdiocesana per a la versió del textos litúrgics en valencià. Els treballs de la comissió no es van traduir en iniciatives institucionals. Les iniciati-

ves a favor de l'ús litúrgic del valencià han estat individuals, marginals i sovint marginades. En aquest sentit voldria evocar ara una iniciativa seglar que s'acaba de produir. Es tracta de la publicació de L'alba d'un poble, de Rafael Roca, editat per l'Editorial Denes, que dirigeix Francesc Ferrer Escrivà, fill de Francesc Ferrer Pastor.

És un llibre dedicat a mossèn Josep Alba (1913-1998), un capellà valencià que es distingí per la seua fidelitat a la llengua del país.

És el número 6 de la col·lecció d'investigació Francesc Ferrer Pastor. No sé si el pare ha tingut res a veure en la iniciativa, que podria ser considerada així com mena d'invitació quasi pòstuma a fer normal en l'Església el que és normal en el carrer i en l'escola, però si no hi ha tingut res a veure, és evident que el seu fill ha interpretat meravellosament el sentiment de son pare.

Ferrer Pastor ha mort, però encara queda molta tasca a fer. El seu exemple i la seua actitud són una invitació que posem entre tots un granet d'arena en la construcció de la normalitat lingüística que ell somniava per al seu, per al nostre país. Ω

* Catedràtic de Filologia Catalana de la Universitat de València

Ara és més fàcil

**NORMALITZAR EL NOM
ARA ÉS FÀCIL.
CORREGIR ELS
LLINATGES, TAMBÉ.**

Tenir el nom oficialment en la nostra llengua és possible de manera senzilla i ràpida.

Sense esperar i sense paperassa, ja no hi ha excuses.

A petició de l'interessat o del seu representant legal, l'encarregat del Registre Civil escriurà el nom en català.

També es poden regularitzar ortogràficament els cognoms quan la forma inscrita al Registre Civil no s'adeqüi a l'ortografia de la nostra llengua.

**QUÈ NECESSITES PER
REGISTRAR OFICIALMENT
EL NOM EN CATALÀ?**

- ✓ el llibre de família dels pares i el propi (si en tens)
- ✓ el carnet d'identitat
- ✓ la teua presència i, si ets menor d'edat, la de la persona o les persones que tenen la teua representació legal

En cas que estiguis inscrit en un registre diferent d'aquell en què fas la diligència, cal un certificat literal de naixement.

Només ho has de sol·licitar al Registre i emplenar un formulari!

(Llei 40/1999, de 5 de novembre, sobre nom i llinatges i ordre d'aquests)

Amb la col·laboració de

**GOVERN
DE LES ILLES BALEARS**

Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

Quatre illes **un país** cap frontera

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Llog per dies apartament a Palmanova. És ideal per trobades amoroses. Tel. 469441.

Deixaria cambra doble a casa compartida, jardí i hortet. Molt econòmic. Preferentment gent jove. A Santa Ponça, urb. Galatzó. Tel. 671419.

Cerc cases per llogar tot l'any, amb piscina. Tlf. 971 867284.

SERVEIS
PROFESSIONALS

S'ofereix jardiner amb coneixements de cuina. Demana per en Lluís. Tel. 604790.

Cerc feina per guardar nins petits a casa seva a ca meva per les zones de Sineu i Maria. Tel. 525380.

Cerc feina per guardar nins a Can Picafort o Inca. Carrer Nou, 5, Maria de la Salut.

S'ofereix pintor empapador, econòmic, seriós, ràpid i net. desplaçament per tot Mallorca. Tel. 203239

Pneumàtics Son Ferriol. Equilibrat de rodes, canvi de rodes i pegats, alineament de direccions assistida per ordinador. Avda. del Cid, 73. Tel. 427553. Son Ferriol.

Si teniu qualque vidre trencat, crida al 473819 i el vos posarem tot d'una.

Cerc feina per fer a ca meva. Tipus ceràmica, sabates o similar. Tel. 297067.

Cerc feina de representant d'arts gràfiques o comercial

de publicitat. Tel. 297667.

Es confecciona o arregla qualsevol peça de vestir, cortines, coixins, etc. Tel. 771005.

Es passen treballs a màquina i per ordinador. Netejat i rapidesa. Tel. 771005.

Gabinet de Psicologia. Neurosis, trastorns de caràcter, psicoteràpia infantil, depressió. Tel. 427193.

Cerc feina per guardar nins a la comarca de Cala d'Or. Tlf. 842156.

S'ofereix mariner amb experiència per a tenir cura i netejar vaixells. Lluís 971 604 790 - 609 723 707.

Representants musicals que es posin en contacte amb "Marejol" per contractar actuacions a les Illes. Som un grup capdavanter al Principat. Tel. 933 593 632.

Necessit dona a hores per fer net. Hi ha molta de feina. Tel. 971 867 286

Tenc una empresa de manteniment de jardins i de piscines a la zona nord de Mallorca. Tel. 971 864 532 - 696 278 393.

PERSONALS

Atenció, catalans i catalanes independentistes. Vull cartejar-me amb tots vosaltres. Estic boja pel bon rock català: Sau, Els Pets, Lax'n'busto. No us talleu i escriviu a Marta. Indústria, 114-08030 Malgrat de Mar.

Als Països Catalans es fa molt bona música! M'agrada, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes, si somnieu en una nació lliure plena de música catalana i de vibracions nostres, escriviu-me:

Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Ens agradaria cartejar-nos amb al·lots i al·letes que com nosaltres estiguin penjats/penjades per Lax'n'busto i que defensin la nostra llengua. Raquel Llagostera Costa. Gardènia, 4-08880 Cubelles.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides, etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Apartat 1.792 Ciutat.

Pensionista de 78 anys, 1'80 d'altària, català. Vull conèixer senyora pensionista entre el 50 i 70 anys, per no estar tot sol. Tenc bona pensió i pis amb 5 habitacions i dos banys. Cerca'm al 462536. Ferran.

Hola! Som una al·lota felanixera. Som molt independentista, iestic boja pels Sau, pels Oculis i pels Pets. Segur que si m'escriviu feim una gran amistat. Som molt divertida. Adéu. M. Glòria. Carrer d'en Magallanes, 29-07670 Porto-colom.

Vull intercanviar revistes, còmics, fanzines i adhesius amb tots aquells joves que estiguin orgullosos de tenir sang catalana o basca a les seves venes. Pau Arranz-C/ 2 Volta 31- 07209 Son Mes-quida-Mallorca.

Cerc famella maca, romàntica i amb les ungles llargues. Escriviu a: Oscar carrer Blanquerna, 58 - 07010 Palma.

Jove de 29 anys, fadrí, amb estudis universitaris, agraós i simpàtic, desitjaria conèixer al·lota formal de 20 a 27 anys. M'agrada el ball de saló i som bastant actiu. Anima't i escriviu-me a l'apartat 690 de Ciutat.

Hola, Em dic Raquel i tenc 14 anys. Tenc ganes d'escrivir-me amb gent de 14 a 16 anys. Si vols escriure'm... Raquel González-C/ Ansel Calvé, 13, 1º 3º-08950 Esplugues de Llobregat (Barcelona).

Som un alemany de 38 anys, cerc amigues i amics per a sortides i més. També vull estudiar la llengua mallorquina. Escriviu-me a la Bústia Postal 97-07080 Ciutat.

Sóc un noi de 31 anys. Solter. No minusvàlid. Voldria mantenir correspondència amb noia minusvàlida que tenguí bon caràcter, culte, essent sola. Escriviu a la Bústia Postal 163 - 08400 Granollers (Vallès Oriental).

Cerc al·lota sense fills de 22 a 28 anys. Signe Lleó o Sagitari, que sia capaç d'estimar sense traïció. Telefona'm al 512018 dies feiners a partir de les 23 hores.

Atenció: administrativa cerca amigues i amics per a sortides, excursions, i a l'estiu anar a la platja. Bústia Postal 1400-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 27 anys, cerca dona independent i intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al principat, a canvi d'ajuda econòmica. Manel 907843901-973603214.

Hola, al·lotes, noies, *ragazas*. Som dos joves de 24 anys, morens i atractius que desitjant conèixer al·lotes *enrollades* i catalanoparlants, si és possible, per a fer acampades, organitzar festes, sortir e marxa i passar-ho bé durant l'estiu. Som genials. Anima't que ets jove. Escriviu a C/ Joan Alcover, 1 Algaida (Mallorca) C.P. 07210.

Hola, soc un noi de 16 anys i estic interessat en cartejar-me amb gent que també defensi l'alliberament nacional dels països Catalans. M'agraden "Els Pets" "Brams" i "Jot'hodiré". Enric Blanc. C/ Montcada, 1 - 08291 Ripoll.

Naturalesa, la mar, la muntanya, una pel·lícula, un cafè... si ets dona, atractiva i divertida, t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174 - 07080 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

Si vols rebre la revista L'LLA gratis, la pots demanar a Edicions Bromera, Polígon Industrial, 46600 Alzira. Tel. 96-2402254

Per a tots aquells i aquelles que vulguin lluitar contra l'invasor, contra els traïdors, contra l'explotació obrera, i per una terra lliure i catalana, els Maulets tenim obert l'apartat de correus 349 C.P. 43480 de Salou (Tarragona), per a qualsevol informació o col·laboració contra l'ocupant.

Si voleu rebre llibres en català gratuïts sobre diferents temes d'actualitat, socials o teològics, sols us cal escriure a *Cristianisme i Justícia*, carrer Roger de Llúria, 13, Barcelona 08010, o telefonau al (93) 3172338.

Professora titulada fa classes de solfeig, piano i harmonia. Individuals i en grup. Tel. 756114. Magdalena.

Universitària fa classes de repàs d'EGB i català a la zona de Pere Garau de Ciutat. Tel. 243383.

Si voleu intercanviar adhesius, revistes, informació, etc, sobre el tema d'alliberament nacional, escriviu a l'Associació «Xavier Romeu». Apartat de correus, 36. 43480 La Pineda. Tarragona.

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres, gratuïtament, a tot aquell que els els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Podeu escriure a l'Apartat 15.071 de Barcelona-08080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana (JERC), i rebre els nostres butlletins, escriviu ara mateix a: JERC-Illes. Santiago Russinyol 1, àtic. 07012 Ciutat de Mallorca.

Estam interessats en un intercanvi cultural amb persones i institucions dels Països Catalans que desitgin informar-nos sobre el passat i el present dels països i estiguin interessats en qüestions vinculades a l'Argentina. Escriviu-nos a: Baigorria 1337 .200 Rosario-Argentina.

Acció Cultural del País Valencià i el Bloc Jaume I ja

és a Internet. Si voleu intercanviar propostes d'acció i lluita, o informar d'activitats, etc., podeu connectar: ACPV @vlc.servicom-es

Vos recomanem boicotejar les ONG's espanyoles AGNUR España, Médicos del Mundo i Unicef amb els bancs espanyols Central Hispano i Banco de Santander que els donen suport.

Subscripcions gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. "El Llaüt de Xàbia" - Apartat 53- Xàbia 03730 Patrocinat pel Magnífic Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Podeu adreçar-vos a: LENGUA (Ensenyans a Dittansia de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2-14007 Còrdova.

Si queu recibir el Puxa Asturias en to casa, y de baldre, sólo tienes qu'enviar la dirección a: Endecha Astur-Puxa. Cai Llangreu, 10, 2º-Xixon 33206-Asturies.

La meua col·lecció té 20.000 adhesius polítics. Faig exposicions. Crec persones que hem facin arribar enganxines de l'Esquerra Revolucionària. Paniello-Apartat 139 - 22400 Monsó-Osca.

"El Full" és una publicació interna de l'Associació Roca i Ferreres. Si voleu rebre'l gratuïtament comuniquenous el vostre nom i adreça: Apartat de correus 9247, 08080 Barcelona.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet: <http://www.estelnet.com/lluïta>.

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C. S. C * 93 4541188.

Ofereix de franc cursos bíblics i subscripcions a revistes cristianes en català: Ajuda Evangèlica dels Països Catalans. Apt. de Correus 1.022. 12995 Castelló. Tlf. (964) 207607.

Els Castellers de Mallorca, necessitem gent!! Si t'agrada passar-ho bé. Si vols tenir nous amics sans i saludables. Si t'agrada fer pinya amb un projecte nou: Feste Casteller!! Vine a veure'ns!! Assagem els disabtes a l'Escola d'Adults son Canals. Carrer son Canals, 10. Telèfon 452414, Isidre.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....
Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

PETITS ANUNCIS

Pintors, escultors, fotògrafs, etc., interessats en exposar les seves obres, així com gent interessada en comprar o simplement en visitar l'exposició del moment, podeu passar pel Café es Museu. Carrer Guillem Timoner, 10- Felanitx.

Grup folclòric sense gaire pretensions cerca sonadors i sonadores, cantaires i gent engrescada per seguir fent coses. Actuam alguna vegada, no guanyam gaire, però ens ho passam d'allò més bé. Ens reunim els dimecres a les 20'30 al Rafal Vell (Antiga escola). Som gent acollidora. Trucau al 971 505374

Els nacionalistes interessats per un sistema d'intercanvi cultural i turisme alternatiu per a nacions sense estat, podeu informar-vos a: Turisme Alternatiu: Bústia Postal 1.171 Castelló 12005. Es tracta d'un sistema de llarga trajectòria provada arreu del món, molt adabtable i econòmic.

Les persones interessades en les activitats de les Associacions i clubs UNESCO poden adreçar-se a la Federació Catalana de la Unesco: Mallorca, 207-08036 Barcelona. Tlf. 932534367.

Necessitam persones amb idees i ganes de tirar endavant la nostra llengua i la nostra cultura. Associació la Brúxola. Tlf. 93 4353323.

Coleccionau Fanzines? Voleu saber que fan els/les independentistes del Tarragonès? Subscriviu-vos al Butlletí del Col·lectiu independentista "El Timbaler de Bruc". Per 600 peles el rebreu cada dos mesos durant un any. Bústia Postal, 7- 43893 Altafulla.

Si us interessen les llengües minoritzades de més a prop, adreçeuvos a: **Llengües Vives**. Bústia Postal 5224/08008 Barcelona.

Si vol rebre l'*Euskararen Berripapera* (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hizkuntza Politikarako. Welling-

tongo Dukea, 2 - 01020 Vitoria-Gasteiz (Araba).

Coleccionista d'adhesius compra, canvia, recolleix material d'esquerra revolucionaria o independentista. Coleccionisme I.S.G. Bústia Postal, 135-48980 Santurzi-Biskaia.

Col·laboreu! Ajudeu-nos! Per un projecte de documentació d'indrets de les Illes i dels Països Catalans necessitem targetes postals (noves o utilitzades de "Escudo de Oro" Biblioteca Catalana de Krefeld - Box 1665 D-47716 Krefeld Alemanya. Tel. 07-49215126635.

Classes particulars. Totes les assignatures i tots els nivells. Petits grups. Professors/es titulats. Preus econòmics. Telf. 971467931. Ciutat de Mallorca.

Classes particulars d'hebreu, grec i llatí a tots els nivells. Jordi 971242795

Piano Blues, Jazz, Rock. Classes particulars. Har-

monia moderna. 971242795 Nanel.

Atots els valencians que vulguen contribuir a la construcció nacional del País Valencià. L'associació civil Tirant lo Blanc us espera. Som els nacionalistes valencians. 963879408.

Sóc professor d'una DIWAN (escola bretona) i escric i llig català. Envieu-me informació sobre els Països Catalans, especialment de tema d'ensenyament: Gràcies. Joel Donnart-44, Hent Finaoudour, Penc'hoad-F-22860 Plourivou Breizh/Bretanya - Estat francès.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Acaben d'editar-se els Evangelis segons sant Mateu, sant MARC I SANT LLUC, en versió interconfessional, en llengua catalana, en cassettes i CD. El seu preu per joc és de 3.000 ptes. Pos-

teriorment s'editarà l'evangelí segons sant Joan. També hi ha editat tot el Nou Testament en Braille en llengua catalana, i edició interconfessional. Són 22 volums, i es poden demanar a Mn. Joan Magí, Parròquia de sant Pere i sant Pau, 43007 Tarragona.

Ha nascut Correfoc!!! Una revista de literatura i Història catalanes. 64 planes 250 ptes. Col·labora-hi o fes-te'n subscriptor. Tlf. 971 200 810. Lluís.

A Ciutat estam creant el primer equip de rugbi català de Mallorca. Els Almogàvers. Interessants cridar al 971 200 810. Lluís.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, véngui i en parlarem. Agència oficial Renault. Tel. 413867. Son Ferriol.

VENDES

Venc piano marca TLEYEL, un quart de coa, en bones condicions. Mig milió de pessetes. Tlf. 939 373 151.

Venc figures d'escaiola noves per decorar o policromar: àngels, betlems, fruites, flors... per lots o a la menuda. Trucau capvespres i vespres al 971 29 44 44.

Venc embarcació Borràs 640. Bon estat i bon preu. Tlf. 971 865 405

Videoconsoles, jocs, còmics a preus realment assequibles: Infomanga, carrer de sant Geroni, 2 Tel 636 720 814 Manacor.

Compraria videojocs, videoconsoles cotxes. Telefona al 636 720 814. Sant Geroni, 2 local 3-07500 Manacor.

Venc mobles usats en bon estat. Tel. 971 867 286.

L'ESTEL. SUBSCRIVIU-VOS-HI, ANUNCIAU-VOS-HI

Biblioteques de Mallorca

Centre Coordinador

BIBLIOTECA PÚBLICA MUNICIPAL DE S'ARENAL

Carrer Berga, 54 - Tlf. 971 440 641

DE DILLUNS A DIVENDRES, DE 15'30 A 20'00

A més de llibres i revistes, també disposam de vídeos i C.D.

Acosta't a la biblioteca!

Consell de Mallorca

HOMENATGE AL POETA FRANCÉS ROBERT DENOS

EN EL CENTENARI DE LA SEVA NAIXENÇA

Robert Denos, el compromís amb el món i la literatura

PER MIQUEL FERRÀ MARTORELL

Robert Denos (París, 1900-camp de concentració de Terezine, Txecoslovàquia, 1945) es formà dins el "dadaïsme" i arribà a ésser un dels màxims exponents del corrent surrealista i un dels grans mestres de l'automatisme verbal. El seu company i mestre, André Breton, havia dit: "La poèsie doit mener quelque part" i per tant la poesia com la literatura en general havia de dur a través de les nostres consciències individuals fins a la gran ànima. Es tractava d'un simbolisme radical, d'un simbolisme que no es podia desviar com el dels 1890 que havien caigut sota la seducció de l'art. No n'hi havia prou en combinar destremment i harmoniosament les imatges. Era precis arribar i entrar dins la sots-realitat amb totes les seves conseqüències. La ment humana, atacada per la realitat, ben sovint cruel, ha de menester, dins el laboratori del cervell, deformat-la o desfigurar-la.

"És una teràpia vitalment i estèticament necessària. André Breton, nascut a Tinchebray (Orne), el 1896, havia estudiat medicina i descobrí Freud, que visità sovint, i llavors entrà en relació amb el partit comunista i admirà Trotsky, que va conèixer en un viatge a Mèxic.

Organitzà exposicions surrealistes a Londres, París, Nova York... Si bé Robert seguí moltes de les seves passes, a partir de 1930 trobà un camí propi. Es d'aquells anys la seva col·laboració amb el fotògraf Man Ray per a produir la pel·lícula "L'estrella de mar". En la seva obra literària ("Cossos i bens", "Fortunes", "La sort està decidida", "El carrer de l'alegria" i "Domini públic", entre d'altres, mai és negada l'esperança i la fraternitat humana. Conjuminà a la perfecció la tensió dramàtica amb la senzillesa de l'estil.

Però el que més ens interessa d'ell és el seu compromís, a l'hora de la veritat, amb l'alliberament del seu país. Conegué l'esclavatge sota els nazis, la tortura, la fam, la misèria. Va veure morir molts companys de la Resistència a més de jueus i soldats aliats presoners. Afusellaments, extermini, mort industrial. Però va mantenir la fe i la força fins el darrer moment, quan ja el seu cos, anímic, era més mort que viu. Ω

Els nazifeixistes han estat (i són!) els més grans enemics del marxisme i dels pobles considerats "inferiors". En la fotografia podem veure un grup de guerrillers comunistes que lluitaven per l'alliberament d'Europa assassinats pel nazis.

Grup de guerrillers comunistes assassinats pels nazifeixistes en temps de la Segona Guerra Mundial

endarrerides concepcions filosòfiques i polítiques: el reaccionarisme racista i antiprogredista. Cada país té la seva "creu" racis-

ta. ¿Hem de parlar de la "Santa" Inquisició espanyola i el munt de persecucions i crims que va fer contra jueus conversos, heretges, pro-

testants? No hi bastarien llibres i llibres. El llistat dels crims de l'església catòlica contra tota ètnia no "ària", és a dir de procedència "no castellano vieja" o la dissidència política i religiosa, són infinits. Sempre s'esdevé el mateix: les classes dominants, les que tenen, en una conjuntura determinada, el poder polític i econòmic -i el religiós!- empen tota la mitologia de la "raça superior" per garantir el seu poder sobre els sectors populars. El racisme és una arma del poder contra el poble que sempre s'ha emprat, amb iguals connotacions a quasi tots els països del món. Analitzem, per exemple, la concepció racista de les classes dominants franceses. Concepcions de les quals, per cert, els ideòlegs del Tercer Reich varen treure moltes de les seves monstruoses concepcions. La monarquia absolutista

El surrealisme de BRETON i DENOS influi, fins i tot, en el món dels còmics.

Nazifeixistes contra l'esquerra i els pobles del món

PER MIQUEL LÓPEZ CRESPI

francesa volia explicar l'estructura de classes de la societat francesa de l'Antic Règim amb la coneguda hipòtesi racista segons la qual l'aristocràcia estava integrada per descendents dels antics francs, mentre que la resta de la població tendria per avantpassats els celtes, que aquests "exquisits" racistes suposaven d'inferior "qualitat" intel·lectual. Aquestes idees tengueren un seguidor, un teòric, també francès, Joseph Arthur Gobineau (1816-1882), el qual formulà per primera vegada una teoria general de la desigualtat de les races que posava en el cim de l'escala humana l'europèu nord-occidental, un prototipus que a través de les teories britàniques i germàniques seria definit com un teutó de cabells rossos i ulls blaus. Aquest màxim exponent de la "perfecció humana" es trobava, però, amb un entrebanc: la història mostrava i demostrava grans realitzacions polítiques i culturals en indrets ben

allunyats de l'hàbitat de la "raça ària"; i per tal d'explicar-ne la raó inventaren unes minories germàniques que en diferents etapes de la història de la humanitat havien guiat pel camí del progrés a la munió de gent estúpida, passiva i retardada (en opinió dels racistes), que es distingia pels ulls obscurs i la cara bruta o negra. Segons això, les conquestes d'Alexandre el Gran, l'expansió de l'Imperi romà, les piràmides d'Egipte, les grans cultures de l'Amèrica precolombina... haurien tengut dirigents de raça ària capaçs de guiar els miserables de les "races inferiors" per camins avançats. No és estrany que a finals del XVIII i al llarg del XIX el racisme fou la justificació de l'esclavatge i l'imperialisme. Segons totes aquestes "teories" racistes, l'home blanc tenia per missió colonitzar i "civilitzar" els "nadius de color" i aconseguir per a tals homes de segona classe, de vegades a nivell dels animals, una certa "felicitat". El

Herrenvolk o poble de senyors viuria per sempre de la feina dels serfs. Va ser la pràctica de tots els imperis: l'espanyol, el francès, el britànic... Va ser la pràctica quotidiana de les bèsties hitlerianes quan pretenien esclavitzar els eslaus (fins que foren batuts per l'Exèrcit Roig davant Moscou, Stalingrad, Leningrad...). Segons aquestes teories racistes i imperialistes (que serviren per a bastir tota la ideologia del nazisme hitlerà i que encara serveixen arreu a tots els estats i grupuscles imperialistes i racistes), l'home blanc fa la història i les altres races "inferiors" només li serveixen de comparsa en el gran teatre de la vida on, com expliquen els pseudocièntífics de la reacció, "només sobreviuen els éssers i pobles més forts". Tot un exèrcit d'"intel·lectuals" (els cans guardians del capitalisme i de l'imperialisme, com els definia Paul Nizan) s'en-carreguen de manipular i tergiversar els fets històrics. El racisme i

Robert Denos, poeta i màrtir de la Resistència

PER MARINA FERRÀ A-HAMELYNYCK

Robert va desenvolupar el seu lirisme dins el dadaisme i el corrent surrealista, cultivant als seus poemes l'escriptura automàtica. Molts d'ells, mai negats a l'esperança i a la fraternitat humana fan preveure el seu tràgic final al camp de concentració de Terezine, a Txecoslovàquia. La seva postura compromesa en la defensa de les llibertats li costà la vida per esdevenir un màrtir més de la França Lliure. El moviment on participa activament el nostre literat és encetat quan el general De Gaulle com a cap de govern des del seu exili a la capital britànica i sapiguient la notícia de l'ocupació de França per part de les tropes del Tercer Reich, el maig del 1940 crida i anima a la població francesa a lluitar contra l'invasor amb aquestes paraules:

"A tots els francesos!
França ha perdut una batalla!

Però França no ha perdut la guerra!

Els governants de torn han pogut capitular, cedint pas al pànic, oblidant l'honor, lliurant el país al servilisme.

Així i tot, no hi ha res perdut! Res està perdut perquè aquesta és una guerra mundial. Dins de l'univers lliure les forces immenses no s'han rendit. Un dia aquestes forces, destrossaran l'enemic. Fa falta que França, el dia d'avui, sigui present a la victòria. Llavors, recuperarà la llibertat i la grandesa. Tal és el meu missatge clar i directe!

Aquí teniu el motiu pel qual jo convido a tots els francesos, o als residents, a unir-se a jo en l'acció, en el sacrifici i l'esperança.

La nostra pàtria és en perill de mort.

Lluitem per salvar-la!
Visca França!"

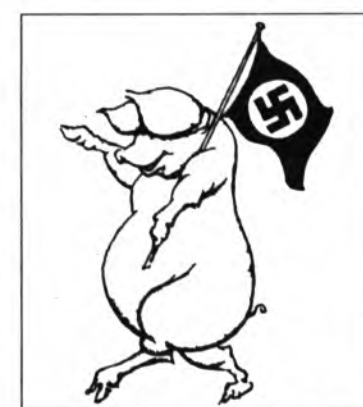
La resistència començà a orga-

Maig de 1945: victòria aliada a Berlín. L'exèrcit soviètic perdé vint-i-cinc milions d'homes i de dones per alliberar Europa del nazisme.

la xenofòbia, la irracionalitat nazifeixista, arriben a graus d'absurditat increïbles en llur accentuada bogeria. El mèrit de la impremta, la brúixola, la pólvora, els rellotges mecànics o la seda, no era dels xinesos, sinó de l'home que introduí aquests avenços a Europa i els perfeccionà, és a dir, Marco Polo, que per força havia de ser rosi i tenir els ulls blaus. I pensar que hi havia -i hi ha!- que creia en totes aquestes collonades! Aquesta idealitza-

ció de la "raça" es plasmà en l'esclava neoclàssica que la França de Vichy i l'Alemanya nazi dugueren a extrems ridículs; i així, en els cartells on es reclamava gent per a anar a treballar a Alemanya, l'home simbòlic tenia el perfil calcat d'Hermes: Je travaille en Allemagne. Pour la relève, pour ma famille, pour la France. Fais comme moi. Però avui dia el racisme no ha mort. El final aparent de l'esvàstica amaga

Dibuix antinazi. En la seva dèria racista els naxis arribaren a teoritzar que els porcs alemanys eren "superiors" als dels altres països.

nitzar-se a partir de petits grups inicials i prengué força a partir de l'any 1942. A poc a poc sorgiren els moviments polítics la premsa clandestina, al mateix temps que nombroses organitzacions secretes. Davant les accions de sabotatge de la Resistència contra objectius alemanys, l'exèrcit nazi reaccionava amb fortes mesures repressives contra la població civil, com afusellaments en massa i altres venjances. Així doncs, el juny de 1942 foren assassinats tots els habitants del poble d'Oradour-Sur-Glane.

El nostre autor és capturat i deportat, morint a l'edat de quaranta cinc anys, poc després d'ésser alliberat. Ja ens podem imaginar quines foren les causes del seu falliment; la desnutrició, les malalties, la manca de condicions de vida dignes i higièniques, la tortura psicològica i física continuada... El seu cos afeblit, fins a les darreres conseqüències, en aquella "fàbrica de la mort" no ho va poder resistir. Ω

noves formes de racisme molt més subtil i pernicios. Ara ja no hi ha desfilades amb torxes demanant l'extermini dels "pobles i races inferiors". Ara és pitjor. El racisme s'ha infiltrat en la vida de cada dia i ja forma part del subconscient de la gran majoria "silenciosa" que viu, en bona part, de l'explotació sistemàtica del Tercer Món. Cal estar alerta, doncs, amb els ous de la serp del nazifeixista que coven arreu, just aquí al costat. Ω

Ateisme

PER RICARD COLOM -
TLF. 964 207607

"Hi ha gent qui detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen als altres d'estar al seu nivell o bé per sota". (David Herbert Lawrence, 1885-1930, escriptor britànic)

"Però si Déu se'n va i l'home no és l'amo, llavors què és magistral?" (Milan Kundera, 1929-, escriptor txec)

"Qui de Déu fuig, debades corre". "Esperança que consoli, que no mori". "La por fa més lleig el dimoni". (Refrans catalans)

"L'home ha inventat Déu sols per a poder viure sense matar-se". "Si Déu no existeix, llavors tot és permès". (Fiodor Mikhaïlovitx Dostoïevski, 1821-1881, escriptor naturalista rus)

"L'ateisme rau més aviat a la vida que no al cor del'home". (Francis Bacon, 1561-1626, filòsof i estadista anglès)

"Aquest poble ha renegat del Senyor. Ha dit: 'Ell no és res!. No ens passarà cap desgràcia, no ens tocaran l'espasa ni la fam'. (Jeremies 5:12-13)

"Un ateu és qui espera que el Senyor no farà res per a pertorbar el seu escepticisme". (Franklin P. Jones, 1921-, escriptor britànic)

"Un ateu és un home que no té cap mitjà invisible de recolzament". (Fulton J. Lustre)

"L'ateu no té esperança". (James Freeman Clarke, 1810-1888, historiador i escriptor cristià estatunidenc)

"La infidelitat no consisteix a creure o descreure: consisteix a professar allò que cadascú creu". (Thomas Paine, 1737-1809, escriptor anglès)

"El pitjor moment per al'ateu és quan es troba realment agraït i no té a ningú a qui dar-li les gràcies". (Dante G. Rossetti, 1828-1882, pintor i poeta anglès)

"Si no existís Déu, caldria inventar-lo". "La major part dels grans homes d'aquest món viuen com si fossin ateus. Tothom qui ha viscut amb els ulls oberts sap que la coneixença d'un Déu, de sa presència, i de la seva justícia no té la més mínima influència en les guerres, els tractats, els objectes del'ambició, de l'interès, ni del plaer, en la prosecució que, de tot això, els ocupa per complet". (François Marie Arouet Voltaire, 1694-1778, filòsof teista francès)

"Una vegada vaig voler esdevenir ateu, però em vaig rendir -no tenen vacances". (Henry Youngman)

"Estic convençut que l'ateu no existeix, que l'ateu és una invenció dels capellans". (Leonardo Sciascia, 1921-1989, escriptor italià)

"Tu ets el qui anomenen l'ateu? -s'exclamà Glauc-Allò que et dugué a negar la providència dels déus, fou potser la injustícia dels homes!" ("Els darrers dies de Pompeia", d'Edward George Bulwer Lytton, 1803-1873, escriptor anglès)

"Sols un risc real demostra la realitat d'una creença" (C. S. Lewis, professor de Literatura Anglesa)

Ateisme: en parlen ateus

"Sóc ateu, gràcies a Déu (o per la gràcia de Déu)" (dita que sol dir-se en diverses llengües i països i que, paradoxalment, dona la raó a una certa doctrina calvinista de la predestinació)

"No tenien ganes d'existir; sols que no podien deixar d'existir; vet ací tot l'afer...". "Tot existent neix sense raó, es perllonga per feblesa i mor per casualitat" ("La Nausée", Jean-Paul Sartre, 1905-1980, filòsof existencialista ateu i escriptor francès d'extrema esquerra)

"He plorat vertaderament perquè no puc donar gràcies a ningú per les alegries de la vida". (Dave@uunet, pipex,

com)

"No hi ha cap Déu i l'home és el seu profeta". (Jens Peter Jacobsen, 1847-1885, escriptor danès)

"Déu és l'únic qui per a regnar no hagué menester ni tan sols d'existir". (Charles Baudelaire, 1821-1867, poeta llibertí francès)

"Déu no és sinó un mot somiat per a explicar el món". (Alphonse Marie Louis de Lamartine, 1790-1869, historiador, poeta i polític francès)

"Potser que el nostre paper en aquest planeta no sia lloar Déu sinó, pel contrari, crear-lo". (Arthur Ch. Clarke, 1917-, novel·lista anglès de ciència-ficció partidari de la paidofília)

"Qui és aquell que veieu avui entrar dins un temple, per a invocar-hi els déus a fi d'atènyer la perfecció de l'eloqüència o per a descobrir les amagades deus de la filosofia?. Ni tan sols els demanen ni la salut". ("El Satiricó", una viva descripció de la corrupta, cruel i decadent Roma de Neró, atribuït al cortesà Petroni, ca. 60 d. C.)

"L'impíu, insolent, persegueix els dissortats, i cauen en les intrigues que ell trama... exclama: 'Déu no compta per a res' " (Psalm 10:2-4)

Ateisme: en parlen no ateus

"L'ateisme és una crossa per als qui no poden pas suportar la realitat de Déu". (Tom Stoppard)

"Déu no creu en ateus". (Thomas A. Sandberg)

"Jo sóc un Déu de prop i no un Déu de lluny. O és que hom pot amagar-se dins qualque amagatall sense que jo el vegi?. No sóc jo qui omple el cel i la terra?. Oracle del Senyor". (Jeremies 23:23-24)

"Els massa intel·ligents et demostraran que Déu no existeix. Tu no els responguis, però vés a pregar". "L'ull que tot ho guaita no veu el seu esguard. Ningú no ha vist Déu. Car en tot esguard és Déu qui veu". (Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi, a "Principis del retorn a l'evidència")

"Pensen dins d'ells els pocasoltes: 'Déu no és res'. Són corromputs, llur obrar és detestable..." (Psalm 14:1)

"L'home natural no cospa quin és el camí de Déu que recorren els sants. De fet, li sembla que no és pas el camí de Déu, sinó una bajanada i una errada, i causa d'ofensa... Igual que el Faraó i sos homes veieren ben bé el camí per on marxà el poble d'Israel, però mai no entengueren que aquest era el camí de Déu fins que hi caigueren negats" ("Disertacions sobre els Psalms", 1513-1515, Martí Luter, reformador alemany)

"Ningú no parla tan constantment de Déu com aquells qui insisteixen que no hi ha cap Déu". (Heywood Broun, 1888-1939, periodista estatunidenc)

"Ser un ateu requereix una mesura infinidament major de fe que no pas rebre totes les grans veritats que l'ateisme negaria". (Joseph Addison, 1672-1719, escriptor, viatger i estadista anglès)

"L'ateisme és el resultat de la ignorància i de l'orgull, del sentit fort i les raons febles, del menjar bo i de la vida malalta. És la pesta de la societat, el corruptor de les maneres i l'erosionador de la propietat". (Jeremy Collier)

"Un dia, mentre preniem el bany al riu, el Mestre capbussà el seu deixeble sota l'aigua, tot agafant-lo del cap, i l'hi mantingué una bona estona mentre el pobre home maldava desesperadament per deslliurar-se'n. Al sentdemà fou el Mestre qui n'encetà conversa. "Per què ahir lluitaves tant quan jo et tenia subjecte sota l'aigua?". "Perquè volia respirar". "El dia que abastaràs la gràcia d'anhelar Déu com ahir l'aire, aqueixa diada l'hauràs trobat" (Anthony de mello, S. J., "Qui pot fer resplendir l'alba?", 1985, l'Índia)

"La religió és cosa tan gran, que és just que els qui no vulguin prendre's la molèstia de cercar, si ella fos fosca, en sien privats. Per què se'n planyen si, en cercar-la, podien trobar-la?". (Blasi Pascal, 1623-1662, científic i savi cristià d'Occitània). Ω

Recordatori i Homenatge: els assassinats per exèrcits en uns altres Països amb armament d'E.S.P.A.Ñ.A., també són víctimes del terrorisme

Per cada mort per guerrilles i grups terroristes, hi ha al món 10.000 morts per Exèrcits d'Estats constituïts. Recordem un testimoni de com els "hispanos" han tractat tradicionalment els amerindis: "Des del primer moment li van lligar les mans al darrera, i el van començar a empènyer a cops de culata. Queia el meu germà, no podia protegir-se la cara.

Van estar torturant més de setze dies el meu germà. Hi havia també una dona. L'havien violada i, després, l'havien torturada.

Cada cop que explico això no puc aguantar les llàgrimes...

Ma mare gairebé es moria de tant de dolor. Va abraçar el seu fill, parlava amb el mort, torturat...

Ma mare va ser segrestada i des dels primers dies va ser violada pels alts caps militars del poble.

Desgraciadament, li van tocar tots els dolors que també li havien tocat al seu fill. La torturaven constantment.

Tanmateix, estàvem satisfets perquè sabíem que el cos de ma mare ja no havia de patir més, perquè ja havia passat totes les penes, i era l'únic que ens havia quedat per desitjar, que la matessin ràpidament, que ja no fos viva".

(Rigoberta Menchú, Guatemala. Premi Nobel de la pau, 1992.

Fragments del llibre "Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia").

És sabut que la producció i exportació (sovint il·legal) d'armament espanyol a infames dictadures genocides (com Turquia) no ha parat d'augmentar geomètricament durant els darrers 10 anys, amb gran mortaldat de civils i nens innocents (tema silenciats pels mitjans desinformatius i manipuladors oficials). **El tràfic d'armes per al genocidi és igualment terrorista, per més que el promogui i amagui un Estat amb una Constitució formal. Aquest tema pateix una radical censura informativa antidemocràtica sobre els mitjans d'informació espanyols, venuts als diners.**

Trenquem el silenci als morts amb armament i vots espanyols. Ω

FONS DE DOCUMENTACIÓ PER LA PAU

Goldas

Carrer de Manacor, 121-C

Tel. 27 85 18

07007 Palma de Mallorca

SERVEI OFICIAL

SERVIAUTO ARENAL S.A.

Carretera Militar, 185 • Les Cadenes
Tel. 26 81 11 • Fax 74 32 77
07006 S'Arenal-Palma (Mallorca)

el lleu de tots mereix un respecte
FORA FUMS!

Disabauxa a l'església de Manacor

If they put a man on the moon, they should be able to put them all there

MIQUEL ALEMANY I BAL·LE

El passat dilluns 10 de juliol a l'església parroquial de la Mare de Deu dels Dolors de Manacor succeí un fet impropri de dos sacerdots de l'església catòlica.

S'havia de celebrar un funeral per l'ànima de la senyora Antònia Caldentey i Salas de malnom "Coure", morta als 70 anys a Manacor.

La família de aquesta senyora demanà a Jaume Santandreu que oficiés el funeral a l'església més important de Manacor, que es troba en obres al campanar. Tot començà quan a la sagristia, el vicari de la parròquia Tomàs Riera es va enfadar en saber que havia d'oficiar el funeral juntament amb en Jaume Santandreu.

El senyor Riera mai ha pogut veure Jaume Santandreu, degut a que aquest

Prevere sempre s'ha ficat en política, ha criticat durament a la església catòlica, manifestant que els preveres no practicaven la caritat i que a l'església li haurien de donar branca per això. Santandreu, sempre s'ha caracteritzat per defensar els marginats acollint los a un hospici anomenat "Hospital de Nit".

El senyor Riera provocà a Jaume Santandreu, i així comença la brega.

Va faltar poc per a les agressions físiques. La gent que vingué al temple per assistir a la missa de funeral es mostrà molt sorpresa davant les fortes discussions procedents de la sagristia. Tomàs Riera ofengué a Jaume Santandreu. Els seus crits motivaren que Santandreu es dirigís al públic per comunicar-li que no es trobava en condicions de celebrar el funeral, i abandonà l'església. El funeral el celebrà

el va dir un altre capella.

Poc dies després, el rector de la parròquia demanà disculpes a la família de la difunta i publicà un escrit explicant la seva versió a un mitjà de comunicació de Manacor.

Fets com aquest són totalment inadmissibles. A un temple religiós, s'ha de practicar l'amor, no pas la violència. No és pot admetre que dos sacerdots discuteixin acaloradament a la sagristia només perquè un d'ells no pot consentir que l'altre estigui en desacord amb el govern de l'església catòlica i l'actitud del papa, del bisbe i d'altres preveres. Les controvèrsies s'han d'aparcar a casa, a un funeral haurien d'haver actuat de forma més discreta i amb una mica més de respecte a la família de la senyora morta. L'espectacle que donaren Riera i Santandreu fou de pena.

No es recorda que a un funeral hagin discutit dos preveres perquè un diu a l'altre que és un càncer per la jerarquia catòlica.

La família de la senyora que va morir, fou menyspreada per un senyor de llinatge Riera que fa de vicari a la parròquia dels Dolors de Manacor. Molta gent va censurar la seva actitud, i es va solidaritzar amb Jaume Santandreu.

El senyor Riera hauria de rebre una amonestació per part del Bisbat de

Mallorca, per haver provocat aquest fet que cridà l'atenció als assistents al funeral. A partir de ara, haurà d'anar alerta amb el que diu.

Lliçons de diplomàcia li fan falta. Si així ho fa, guanyarà l'estimació del poble. Ω

ANTI FEIXISME

Omar assassinat

Una concentració de protesta el diumenge 23 va estar assetjada per grups de feixistes

SANT ANDREU DE LA BARCA/BAIX LLOBREGAT.- La mort dissabte passat, del ciutadà Omar Amhandi a la localitat de Sant Andreu de la Barca després de rebre una brutal pallissa per skinheads neonazis, ha tornat a mostrar la cara més dura i amarga del feixisme i el racisme. Respecte al debat suscitat entorn al caràcter feixista o de "fet aïllat" de l'assassinat, la PLATAFORMA CÍVICA PER UN 12 D'OCTUBRE EN LLIBERTAT vol manifestar que: "estem davant un nou assassinat de caràcter racista, tot valorant les següents reflexions: Els detinguts han donat mostres suficients: des de la salutació a mà alçada sortint dels jutjats fins a les pintades de la plaça Pedemonte, passant pels tatuatges dels detinguts (una esvàstica, un àliga franquista, etc...) els antecedents dels detinguts d'episodis que té un d'ells, Jordi Peláez, Giovanni, que havia protagonitzat en les setmanes prèvies, quatre incidents amb persones immigrants. Els antecedents de fet són prou paradigmàtics. La mort d'Omar ha reproduït titulars com ara "ciutadà espanyol assassina a immigrant marroquí", que pot reproduir certs tòpics i jerarquies no desitjades on s'equipara la immi-

gració amb altres qüestions alienes als fenòmens migratoris. Omar també tenia la condició de ciutadà d'aquest país. Cal anar més enllà en la lluita contra el feixisme, els discursos i les proclames xenòfobes porten a la pràctica realitats com la mort d'Omar. És per aquest motiu que la Plataforma Cívica continua la seva activitat per evitar que enguany i un altre cop a Sants, tinguin lloc discursos que a la pràctica porten morts com la succeïda a Sant Andreu de la Barca." Plataforma Cívica per un 12 d'octubre en llibertat 20/7/00

Manifestació sota l'amenaça feixista, a Sant Andreu de la Barca

SANT ANDREU DE LA BARCA.- El passat diumenge 23 de juliol es va convocar una manifestació en protesta per la mort de n'Omar, van assistir a la convocatòria un centenar de persones, la concentració va transcórrer sense incidents tot i que un grup de feixistes va voler provocar-los intentant arribar a la plaça on tenia lloc. Ho van aconseguir però quan ja estava dissolta, insultant a la gent que hi quedava i demanant l'alliberament dels assassins de n'Omar, que ara són a la presó de la Trinitat, a Barcelona. Contra-Infos 25/7/00. Ω

El secret de l'equip KELME

Alguns esports tenen un fort component individual. Tanmateix, la dimensió d'equip ha donat molt de joc en les diverses competicions. La conjunció de voluntats sota un ideal d'esportivitat acostuma a donar excel·lents resultats.

L'equip ciclista KELME no ha estat al marge de la duresa de les recents etapes i desnivells. Però, gràcies al treball coordinat i estudiat tot ha resultat molt més fàcil.

La sincronia d'esforços d'aquest equip majoritàriament valencià ha estat motiu de curiositat periodística. Un dels seus membres destacats, Vicenç Belda, finalment n'ha aclarit el secret: tot el treball intern d'estratègia 'el fem en català, i això ens dona autonomia de treball i ens resta pressió'. Gràcies a un còdic intern, que no es altra que la llengua, han assolit una important eficàcia esportiva. És tota una mostra de treball d'equip. El primer i bàsic, emprar el mateix còdic de comunicació. Felicitats des d'aquí.

L'evolució d'aquest equip

ciclista català, el KELME, en molt sentits és encomiable. No s'ha plantejat grans fites i en canvi les assoleix. Seguirem la seva evolució, i en molts sentits, tots sabem que ja no pot decebre.

En Mascaró de Vilafranca i en Canals de s'Arenal l'any 1966 als sis dies de Madrid

Roden a una velocitat en que els paisatges es succeeixen sense fi. Els relleus per prendre les primeres posicions són mecànica-

ment exactes i les seves evolucions internes totalment ajustades. Com si d'un engranatge es tractés trenquen el perfil del gruix del ciclistes cercant la seva millor posició. Actuen en una tracció

constant sense parar de pedalejar. Meravellós.

El ciclisme, arreu dels Països Catalans, té molts seguidors. Les

carreteres de segon ordre i, sovint també les principals, estan solcades de penyes i llençols d'amants del velocíped. Però, també hi ha els qui de manera solitària, dia a dia, cerquen la superació personal en la duresa de l'asfalt. Belda, Taulé, i tants d'altres, són la mostra d'una abnegada dedicació a un esport rigorós i passional. El clima, els pobles, els cotxes, la bici, les cames, ... conformen un univers difícilment previsible. És molt més del que pot pensar un esportista tot sol. Cal la dimensió col·lectiva per saber com guanyar.

El ciclisme pateix per ell mateix, abocat a les dificultats d'unes carreteres sense vorals o per les elevades temperatures dels dies d'estiu. Ni la muntanya ni les planures són motiu de satisfacció, si hi ha una etapa per endavant. El repte és completar-la en un combat quasi-heroic, on els diversos equips en competició usen totes les seves millors tàctiques. Francament, no té pèrdua.

En ocasions, s'ha proclamat del tarannà ciclista, salvant excepcions italianes, com d'una gent

durament trempada. I, no és menys cert! Recorda la quimera del forjador per fer-ne del ferro noble acer. Pedalejar per vèncer el vent i el fred poden resultar dues tasques ingents, incomprendibles des de totes les vessants. I, en canvi, no tenen res d'estrany. Són necessàries. Tan necessàries, que sense elles no sortiria el millor de les cames i els pulmons del ciclista: la fortalesa per travessar extensos territoris.

La bici no és una màquina més. És un instrument amb dimensió humana. Com deia en Vicenç Bagán dels Amics de la Bici, la bici "és un amig" capaç d'acompanyar-te als llocs més bonics del món sense grans requisits. És més, per molt poc, et donarà les millors possibilitats d'estar atent a tot el que t'envolta. I, no és el més important de tot saber que hi ha tan a prop de nosaltres? Ω

Llorenç Prats-Sagarra
és editor-adjunt de 'Catalunya Campus'
lloprats@teleline.es
e_mail: lloprats@teleline.es

Les errades i l'experiència

PER RICARD COLOM

"Si poguéssim ésser dues vegades joves i dues vells podríem esmenar totes les nostres errades". (Eurípides de Salamina, 484-406 a.C., dramaturg grec)

"Inventava quasi sempre i quan tornava de les seves fugisseres incursions dins la realitat, s'adonava que el viatge li havia servit més de confirmació que no pas d'informació".

(Théophile Gautier, 1811-1872, escriptor francès)

"M' aconsellen: "-Vés-te'n i potser oblidaràs./

I acabaràs per desitjar l'oblit"/

Els faig: "-Abans moriré que oblidar./

¿Qui beurà metzina com a experiència?"

(Abu Muhammad 'Ali Ibn Hazm al-Andalusí, "El Collar de la Coloma", 1022, Xàtiva al-Jamila, Xarq-al-Andalus, 1022)

"L'experiència és aquella cosa meravellosa que us fa capaços de reconèixer una errada quan el torneu a cometre". (Franklin P. Jones, escriptor britànic)

"Si podeu aprendre de cops durs, podeu aprendre també de tocs suaus". (Carolyn Kenmore)

"El millor consell ve de l'experiència, però sempre arriba massa tard".

(Amelot de la Houssaye)

"El Progrès, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir quan l'experiència no és pas retinguda, com entre salvatges la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat es troben damnats a repetir-lo... Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència". (George Santayana, 1863-1952, excel·lent escriptor castellà qui escrivia en anglès i que per ço ha estat oblidat per la mesquinesa dels nacionalistes espanyols, "Life of Reason", vol. 1, cap. 12, p. 284, escrit el 1905)

"L'experiència és una revelació en la llum del que renunciem a les nostres errades de joventut per les de més edat". (Ambrose Bierce, 1842-1914, escriptor i periodista nord-americà)

"L'experiència és el pitjor mestre; dona la prova abans de presentar la lliçó".

(La Llei de Vernon)

"L'experiència és el pitjor mestre. Sempre fa primer la prova i l'ensenyament després". Benjamin Franklin, 1706-1790, científic i polític independentista estado-unidenc, a "Poor Richard's Almanac")

"De llur experiència o de l'enregistrada experiència d'altres (la història), els homes aprenen sols el que llurs passions i llurs prejudis metafísics els permeten d'aprendre". "L'experiència no és pas el que ha succeït a un home, ans el que un home fa amb el que li ha succeït". (Aldous Leonard Huxley, 1894-1963, escriptor anglès)

"L'home qui considera el món als cinquanta tal com ho feia quan en tenia vint ha malbaratat trenta anys de sa vida". (Muhammad Alí, campió de boxa pro-Black Power, nat 1942)

"Els axiomes filosòfics no són axiomes fins que són comprovats sobre el nostre pols: llegim bé -però no els sentim mai del tot fins que hem fet els mateixos passos que l'autor". (John Keats, 1795-1821, poeta anglès)

"Cada experiència vital, tot allò amb què hem entrat en contacte a la vida, és un cisell que ha estat esculint la nostra estàtua vital, emmotllant-la, modificant-la, conformant-la. Formem part de tot el que hem trobat. Tot el que hem vist, oït, sentit o pensat ha estat una mà que ens ha emmotllat, ens ha format". (Orison Swett Marden, 1853-1924, escriptor i moralista nord-americà)

"Hi ha moltes veritats el complet significat de les quals no pot ser copsat fins que l'experiència personal les ha dutes a tu mateix". (John Stuart Mill, 1806-1873, polític i economista anglès)

"L'experiència és un avantatge magnífic. El problema és que quan l'atenyeu, sou massa vells per a fer-hi res". (Jimmy Connors)

"L'experiència és el que ens permet de repetir les nostres errades, sols que amb més finor!". (Derwood Fincher)

"L'experiència és una bona escola, però els honoraris són alts" (Heinrich Heine, 1797-1856, poeta i crític alemany)

"Nosaltres aprenem per experiència que els homes mai no aprenen res de l'experiència".

(George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès)

"La seva experiència, com tant a sovint s'esdevé, el féu desconèixer la veritat".

(Anatole France, 1844-1924, St.-Cyr)

"L'experiència és allò que fa fer a una persona errades noves en comptes de les antigues". "El bon seny ve de l'experiència, i l'experiència -i bé, l'experiència prové de la manca de seny". "Els éssers humans, qui són gairebé únics en la capacitat d'aprendre de l'experiència d'altri, són també extraordinaris per llur aparent poc afecció a fer-ho". (Douglas Adams, "Last Chance to See")

Des de la foscor quotidiana d'una mare de família

(De la col·lecció *Cristianisme i Justícia*)

Em dic Felisa, vaig néixer en un petit centre miner de la província de Huelva, tinc 58 anys i sóc vídua des de fa gairebé 4 anys. Tinc tres fills (dos nois i una noia) de 33, 31 i 29 anys respectivament. En fer un repàs de la meua vida he de diferenciar dues parts; la primera, des que puc recordar fins que els meus fills arriben a l'adolescència; la segona, la resta fins avui.

La primera etapa de ma vida fou estupenda; vaig ser primer una nena i després una al·lota feliç, vaig tenir uns pares meravellosos i, a pesar d'haver viscut la postguerra, no em va faltar res del necessari, gràcies a Déu, perquè el meu pare era perit de mines, sempre va tenir feina i jo vaig tenir l'oportunitat de rebre una educació bastant acceptable si tenim en compte l'època i el lloc on vivíem.

Als 19 anys vaig conèixer a qui després va ser el meu marit i ma vida al seu costat va transcórrer feliç, amb els problemes propis d'una família. Quan ja havien nascut els dos nois, veient que allà no hi havia futur per a ells, ja que la mina s'anava acabant, aconsellats pels meus pares, vam decidir de venir a Barcelona, on he viscut des de finals de 1962 fins avui.

Dels tres fills que tinc, amb l'al·lot gran i l'al·lota no he hagut de plànyer-me de res de greu, però amb el segon noi he tingut problemes de tota mena.

Aquest segon fill va ser el més entremaliat de tots tres, tingué fractures de braç, cama, etc., si bé això és normal en les criatures; però en arribar l'adolescència vam anar notant que la seva actitud envers nosaltres, els estudis, les amistats, etc., canviava, i llavors van començar les preocupacions.

La nostra sorpresa fou comprovar que havia caigut en el món de les drogues. Era l'any 1979, i en aquella època no teníem informació ni llocs on demanar-la, així que el problema augmentava cada dia.

Des de principis del 79 al maig del 82 -en què vaig aconseguir que ingressés en un centre de rehabilitació de El Patriarca (va ser l'únic que vaig trobar i pagava 35.000 ptes. mensuals)- vam deam-

bular per hospitals, comissaries (en aquella època el consum de drogues era castigat), Generalitat, assistents socials, etc.

A El Patriarca hi va ser 3 anys entre Bèlgica, França i Espanya. Quan tornà rehabilitat va venir acompanyat de la que ha estat la seva muller. Els vam acceptar a casa abans de ser casats; quan feia un mes que hi eren el van cridar per complir el servei militar, que no havia fet quan li tocava pel problema de les drogues (mentre s'anava rehabilitant, jo havia d'anar a la Caixa de Reclutes cada mes amb un certificat mèdic), i la seva companya es va quedar a casa com un més i sense saber com es comportaria; vam aconseguir viure de la millor manera possible.

Mentrestant, el meu fill gran es va casar i, en tenir la seva primera filla, vam sofrir un cop fort: va morir al cap de poques hores; després ha tingut dues nenes sanes i felices, gràcies a Déu.

Quan el meu segon fill tornà del servei militar, vam cercar pis per a la parella, es van casar i hi van anar a viure. Per sort el meu fill havia conservat el lloc de treball (amb la baixa mèdica per malaltia) i s'hi reincorporà, on segueix treballant fins el dia d'avui (l'antiga M.T.M.). La parella, al cap de dos anys de casats, van tenir dos fills bessons. Un d'ells, als 14 dies, va patir una meningitis greu, com a conseqüència de la qual ha quedat cec i amb paràlisi cerebral.

Pocs mesos abans de néixer els bessons ens vam assabentar que el meu marit tenia càncer de pulmó i li donaven un any de vida; ens ho van confirmar un mes just abans que l'al·lota es casàs. El meu marit no va voler saber què tenia, per tant, vaig haver de portar una vida aparentment normal, demostrant durant els preparatius del casament de la meua filla, una alegria que interiorment no podia sentir: van ser moltes coses alhora i si la meua fe en Déu i en la seva infinita bondat no m'haguessin acompanyat, no ho hauria resistit amb la fortalesa que ho vaig fer.

El meu marit morí el febrer de 1990 i aquell mateix estiu va ser quan ens van confirmar

que el meu nét Víctor era cec.

El novembre d'aquest mateix any la mare dels bessons abandonà la llar familiar i el meu fill es va quedar amb els dos nens de 14 mesos i amb el problema d'en Víctor, cec. Com que era vídua i vivia a prop del meu fill, em vaig encarregar de la casa i els afers domèstics, i així continuí tres anys després.

A pesar de tot el que acab d'exposar, sóc feliç. Em sent bé interiorment. Quan arriba la nit noto el cansament, però a l'endemà començ amb nova il·lusió. Crec fermament que compt amb l'ajuda d'Algú superior a mi; jo sola no podria portar-ho tot a terme.

Per això, en repassar ma vida, veig que la meua fe, en lloc d'esfondrar-se, ha anat madurant. Sempre he estat creient; quan era jove assistia a catequesi, freqüentava l'Eucaristia... però no valorava la meua fe com ara. La meua vida diària se centra a oferir a Déu tot allò que faig: treballs de la casa, sofriments, alegria, pregàries... i quan deman auxili al meu Déu ho faig amb la completa confiança que, com a Pare, em concedirà tot allò que més convingui perquè pugui, algun dia, gaudir d'Ell.

A més, aquesta fe necessita un aliment. El trob en els evangelis, el grup de revisió de vida (amb el qual m'aplec periòdicament), la catequesi (sóc catequista de la parròquia), l'Eucaristia i en el lliurament als altres, ja que tot allò que jo pugui oferir als meus germans és un do que he rebut del meu Pare de manera gratuïta; cal que el posi al servei de qui ho necessita.

Hi ha qui em demana com puc sentir-me tan bé amb tot el que m'ha tocat viure. Ho tinc clar: trob la meua força en aquesta fe alimentada, el centre de la qual és l'Eucaristia, el motor de ma vida. Crec que un cristià de veritat mai no està sol i si confia que el servei als altres és el que més agrada a Déu, ha de sentir la felicitat que jo sent. Sempre pens: tens una ajuda immillorable; si se'm tanca una porta Ell m'obrirà una finestra.

D'aquesta manera em sent plena de vida, feliç, contenta i amb unes ganes immenses de fer coses noves cada dia. Ω

Entrevista a Luisa Isabel Álvarez de Toledo Duquesa de Medina Sidonia

El texto que aquí presentamos es la transcripción de la conversación mantenida entre Luisa Isabel Álvarez de Toledo, Duquesa de Medina Sidonia, Mansur Abdussalam Escudero, Secretario General de la Comisión Islámica y Hashim Ibrahim Cabrera, director de Verde Islam, en el

Palacio Ducal situado en Sanlúcar de Barrameda (Cádiz), en la sobremesa del día 10 de Mayo del año en curso. Para identificar a los interlocutores hemos usado las iniciales H (Hashim), M (Mansur) y R (respuesta dada por Luisa Isabel Álvarez de Toledo).

(...)

H.—Otra cuestión es si todos estos datos que estamos escuchando, la divergencia con muchas versiones oficiales, son conocidos de los investigadores que hayan profundizado en estos temas.

— Hombre, supongo que han de conocer el Registro General del Sello. Yo he sacado mi relación de documentos de un índice impreso. Supongo que quienes lo han hecho y los han manejado han visto lo mismo que yo. ¿Por qué no ha despertado eso su interés? Verdaderamente lo ignoro.

M. — Es extraño que actualmente pueda ser así. Quizás en la época anterior, en la dictadura de Franco, por su vinculación a la Iglesia Católica se podría explicar, pero en un Estado aconfesional que supuestamente...

— ¡Ah!, pero ¿usted se cree que esto es un Estado aconfesional? Usted está en la higuera. Primero, no es un Estado aconfesional y, segundo, la Historia se ha convertido en pura política. Entonces, todo lo que pensábamos de investigar, poder romper todas esas barreras del período de Franco... Bueno, a mí me da esperanza el que me haya publicado esta obra la Universidad de Cádiz porque eso quiere decir que alguna mano se va abriendo. Pero el otro libro sobre la cuestión americana, lo publicó un francés. No había manera de que lo publicasen españoles. Lo publicó un francés aquí con toda clase de dificultades: de venta, de salida, de difusión y de lo que se quiera. Y, ahora mismo..., yo he pedido esos documentos a Simancas... ¡hace un año!. Y ahora me dicen que tengo que firmar un convenio. He mandado la solicitud, todo lo que me han dicho que tengo que mandar. Y yo no me niego a pagarlos:

a 15 pesetas la fotocopia. A quince pesetas la fotocopia es un derecho que tenemos todos los españoles y más, un investigador como yo. De modo que sí estoy teniendo problemas para tener los documentos. De hecho, tengo la investigación parada a causa de eso.

H. — ¿De dónde surgen esos criterios?, ¿dónde nace esa política? ¿de qué poderes?

— Pues advínelo usted. Entérese quien les paga a ellos por falsificar la Historia y a parte de todo su equipo. Esto me la han publicado franceses. La Casa de Velázquez es una institución francesa en Madrid. Los españoles no lo hubiesen publicado jamás. Y aquí no hay trampa ni cartón. Si lo mira usted, aquí están los legajos, de dónde se sacan los datos y con las fotografías de los documentos.

M. — ¿Se puede decir que hay razones de estado para ocultarlos?

— Sí, hay razones de Estado que a mí me parecen absurdas, pero las hay.

M. — ¿A quién benefician?

— Eso, actúen ustedes como los detectives ingleses. ¿A quién pueden beneficiar? Es absurdo porque no se puede falsificar la Historia. Falsificar la Historia no sirve para nada. Es una pérdida lamentable de tiempo porque se pierden nuestras raíces.

H. — Entonces es que, tal vez, interesa que se pierdan nuestras raíces y que se pierda la memoria.

— Por supuesto. Por ejemplo: ¿Hay algún documento más interesante a publicar para un país que el índice de la biblioteca de un señor que en 1507 tenía trescientos títulos? En España, en Andalucía. Eso es importante ¿verdad? Bueno, eso está transcrito, lo han recogido historiadores, investigadores diversos... nunca se ha

publicado. ¿Por qué? Porque está diciendo Averroes..., una serie de escritos musulmanes y tal.

M. — O sea, que sigue habiendo una política inquisitorial...

— Bueno... eso es para ganar un premio. Aquí ha habido investigadores que lo han copiado. Se lo he dado yo y les he dicho: "aquí tenéis esto, que es el índice de la biblioteca. Aquí tenéis esto, que es una maravilla". Hasta hace poco, a mí no me habían publicado absolutamente nada. Entonces me valgo de los investigadores que vienen por aquí para explicarles lo que quiero que salga. Se les han puesto los ojos como bolas, entre otros a Jesús Gil y a Consuelo Varela. Lo han copiado, lo han transcrito...

(...)

M. — ¿Actualmente se queman libros?

— No... Estoy hablando del siglo XVI. Bueno, actualmente se han estado quemando libros hasta hace muy poco. Y a mí se me dijo que los documentos éstos que me llevaban de la parte de África a América por los ríos y tal, a mí se me dijo que los quemase. Le confieso que los he tenido escondidos mucho tiempo.

M. — ¿Estamos en una nueva forma de inquisición?

— Estamos en una nueva forma de conductismo. Conductismo de masas. Vamos a crear una historia estereotipada: ya conocerán ustedes la historia de los montes de Granada, cuya falsificación se descubrió inmediatamente. Conocerán ustedes la historia, la verdadera historia del rey Don Rodrigo, que es otro invento, los cronicones del Padre la Higuera, encargados por Felipe II para falsificar la Historia—contra los que ya combate a finales del siglo XVII Nicolás Cid—, que se estaban ense-

ñando en las escuelas. Es una especie de constante en este país. Falsean toda la historia de Europa. Hay cosas que no las entienden nadie. De pronto en el siglo XIII en Europa hay un auge económico brutal, la gente empieza a producir excedentes para poder comprar porque la oferta es mayor y ya no se contentan con la economía que había. ¿En qué se basa ese auge? En que, de pronto, a Europa llega mucho oro. Haga usted lo que haga el trigo no se convierte en oro. Luego, si hay oro, el oro llegará de alguna parte, de donde evidentemente lo había. Los marroquíes lo tenían... Se dice que el tesoro cogido al rey de Marruecos, que es el vencido en las Navas de Tolosa, cambia el pulso del oro en Europa. Es tal la abundancia de oro, que baja. ¿De dónde tiene Marruecos tanto oro si nos atenemos al Marruecos actual? ¿Me lo quieren ustedes explicar?

(...)

— La colonia hizo ahí una verdadera escabechina.

H. — Quiere esto decir, que del siglo VIII no queda nada ni en Marruecos ni en España.

— Fue una auténtica sarracina lo que se hizo en la época colonial. Pero es así en todos los países colonizados. Primero, cosas curiosas que se las llevan a casa y, segundo, esto sirve para borrar la memoria histórica de la raíz de los pueblos. Un pueblo sin historia es mucho más fácil de dominar que un pueblo con historia. Eso está clarísimo. Los colonizadores siempre tienden a destruir la Historia en beneficio de la Leyenda. La leyenda no perjudica, es inocua, como todo lo falso. La que cuenta, la que de verdad crea el espíritu de un pueblo es la historia humana. Mire hasta dónde lle-

gamos. El fundador de nuestra familia es Guzmán el Bueno. Aparece en la historia como caballero leonés, que baja y en la primeraguerra con los musulmanes coge prisionero a un emir de quien se hace íntimo amigo. Cuando se pelea con Alfonso X, el emir le invita a Marruecos. Se va a Marruecos, hace fortuna. Viene a guerrear con Alfonso X. Vuelve a Marruecos en tiempos de Abey Jacob. Se pelea con el hijo, se viene aquí y pasa lo que pasó. Hace siete años, una amiga mía me dice que en Santa Inés de Sevilla, hay un documento de Guzmán el Bueno. Efectivamente, ahí está, en un pequeño pergamino de 1288. En este documento se dice que este señor nació "allen mar". El único sitio donde se dice de dónde es. Allen mar o sea, un musulmán. ¿Por qué toda esta historia abracadabrante de que en un torneo se pelea... nadie se peleaba—con Alfonso X? Sencillamente, porque el héroe de Tarifa no podía ser de origen musulmán. Al fin y al cabo era un héroe. Había sacrificado a su hijo por defender la plaza. Tenía que ser un cristiano viejo.

H. — Y lo cambiaron.

— Se monta toda la historia de esa infancia extraña y de esa pelea con el rey que no cabe en cabeza humana, para hacerle cristiano viejo. Y de pronto aparece ese documento y digo: Ah, "allen mar", que es que pone una "A", es decir, que esto es un sitio. Oséase, que este tío es del otro lado del mar. Como hasta Aben Jacob no había fuerzas cristianas porque Zaid no las tuvo nunca en Marruecos, pues no podía ser hijo de un cristiano que se hubiese ido. Que estuvo en Tarifa, sí. ¿Con un año? No, era ya mayorcito. Hasta en esas pequeñas cosas se ha mentido. Ω

Sólo i els botiguers

FRANCESC PUIGPELAT

BECARI: He llegit que hi haurà mobilitzacions de botiguers contra el decret de liberalització d'horaris comercials. M'ho pots explicar?

PROFESSOR: Què és el que no entens?

BECARI: Que els botiguers siguin tan revolucionaris. Al meu poble, els botiguers sempre havien estat el paradigma de

gremi carca, gasiu i dretà. Com és possible que ara facin vaga?

PROFESSOR: Bona pregunta.

BECARI: Diuen que poden arribar a fer vaga 600.000 botiguers de tot Espanya. És molt gros. En canvi, els obrers fa molts anys que no fan cap vaga amb cara i ulls. No és el món a l'inrevés? Qualsevol diria que ara els obrers són els burgesos i que els botiguers són obrers.

PROFESSOR: Mm. Potser és cert el que diu Aznar que a Espanya ja no hi ha obrers.

BECARI: En aquest cas, ¿rellevaran els botiguers els obrers en mobilitzacions contestatàries? ¿Són els botiguers els nous pares de la societat? Per què són els botiguers els únics que lluiten contra la perversa conxorxa govern-gran capital (és a dir, grans superfícies)? ¿Queda només en mans dels botiguers la lluita contra el capitalisme?

PROFESSOR: Potser la res-

posta és sí. Qui sap si els botiguers seran les

víctimes propiciatòries de la globalització i la nova economia.

BECARI: Així, ¿som a les portes d'una nova revolució? ¿Faran els botiguers la seva presa de la Bastilla o la seva Revolució d'Octubre? Es farà una relectura botiguera d'El capital de Marx?

PROFESSOR: Si algú s'hi posa, puc suggerir-li una anècdota de Soló com a punt de partida.

BECARI: Una anècdota? Conta, conta.

PROFESSOR: Soló va ser el redactor d'un conjunt de lleis que van regir molts anys a Atenes. Quan ja era vell, un tal Anacarsis, d'una ciutat veïna, el va visitar i li va demanar que li donés consells per fer una legislació. Soló, que sabia molt de lleis i estava de tornada de tot, li va contestar: "Les lleis són com les teranyines. Atrapen les mosques petites, però les grosses sempre les trenquen i s'escapen". Ω

Negociar, salvar vides

Pres d'un fòrum d'Internet (UOL):

Todos negocian: en Palestina, en Irlanda, en Argèlia, en el Belucistan... Hay que negociar, hay que ser responsables y proteger a la ciudadanía española. Pero Madrid y sus peperos siguen inperterritos, y es que saben que cada víctima de Eta les aporta nuevos votos, para seguir con sus turbios negocios (que es para lo que se metieron en política, en definitiva), como el de exportar armas a

dictaduras genocidas y terroristas como Turquía. Son unos psicópatas cínicos. Pretenden que un muerto kurdo con armas españolas no es terrorismo mientras que un muerto español sí: pues la igualdad, la democracia y el derecho internacional dicen que, o todos, o ninguno. Su ultranacionalismo es excluyente, intolerante, injusto y exaltado. La ley del embudo y la ley de la selva...madrileña... Ω

SANTURTZI/VIZKAIA.- El grup de Defensa Animal ADL, fa una crida de solidaritat per impedir que es construeixi una plaça de braus a Santurtzi. La proposta es fer un bombardeig de missatges electrònics a l'Ajuntament de Santurtzi manifestant oposició a aquesta construcció, a més, han fet un model de carta per enviar també a l'ajuntament. Aquest col·lectiu, ha estat fent manifestacions i actes de protesta per aquest fet, com una manifestació per els carrers del centre de Santurtzi el passat dimecres dia 12, en aquesta manifestació, és van regis-

trar algunes picabaralles entre manifestants i la gent d'una penya taurina.

També tenen previst anar als plens de l'ajuntament per tal de fer constar la seva oposició a aquest projecte, a més de diferents accions que tenen previstes. Per a més informació sobre les accions previstes, rebre el model de carta, podeu escriure a: veganxland@teleline.es; la direcció de correu electrònic de l'Ajuntament de Santurtzi per al bombardeig es: santurtzi.alcaldia@sarenet.es Ω

Contra-Infos+GDA-ADL 13/7/00

Vint aparadors de MACY'S destrossats per l'ALF

GARDEN CITY/LONG ISLAND/NEW YORK.- La matinada de diumenge 9 de juliol, activistes de l'Animal Liberation Front (ALF) va rebentar els aparadors de la cadena pelutera MACY'S a Garden City, també van realitzar pintades als murs dels establiments contra l'ús de pells i cuirs. L'ALF va reivindicar l'atac amb un missatge que deia: "la nostra intenció va ser no fer mal a ningú. El ALF ha declarat una guerra oberta contra tots els que exploten i fan mal els animals. No pararem fins que tot ésser viu sigui lliure. Explo-tadors, aneu amb compte!". Aquest sabotatge econòmic continua l'ofensiva anunciada per l'ALF a començament d'aquest any (accions a Long Island, San Francisco) i que vol ser una "guerra oberta contra tots els aspec-

tes de la indústria de l'abús animals...". L'ALF és un moviment clandestí internacional de persones que creuen en la necessitat d'augmentar la pressió contra tots els torturadors i explotadors d'animals en les seves indústries d'abús i mort animal. Són persones que practiquen l'acció directa no violenta, evitant fer mal a qualsevol animal, humà o no, tal com l'alliberació i rescat d'animals confinats en aquestes indústries o la destrucció de la propietat dels explotadors d'animals amb la finalitat de crear el major clima de pressió i pèrdues possibles sobre els qui es lucren a costa de la misèria i el dolor que pateixen milers d'éssers vius en silenci. Ω

ADL(Animal Defense League) +
Contra-Infos 18/07/00

Dites relacionades amb el vi

No troba ni vi agre, no dona lletja.
Oli i vi, remei diví.
Oli vell i vi novell.
Oli, porc, vi i amic, és millor com més antic.
Oli, vi i amic, el millor és el més antic.
Omple més que un got de vi, l'aigua de can Castellví.
On el vi regna el secret no dura.
Or, vi i amic, vell; casa, barca i dona, nova.
Ou d'una hora, pa d'un dia, vi d'un any, dona de quinze i amic de trenta.
Pa d'ahir, carn d'avui i vi vell fan bon ventrell.
Pa d'ahir, vi d'un any i carn ben amanida fan bona vida.
Pa d'enguany i vi d'antany, les forces al cos augmenten.
Pa de blat, llenya d'alzina i vi de parra aguanten la casa.
Pa de casa i vi de casa i faràs casa.
Pa de dos i vi de tres.
Pa de fleca i vi de taverna ni atipa ni governa.
Pa de fleca i vi de taverna, la casa mal governa.
Pa fa carn i vi fa sang.
Pa i vi fan millor camí que home garrit.
Pa i vi fan sagí.
Pa i vi, un any per tu i un altre per mi.
Pa mudat i el vi usat.
Pa negre i vi verd aguanten la casa.
Pa per pa i vi per vi i no enganyaràs el teu veí.
Pa pesat i vi mesurat, aviat és acabat.
Pa que sobri, carn que abasti i vi que no falti.
Pa tou i vi vell fan tornar jove el vell.
Pa, de dos dies; vi de tres i de dona cada mes. Ω

F O R M E N T E R A

CASC: Qui som? Què volem?

La Coordinadora d'Acció Socio Cultural (CASC) neix a Formentera com una associació que pretén fer del diàleg crític una eina d'expressió i de conscienciació ciutadana, amb la finalitat de transformar un entorn (llengua, cultura, territori, economia, política...) en constant degradació. Consideram que la consecució d'una comunitat democràtica ens compromet a participar d'aquesta mateixa vida democràtica, sempre des d'una crítica argumentada -positiva, per tant- que aspira a obrir camins de diàleg i de consens més que de

confrontació oberta amb els ciutadans, altres associacions o partits polítics que no comparteixin les nostres opinions.

La CASC s'obre al conjunt del poble de Formentera com a plataforma d'implicació en l'articulació d'un model de societat que garanteixi a tots els seus membres l'exercici efectiu de tots els seus drets cívics i socials tant a nivell individual com col·lectiu, en contraposició a les actuacions polítiques de caràcter institucional caracteritzades per la política partidista i de to clientelista. Ω

COMUNICAT CASC-FORMENTERA

29 de juliol de 2000

Contractació de Funcionaris i personal laboral per l'Administració Pública: exigència de compliment de la Llei de Normalització Lingüística

La contractació de nous funcionaris mitjançant oposició i l'altre personal laboral i administratiu que faci l'Ajuntament de Formentera o el Consell Insular d'Eivissa i Formentera hauria de tenir en compte els requisits establerts per la Llei de Normalització Lingüística de les Illes Balears.

Tenim constància que l'Ajuntament de Formentera ha dut a terme diferents contractacions sense establir amb caràcter d'exigència bàsica per optar a la plaça convocada un coneixement adequat de la llengua catalana.

La correcció d'aquesta irregularitat política i administrativa comporta:

la Universitat de les Illes Balears.

- Per al personal administratiu o que hagi de desenvolupar tasques que suposin un freqüent ús públic oral o escrit de la llengua catalana, s'establirà com a requisit també inexcusable uns coneixements de llengua catalana equivalents als graus B o C (segons el nivell d'assignació que correspongui a la plaça convocada) segons les proves elaborades per la Junta Avaluadora de coneixements de català de la U.I.B.
- El personal procedent de cossos de funcionaris estatals disposarà del termini que disposi la legislació vigent per incorporar-se a la nostra realitat lingüística i l'incompliment d'aquestes disposicions determinarà l'obertura d'un expedient destinat a la consecució del seu cessament i substitució amb caràcter d'urgència. Ω

Augmenta la repressió a les Illes

MENORCA I FORMENTERA.- Des de la segona quinzena de juliol s'ha intensificat la repressió a la gent que dorm a les coves i les platges naturals de les illes balears. A la platja de la Macarelleta i la de Binigaus, a Menorca, la guàrdia civil està fent fora a la gent, al·legant que és propietat privada. La guàrdia civil també està parant a la gent que va amb motxilles i sacs de dormir, demanant la documentació i preguntant on pensen passar la nit. Fa aproximadament un mes la guàr-

dia civil van tapiar Ca Les Coves, on viuen varies famílies tot l'any. L'any passat també van ser tapiades les coves però la gent va trencar les tapias i van tornar als habitatges on havien viscut fins aleshores.

Aquest any però, la guàrdia civil sembla que fa més esforços perquè no es torni a habitar. Per aquest augment de la repressió es va realitzar una performance de protesta davant de la comissaria de Ciutadella. Contra-Infos 25/7/00 Ω

Estimat poble meu

<Crida2000@penedes.net>

El dia vint-i-quatre de maig, en roda de premsa a la mateixa plaça de St. Jaume de Barcelona, vaig fer pública la meva decisió d'abandonar la meva estada continuada a la Plaça per les raons que a continuació transcriu:

"Havia fet un pacte amb el meu poble. Des de l'u de gener fins al 14 d'abril de l'any 2000, 105 dies ininterromputs, festius inclosos, dotze hores diàries de les més inclemències de l'any, he estat presoner voluntari a la Plaça de St. Jaume de Barcelona. M'he plantat amb la plena convicció de fer durar el meu testimoni fins que existís una vera Assemblea d'assemblees, ben articulada, forta i fornida, digne de representar, a tot efecte, la voluntat sobirana de les persones que viuen en els Països Catalans i, per consegüent, amb els requisits indispensables per generar el màxim grau d'independència.

intel·ligent. El missatge, no gens fàcil ni usual, s'ha transmès prou fidelment. Gràcies! La recepció del missatge per part de la gent més socialment sensibilitzada, ha estat bona. Són molt nombrosos els qui s'han adherit de manera espontània individual i col·lectiva. S'han inscrit persones de totes les edats, condicions, dedicació i ubicació d'arreu dels PP.CC. Gràcies! La ràpida organització inicial dels grups de suport preparatoris de les assemblees ha estat eixamplada per la generosa col·laboració vinguda de diferents indrets dels PP.CC., especialment de grups socials, culturals i polítics ben diversos.

Gràcies! S'ha aconseguit la constitució d'una Mesa nacional de grups de suport a l'Assemblea dels PP.CC., el 12 de febrer a la ciutat de Reus. Gràcies! S'ha procedit a l'elecció d'una Permanent de la Mesa nacional, el 9 de març, en la

"La confiança de tantes persones obliga; i m'obliga a afirmar que estic segur que el primer acte d'independència exigeix alliberar-nos de la por i solidaritzar-nos. La primera independència és superar la dependència de la misèria humana en què ens volen fer caure. Les assemblees populars, a desgrat dels seus inconvenients, són l'única instància jurídica indicada per exercir plenament el deure de respectar-nos. Doncs, el deure de governar-nos. I, sobretot, insisteixo dient que l'assemblea és el lloc precís on es mesura i es dona compte del nostre esperit creatiu, solidari, conciliador i lliure. A tots els visitants i acompanyants que se m'han acostat, o que ho han intentat, els demano que s'integrin als grups de suport i facin un exercici real d'amor envers la nostra Terra i la nostra gent, tot aportant les millors que calguin allà on cadascú se senti més competent. L'escalf i la dedicació que m'heu reservat és exemplar. El meu esforç ha estat recompensat.

"Finalment, guardo les millors pensades de vera gratitud per aquest entranyable "poble petit" que se m'ha atansat per compartir fred i patiment, i m'ha escalfat el cor. Les seves paraules i els seus ulls m'han reconfortat pregonament. Encara hi ha amor.

Estic amb vosaltres. Moltes gràcies! Allò que fa créixer el meu poble em fa feliç, i em fa fort".

Aquesta declaració es refereix únicament a la meva persona. La resposta del poble conscient no s'atura.

Creix. La vigília de la desfilada de les Forces Armades espanyoles, a les vuit del vespre, el nostre moviment convocà una cadena humana a la Plaça en protesta contra aquella provocativa ostentació de la violència d'Estat. No hi vaig poder assistir. La salut no m'ho permetia. Els que hi foren en restaren fonament colpits. Es formaren tres rotlles concèntriques al llarg i a l'ample de tota la plaça. Es servaren rigorosament deu llargs minuts de silenci.

D'aquesta gesta els mitjans no se'n feren cap ressò. Altres coses més minses foren recollides a la premsa. Ara el moviment rutlla sense cap dependència respecte al meu gest. Com ha de ser! Jo hi participaré en la mesura en què la salut m'ho permeti. Aquest estiu hi haurà presència destacada del moviment a la Universitat catalana d'Estiu de Prada de Conflent. I per a la tardor s'està dissenyant, a part dels projectes d'extensió, una idea de perllongar col·lectivament un testimoni que havia començat individualment, tan necessari per interpellar tantes consciències adormides o desinformades en una societat majoritàriament poc solidària. Ω

Lluís M. Xirinacs. Barcelona, 24 de maig de 2000

El Grup de Suport del Gironès de l'Assemblea dels Països Catalans de la Crida 2000 fa acte de presència tots els dissabtes al matí a la Rambla de la Llibertat de la Ciutat de Girona.

"Tanmateix, el meu estat de salut s'ha manifestat molt més delicat del que jo creia. Les forces m'han fallat. M'he equivocat. He sobrevalorat les meves forces i, evidentment, la gesta no ha sortit tan rodona com desitjava. Després de la crisi nefrítica i la pèrdua de quinze quilos, qualsevol situació de tensió em posa a les portes de la fibril·lació auricular del meu cor malalt. Fins i tot la dosi màxima del medicament no millora substancialment la seva alarmant pèrdua de salut. Aquesta és, doncs, l'única raó per la qual m'he vist obligat a abandonar definitivament la meva plantada a la Plaça de St. Jaume. Queda palès que les circumstàncies m'obliguen a portar una vida molt més tranquil·la. El sentit comú també m'indica que haig de canviar la torxa de mà, i perseverar tanmateix fidel al pacte que he fet amb el meu poble, fins que el cos digui prou. Ara, però, em cal aprendre a no malbaratar energies i a no forçar límits extrems sense una raó suficient. Opto, doncs, per abandonar la meva estada a la Plaça.

"Sortosament, el balanç apareix positiu: L'acollida mediàtica del meu gest ha estat respectuosa i

segona reunió de la Mesa, a la ciutat de Girona. Gràcies! Durant el mes de la meva crisi de salut, de mig abril a mig maig, el moviment ni s'ha aturat ni s'ha alentit, ans s'ha accelerat. Gràcies! Finalment, cal ben dir que tot plegat funciona molt millor del que cabia esperar.

"Està clar: convé que jo afluixi en el terreny més dur i que el moviment creixi lliure fins a vessar per damunt de la meva tossuderia puntual. Doncs, m'integro com un català més a les tasques bàsiques del moviment.

No renuncio a res. El fet que em senti obligat a abandonar la "Plaça", només s'ha d'interpretar com si la salut em volgués estalviar una batalla. Així mateix, no rectifico res del que demanava al meu poble en el manifest de l'u de gener. L'acció del poble no s'atura. Continua endavant. Només passo a l'acció d'una manera diferent, en vistes a una millor eficàcia, d'acord amb les meves forces. Em reitero en la meva dedicació i el meu amor sincer a favor del desheretat de la nostra penosa societat, per damunt d'altres consideracions d'aspecte polític del missatge.

Vidal-Quadras: Vols vendre el teu poble, com en Judes. Què t'han pagat?

"L'autoodi amaga sempre una lluita subterrània entre els sentiments d'admiració i els de rebuig. La pitjor manifestació d'autoodi és l'enamorament del botxí". (Toni Mollà, "El Punt-P.V.", 5-7-98)

"No s'entenien la cançó de la nit,
de tan clares com eren les paraules.
"T'avens a vendre per engrunes d'or
l'antic solar on has bastit la casa.
Als fills imposes, car els vols senyors,
guisofis agres d'una llengua estranya.
Arran sempre de terra, el teu musell
S'afina barrinant entre deixalles.
L'amo t'encerta cada dia el llom,
en fer-ne dòcil blanc d'escopinades.
Grunys de plaer i ben humil t'ajups
Sota el fuet i les burles més grasses"...

("Llibre de Synera"- XVIII, Salvador Espriu, poeta de la Resistència catalana contra el franquisme, 1963).

"...acaben desitjant la mort total d'un idioma al qual no han pogut o no han volgut ésser fidels". (Esyllt T. Lawrence, en parlar dels gal·lesos anglitzats).

"(Els indis acastellanats)... han renunciat als vestits i llengües indígenes i ja ni s'hi tenen: són de classe mitjana i es consideren "guatemalencs". Aquesta minoria... es consideren superiors, de millor sang, i tenen els indis com una casta d'animals. Els mestissos miren de no semblar indígenes, no volen ni sentir-ne parlar... l'opressió cultural que tracta de desfer els nostres costums a fi que entre nosaltres no hi hagi cohesió i acabem dividits, s'aguditzava en èpoques de dictadura militar... El nostre padrí deia que la causa de la nostra situació són els espanyols, que ens saquejaren, violaren les dones i àdhuc les reines maies..." ("Me llamo Rigoberta Menxú", de la líder maia i Premi Nóbel de la Pau, sobre la repressió criolla contra els indis).

"Però no tots els pobres viuen en el bé. A muntó d'ells es deixen contaminar per l'estil de vida de llurs opressors. Prefereixen imitar Nabucodonosor. Tot i ser oprimits tenen mentalitat d'opressor... Molts abandonaren la petita nació, s'adheriren als sistema muntat per Nabucodonosor i començaren a fer-se rics. Per a ells, el captiveri no fou tan penós, però tampoc no en va néixer el futur". (D'un estudi bíblic sobre el Captiveri a Babilònia)

"...l'exaltació xarona del privilegi.

La vanitat erecta.

L'atzar estult.

L'oprobri de la beutat antiga.

La pau de l'ànima

Bescanviada per monedes i voluntat esclava.

El treball prostituït-se

en les llacors del luxe..."

("Oda a Barcelona", Pere Quart, Sabadell, s. XX).

"Per honra té ésser bord. Son cor espuri sols posa arrels paràsites" Ω

(Miquel Costa i Llobera, *Als joves*).

CALA TUENT

OLI SOBRE TELA / ÓLEO SOBRE TELA / OIL ON CANVAS
65 x 81

La meua visió dels Països Catalans

"Els nacionalistes Valencians, al igual que tots els dels Països Catalans, el que reclamem, és la utilització de la llengua pròpia que tenim i la independència respecte a Espanya, això sí, sense fronteres ni tancaments com fa Espanya amb el nord d'Àfrica, nosaltres ho volem sols políticament, nosaltres ens controlem a nosaltres, no ens ha de controlar cap altre als seus interessos.

El ben cert es que el castellà l'han imposat als Països Catalans amb calçador o amb armes, no hi ha que oblidar que el senyor Felip V a Espanya o Felip d'Anjou a França ens lleva els furs, les pròpies lleis d'autogovern que teníem els Valencians, igual que als Aragonesos, Catalans o Mallorquins, tots aquestos pobles (llevat d'Aragó per diferents motius), tenen una llengua en comú i una cultura en comú, doncs tot açò que els Països Catalans (se diu Països Catalans, per tenir en comú el Català com a llengua, i qui digui que no, és entrar en un debat acientífic i molt perjudicial per al País Valencià negar la igualtat entre el "Català" i el "Valencià", i una cultura molt semblant, a demés fa temps foren independents - Corona d'Aragó -, junt amb Catalunya Nord (el Perpinyà i Rosselló), governant-se per si mateixes, en llibertat) tenia, ho va llevar tot sense causa justificable.

Doncs perquè?, Per què ens tingueren que fotre llevant-nos lo que era nostre?. Ens prohibí utilitzar el Català, el Català que ens dugué el gran Jaume I aquest "únic Català" que naixé a Empordà i dic únic per que no neix un Valencià i un Mallorquí diferents en la mateixa època, ens imposà les lleis central, però que no s'adonà?

!!!!!!Espanya, com l'espanya actual, ni existeix, ni va existir!!!!!!

Tan sols son una barreja de cultures i pobles diferents baix el nom de "espanya".

La espanya del PP, (també el PSOE, però ja no tant doncs ha proposat una federació), vol unificar-ho tot sense respectar les particularitat i la seva pròpia histò-

ria, doncs per açò lluitem per la nostra pròpia identitat, i no per ser una nació disfressada i ocupada per l'estat espanyol, ocupada, en el sentit militar, no en el sentit de la gent que ve de fora dels Països Catalans, Ací tothom és lliure per anar-hi allà on vulgui, però no per ocupar un poble amb armes.

Espanya es un conjunt de cultures i de diferents nacions unides per un centralista - el primer Felip V-, que no pintaven res unides, ni ho faran mai tot i que certs partits polítics hi estiguin encabotats. I a eixos partits polítics, jo els pregunto.

Que és la mateixa cultura la de A Corunya que la de Donostia?, o la mateixa que la de Sevilla? o la mateixa que la de Castelló? Doncs no és la mateixa, cadascun te unes cultures pròpies i unes llengües pròpies, Català, Galego, Euskera, Castellà.

Els Països Catalans estan ocupats per les forces militars, però, que no se n'adonen?, ací no fan falta militars espanyols, el que volem per als Països Catalans, és un futur d'igualtat i llibertat, i tan sols des d'aquesta perspectiva se pot entendre la destrucció del Cabanyal, la crema dels boscos, l'explotació laboral, la repressió policial, especulació urbanística, construcció de l'ave (per on el govern central vol, desestimant els consells dels qui viuen aquí),

Però torno a insistir en la agressió contra els nostres Països, de segur es l'agressió més punyent la de negar-nos la nostra pròpia llengua, una llengua que es el primer signe definitori de la nostra Nació, una Nació que s'estén a tots els llocs on un "Bon dia" és respost amb un "Bon Dia" i no amb un "Buenos Dias" i damunt cara de mala llet.

On estan el polítics actuals donant suport al valencià? se creuen que posant dos anuncis que diguin "En Valencià, clar que sí" van a impulsar la utilització de la nostra llengua, això dic jo, com?, si el mateix president de la Generalitat no sap parlar Valencià, a mi em dona igual que sigui Murcià, com si és Somali, però home, almenys que tingui una mica de vergon-

ya, sols una mica i aprengui Valencià, per l'amor de deu, un altre exemple, sense anar més lluny és l'alcalde de València, tampoc sap Valencià, sols falta que qui sap valencià li parli en castellà, com pot pretendre una Alcaldessa de València on el Valencià és "IDIOMA OFICIAL", repeteixo "IDIOMA OFICIAL" que no sàpiga parlar-lo, si la tal Maria Abradelo ha després, tot açò és vergonyós, i una ajuda que li tira Catalunya i Balears, per doblar pel·lícules d'estrena al català, ací al "Valencià", i damunt estes doblades al Català de València les posarien a Catalunya i no accepten per ser Catalans, però que els hi han fet el Catalans, han matat?, doncs no m'ho explico.

Per cert, on són els intel·lectuals blavers? (contesto jo mateix, val?) De blavers no hi ha cap intel·lectual perquè al tenir coneixements s'adonen de la realitat.

Per finalitzar, als llibres esta tota la història de la confederació Catalano-Aragonesa, les glòries d'aquesta Confederació, el naixement de la llengua Catalana a l'Empordà, les fortes repressions durant el franquisme cap als Països Catalans, com hem sigut víctima de feixistes com Vicent Boix, "Las provincias son nada, el centro lo es todo", contínuament discriminats com "Perifèria"

Per fi la gent se va adonant de la realitat - ben cert que hi han coses exagerades, però això és com en totes les coses- i de la necessitat que tenen 11 milions de persones per viure lliures i en igualtat social, almenys en les últimes eleccions els partits polítics nacionalistes tingueren una important pujada, al País Valencià per primera vegada el Bloc passà a unió valenciana i això es una nota important, i com digué Lluís Llach l'altre dia a la plaça de bous "Es hora de replantejar-se el nacionalisme", referint-se als anomenats Països Catalans."

"L'extermi d'una llengua vol dir també l'extermi de la cultura de la qual la llengua és l'expressió" M. Sanchis Guarner. Ω

Alfred València

Fins a la coroneta

Fins a la coroneta deu estar de les meves cartes... un en faré un poc d'història, això que està tant de moda avui en dia.

Era el voltant del 1968 que vaig atendre a la crida que va fe en Ballester que vaig escriure la meua primera obra. Els va entusiasmar tant que encara que necessitaven 80 pàgines, estaven disposats a pagar-me encara que sols fossin 20 (ara que si ens fessiu les 80, no importa si ixen be o malament que us ho agrairem) (crítica de la segona part, és molt superior a la primera, però tot plegat és una merda). Conclusió: em vaig trobar a les mans una obra de 80 pàgines que vaig presentar al premi ALFAGUARA, que jo havia de guanyar. Que si em pagava el premi de 200.000 ptes. Si em pagava la propaganda. Si em pagava... l'edició. Estitulava *Entrecomilles o l'empastre del llibre*. Encara som un sapastre.

Si busqueu per aquell temps trobareu cartes meves fins a la sopa, al periòdics, a les revistes, fins i tot a *La Voz del Trabajo*, el meu admirat, qui ho diria... i no me fa vergonya

gens ni mica. Que la seva prohibició em va a dur a escriure *Jo i la vaca*, la vaca lletera que ens donava consells. I perquè em vaig decidir a escriure? Per la senzilla raó que els de llavors i els d'ara estaven cagats de por. I algú havia de dir les coses. I les deia, i les podia dir, i es publicaven, potser per allò del beneit útil. Que ja no soc necessari? Avui ja no queden socialistes amos i senyors de les eines i maquinària.

I com algú ha de continuar dient coses... doncs allà va: **Ens envaeixen la terra catalana de jutges tirans invasors que ni saben ni volen saber res de català i a més el persegueixen amb fúria (que ço es eso del catalan?, estamos en Espanya i en Espanya se habla español.** Almenys és el que ens ha vengut a dir la jutgessa Rosa Sonsoles Hernández González al dictar el veredict contra Raül Vidal i Huerta, la Llosa de Ranes. Si existís democràcia i justícia aquesta jutgessa hauria d'estar netejant habitacions als hotels del seu país. Ω

Josep Casalta i Casesnoves. Vila-Real

Refranys

Supersticions

Des de l'antiguitat, l'excessiva veneració i temor a coses desconegudes i misterioses donava pas a les supersticions. Podria semblar que aquestes tinguessin per causa una manca de fe en la religió del poble, però era precisament el contrari, és a dir, un excés de bona fe i també credulitat, incultura i la impossibilitat d'anàlisi científica el que fomentava aquestes falses creences.

Al marge del fet religiós, sempre hi ha hagut altres tipus de supersticions, i el nostre país no ha estat pas una excepció. Veieu-ne una mostra.

1. Al porc, si li treuen la brutícia es mor.
2. Amb roig de mal pèl, ni al cel.
3. Aranya de dia, carta o alegria.
4. Aranya morta, visita certa.
5. Aranya que pel seu fil es despenja, bona nova anuncia.
6. Barba de tres colors, barba de traïdors.
7. Calçada en dimecres, pluja abans de festes.
8. Casa feta, sepultura feta.
9. El dimarts no et llevis del llit, que et farà molt més profit.
10. Entre les dotze i la una, corre la mala fortuna.
11. Estisores obertes, desgràcies certes.
12. Gall que canta quan el sol ja és post, canta a morts.
13. Gos que udola, senyal de mort.
14. Home roig, de la fornada de Judes.
15. Home sorrut, val més no conegut. Ω

Delfí Dalmau, Clar i Català

Amb Poliglòtisme i raó. El discurs ecodiològic de Delfí Dalmau, el sociolingüista Jordi Solé Camardons rescata del túnel del temps en Delfí Dalmau Gener (Figueres 1891-Barcelona 1965). En uns moments en què l'oblit històric és present arreu, difondre el llegat que ens deixaren en Dalmau i d'altres homenots d'aquell temps és una manera de començar a retrobar-nos.

Anteriorment en Solé Camardons ja va aprofundir en el talent del personatge arran de la seva tesi de llicenciatura, que ha esdevingut el puntal principal per bastir aquest llibre llançat per Pagès editors (col·lecció d'assaig Argent viu).

Però qui va ser aquest tal Dalmau? No hi ha dubte que fou un savi com-

promès amb l'ètica i la pedagogia. I en favor d'una catalanitat entesa com la millor manera d'ésser universal.

La seva fascinació per les llengües el va portar a dominar 7 idiomes quan només tenia 20 anys. I a crear, més tard, una xarxa d'acadèmies d'idiomes i d'ensenyament per correspondència. En Dalmau Gener contemplava les llengües com "els signes més espirituals i més tangibles i ferm alhora de tota personalitat nacional i de tota personalitat cultural".

En Jordi Solé observa en Delfí Dalmau un precursor de la branca ecodiològica de la sociolingüística, que no és altra cosa que l'estudi de "les

interrelacions dels parlants entre ells i amb llur medi o context sociocultural".

De què parla, però, aquest erudit figuerenc quan parla de poliglòtisme (passiu) com una de les seves principals aportacions en política lingüística? En paraules de l'escriptor Jordi Solé Camardons, és l'aprenentatge del màxim nombre d'idiomes però l'ús exclusivament passiu d'aquests i la lleialtat lingüística activa respecte a l'idioma propi.

I mentre en Dalmau serà també un ferm impulsor de Kataluna Esperantista, criticarà i rebutjarà els defensors del bilingüisme unilateral.

Paral·lelament no es cansarà de denunciar els intents d'"inferioritzar Catalunya destruint el seu esperit" o l'actitud dels catalans que "fins ara han traït massa la pròpia naturalesa patriòtica, per a plaure als castellans" en diverses publicacions. Des d'una perspectiva psicossociològica, en Delfí Dalmau Gener copsa entre els catalans un component mimètic i identificatiu envers un poder que s'expressa en espanyol. És per això que en Dalmau compararà el nostre cas amb el dels flamencs: "ells mateixos, els pares, empraven el francès amb els fills, fins i tot si entre marit i muller el flamenc era el mitjà d'expressió

familiar", ens fa notar d'entrada. Per posteriorment explicar-nos que aquesta llengua germànica "ha hagut d'ésser reconeguda com a un senyor idioma igual que el francès a Bèlgica, on aquest era l'únic oficial". En aquesta línia, per l'escriptor empordanès és fonamental l'optimisme i l'enfortiment del caràcter dels catalans, que ell entén que hauria de girar a l'entorn de la decisió, l'abnegació i el coratge. I, per a nosaltres -els catalans del XXI- seria cabdal conèixer quins van ser els camins que van conduir a resituar l'autoestima identitària dels flamencs i van permetre que l'Estat belga acceptés un model lingüístic de base igualitària i democràtica. Ω

Quim Gibert, psicòleg

La revolta dels infants

Una vàlvula oberta al creixement de població arreu dels Països Catalans és sens dubte la immigració. Moltes persones parlen clarament d'aquesta justificació com el millor argument per no modificar l'actual Llei d'Estrangeria. No posar fre a la gran quantitat d'aspirants a esdevenir catalans podria ésser la garantia per mantenir un ritme sostingut de natalitat.

Els infants són font de vida. La responsabilitat última de les grans decisions polítiques moltes vegades es basa en l'esdevenidor que deixarem als nostres fills. L'esguard del futur rau en la innocència dels nadons que venen al món. Els pares i les mares no fan llavors si no pensar en els seus deures socials i públics. Fer-ho abans és un exercici teòric. En el moment real, d'haver de fer el relleu, la qüestió es planteja com una qüestió vital.

La immigració rejoveneix la població. I, en conseqüència hi ha més nens i nenes. Les escoles s'omplen, i amb l'arribada de l'estiu, surten infants per totes bandes. Les vacances trenquen el clos de les aules, i els joves esmercen hores jugant per les cases, amb els parents, les places i sortint al carrer. L'estiu descobreix la limitada abundor de petites persones decidides a viure a per totes.

Les nenes i els nens aprecien com els que més, d'altres nenes i nens amb els qui jugar. És un món difícilment explicable des de la lògica de l'eficàcia. El joc és temps en grans quantitats. Temps sense restriccions. I, en un món d'adults costa entendre que demanin, per damunt de tot, temps i dedicació.

Els infants immigrants estan trencant la tendència. Omplen cada dia més parcs i vials de les nostres ciutats catalanes. Allà on ja no hi havia futur, ara i juga un infant. Molt lluny de les misè-

ries dels seus llocs d'origen, aquests nens i nenes, de moment, saben apreciar allò que se'ls hi ofereix. Encara donen valor a les joguetes i als mínims estris al seu abast.

Hi ha ganes de tornar a viure al costat dels infants. Atraiu no sols la forma d'admirar el món, sinó el desig de conèixer-lo, moltes vegades, sense temps ni esma, tot esdevé avorrit i repetit, pels adults, que sorpren com en els infants la seva visió pot ésser tan profunda i colpida.

Occident viu molt lluny dels infants. Durant l'any resten sotmesos a un dur règim escolar, d'horrors i matèries. Per sort, hi ha l'estiu i les vacances. Llavors, tenen una petita oportunitat d'explai en creixement i serenor. I, malauradament, les mares i els pares, també llavors, els desconeixen. Ja no saben com conduir els seus neguits i anhels. Tanta força de viure depara una constant sorpresa. Però quina sorpresa més agradable!

La posició d'un ensenyament en català en els anys d'infant permet a tots aquests nens i nenes viure plenament la seva relació social. Una cosa molt distinta succeeix en el cas dels seus pares o mares. Encara hi ha ONG's, Ajuntaments o Escoles que entenen la integració dels adults impartint classes d'espanyol, en lloc de fer-ho de català. Algunes coses són sons dubtes que una vegada més confonen a uns i altres. Una nació, una llengua pròpia. Una llengua de futur, un codi de pensament i de relació. El cas de SOLC, ong, n'és, no obstant, una fructuosa excepció. Menys mal, que hi ha qui no treballa endebades! Ω

Llorenç Prats-Sagarra

és editor-adjunt de 'Catalunya Campus'

lloprats@teleline.es

24 de juliol de 2000

e-mail: lloprats@teleline.es

Quatre illes?, un país?, cap frontera?

Els anuncis del Govern balear sistemàticament porten el lema "Quatre illes, un país, cap frontera", com a distintiu de l'ideari d'allò que ha de ser el futur de les nostres illes. Com que ho veim tan sovent pertot arreu, no podem evitar de passar-ho pel sedàs del comentari de text. Sobretot, perquè no ens sembla tan obvi com el govern, amb tota la bona intenció (supòs), ens ho presenta.

Per començar, quatre illes? Deuen voler dir Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. De fet, emperò, hem sentit diversos dirigents balears parlant de les "tres illes" (la tercera és una illa biinsular anomenada Eivissa-Formentera, com posen els rètols d'algunes institucions). Fins i tot hi ha dirigents balears que pensen, per una qüestió d'estretor de vista, que les illes Balears vénen a ser la mateixa cosa que Mallorca. Així, aproven llibres de text que usen formes lingüístiques "balears" (com ara nigu, nin, hora-baixa, etc) i que tenen en compte les nostres "especificitats" (mallorquines, és clar). Podem considerar, per tant, i sense cap ànim d'exagerar, que per a un cinquanta per cent dels polítics de les Illes, aquestes són una (Mallorca); per al quaranta per cent, d'illes n'hi ha tres; i potser per a devers un deu per cent (i devem exagerar, encara!) potser n'hi ha quatre.

Continuem. Un país? Seria interessant que algun institut d'opinió fes alguna enquesta sobre quin és el país de cadascun dels ciutadans de les illes Balears i Pitiüses. Ens sortiria de tot! N'hi hauria que afirmarien que el seu país és "Espanya". Alguns moderns, directament optarien per declarar-se d'un país anomenat "Europa". Trobaríem gent sense país, que s'autodenominarien "ciutadans del món" (generalment hispànic, no cal dir-ho). En trobaríem que optarien per afir-

mar que el seu país són els Països Catalans. O que el seu país és Catalunya. O que el seu país és l'illa on han nascut: Menorca, Menorca... I, a les nostres més pròximes, que el seu país és Eivissa, o Formentera, o les Pitiüses.

No hi ha dubte que alguns afirmarien que el seu país són les Illes. O les Illes Balears. O les Illes Balears i Pitiüses. Que posin "un país" en el lema, explica clarament la voluntat del govern balear de fer que algun dia el nostre arxipèlag sigui efectivament un país. Es tracta, doncs, d'una proposta de futur que, sens dubte, per a una part de la població pot ser efectivament engrescadora. Tenint en compte que, a hores d'ara, un país no és exclouent d'un altre, i que es pot tenir perfectament com a país propi Eivissa, les Pitiüses, les Balears en el seu conjunt, els Països Catalans i Europa, per exemple, sense que això suposi cap contradicció important.

Més encara. Cap frontera? Tot fa fronteres, i alhora pot constituir un camí. La mar, que per a la gent de terra ferma sol ser una frontera, per als illencs, sens dubte, constitueix un camí. Per tant, la geografia no és per a nosaltres una frontera, mentre hi puguem gaudir de les condicions de vida necessàries per viure aïllats geogràficament sense haver de patir per això. La cultura també pot ser una frontera o una cambra d'acolliment. Igual que la llengua, que és una frontera perquè no es troba plenament normalitzada en tots els àmbits i perquè se n'amaga el coneixement fins i tot a les persones que pensen venir a guanyar-se la vida entre nosaltres.

N'haurem de trencar moltes, de fronteres, perquè efectivament ens puguem considerar plenament quatre illes i un país. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Als pseudonacionalistes, als acomplexats oncles tom:

La majoria de dirigents de CiU, del PSM, UM, etc. viuen més preocupats a no ferir la sensibilitat de l'amo de Madrid que no pas a defensar la raó del poble que representen

"Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols quelcom viu pot anar contra corrent". (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès).

"Sempre hi ha hagut més por de la que toca. Més de la que et demana el repressor". "L'autocensura és la pitjor censura que coneix". (Vicent Ventura, escriptor valencià).

"La nostra por és la seva força". (Anònim).

"El pitjor enemic d'un discriminat és ell mateix. Cal aprofitar el refús per a fer-se més fort i lluitar". (Eduard Romero, ambaixador nord-americà a Madrid, a "La Vanguardia", 16-7-98).

"Ningú no pot fer de tu un esclau si tu no penses com a esclau". (Pare de Martin Luther King)

"La vigoria d'una nació ve mesurada per aquells qui fan coses; no pas pels qui en descriuen". (Edward de Bono)

"És el que passa amb l'esclau que s'estima el seu amo i la muller i els fills d'aquest: arriba a tenir-hi com un parentiu natural que li fa renunciar a la veritable llibertat. Aquest "servirà per sempre més, amb l'orella foradada per un punxó" (Ex. 21:6), talment que no aculli la paraula de llibertat que tal vegada podria oir amb la seva oïda natural, ans és quedat esclau per sempre, content amb el que té". (Nil l'Asceta, "Discurs ascètic molt neces-

sari i de gran utilitat", Egipte, s.IV ó VI, a "la Filocalia").

"Els esclaus parlen la llengua de llur senyor". (Caius Cornelius Tàcit, historiador llatí, Roma, 54-134d.C.).

"Als fills imposos, car els vols senyors, guisofis agres d'una llengua estranya" (S. Espriu, *Llibre de Sineira*).

"[...]el negre de Montgomery mancava de consciència de sa dignitat d'és-

ser humà. Havia acceptat que no estava gaire mal el sistema injust que el segregava" (Martin Luther King).

"És veritat que som la cultura minoritzada més important d'Europa, però també ho és que som els més ridículs" (Lluís V. Aracil).

"Potser sia menester que algú gosi ensenyar-los a guaitar la desfeta cara a cara, a explicar-los que, per aixecar-se, cal admetre, d'entrada, que hom és tombat en terra" (Amin Maluf). Ω

L'antifranquisme a Mallorca. VII LLIBRE La fi dels mandarins literaris. La lluita per la llibertat en la nostra cultura (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Escrit entre finals dels vuitanta i començaments dels noranta, el poemari ha sofert diverses transformacions i reelaboracions fins arribar a aquest definitiu recull (**Revolta**)

Quan fa poc l'amic Francesc Moll m'enviava les proves de **Revolta** (editada recentment en la col·lecció "La Balanguera"), munió de pensaments em venien al cap. La història de la present edició del llibre és complicada, amb dificultats tant per a la seva publicació, com pels enemics que suscità entre els nombrosos jurats de poesia en català (especialment a Mallorca). Escrit entre finals dels vuitanta i començaments dels noranta, el poemari ha sofert diverses transformacions i reelaboracions fins arribar a aquest definitiu que comentam: **Revolta**. Aquest pelegrinatge (tan normal en la nostra cultura curulla de munió d'envejosos, amatents practicants de l'autoodi més agressiu i virulent, mandarins d'anar per casa, dogmàtics pigmeus del no-res) va fer que l'original anàs amunt i avall (com els poemaris de Miquel Àngel Riera i de tants d'altres gran escriptors illencs) sense trobar mai una mà amiga, cap jurat que el volgués guardonar. En aquella època sovint m'arribaven indiscrecions d'altres membres dels jurats (alguns d'aquells enrabiats comissaris fa segles que deixaren la poesia per negocis més rendibles com poden ser funcionaris de d'Estat, buròcrates de l'administració o de la banca, "polítics" al servei de la monarquia...). Els enverinats comentaris que feien en reconèixer l'autor que signa aquest article eren de tota mena. Em xiuxiuejaven a cau d'orella: "En tal va dir que mentre ell fos viu no es publicaria aquest llibre teu". Tot plegat faria riure si no fes plorar quan constates l'existència permanent d'aquesta enveja permanent que ompl qualsevol indret de l'illa.

El llibre [Revolta] s'imposà en el primer concurs al qual va anar fora de Mallorca, lluny dels "amics" de la confraria literària

Les anècdotes són infinites. Les punyalades i travetes perpètuas que es fan en el província món literari donen per fer-ne un bon serial televisiu. Tanmateix l'illa és una terra petita i tot s'arriba a saber. Alguns confreres que, quan et veuen pel carrer, s'apropen a felicitar-me pels darrers llibres publicats, pels guardons literaris obtinguts arreu dels Països Catalans i de l'Estat, han estat (i molts ho són encara) els més aferrissats enemics que tenc. Per la meua banda faig com si no sabés res de les seves enveges i maquinacions.

Tres poemaris de Miquel López Crespi que representen trenta-cinc anys de dedicació catalana

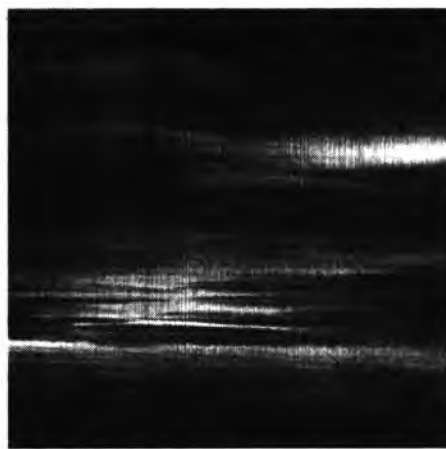
cions. En el fons em fa gràcia veure'ls impotents, sense alè creatiu, plagiàries, desesperats per arribar a ser algú, contents en creure que t'han enganyat, sempre disposats a qualsevol mesquinesa, a vendre l'amic per un plat de lleties.

Cansat de tants entrebancs, la coneguda enveja dels mediocres, vaig fer, com de costum, la pertinent traducció, sabent que de seguida que tengués enllestida la feina, en no conèixer-me el jurat, tenia possibilitats d'optar al guardó. Dit i fet. El llibre s'imposà en el primer concurs al qual va anar fora de Mallorca, lluny dels "amics" de la confraria literària. L'any 1994 **Revolta** (amb el títol de **Grietes en el marmol**) guanyava el Premi Internacional de Poesia Ciutat de València amb una de les dotacions econòmiques més substancials de totes les que s'atorguen en els Països Catalans. Me'n reia tot imaginant la ràbia dels confreres, els eters aspirants a poetes que, durant anys, rebutjaren guardonar el poemari!

El llibre va ser luxosament editat per les Edicions de l'Ajuntament de València i profusament distribuït arreu del País Valencià i de l'Estat. Més endavant el vaig donar a llegir a diversos poetes, excel·lents escriptors de les Illes. Record ara mateix els encoratjadors articles i comentaris (referents a **Revolta**) fets (i escrits) per Antoni Vidal Ferrando, Bartomeu Fiol, Àngel Terrón, Miquel Ferrà Martorell, Mateu Morro i tants d'altres intel·lectuals mallorquins. Finalment, entre tots, m'animaren a portar el poemari a l'Editorial Moll, i ara, més de deu anys després d'haver estat escrit, surt a la llum pública la versió original catalana.

M. LÓPEZ CRESPI

ELS POEMES DE L'HORABAIXA

PREMI "GRANDALLA" DE POESIA 1993 (PRINCIPAT D'ANDORRA)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

REVOLTA

Sortosament assistim, aquests darrers anys, a la fi d'un determinat i nefast mandarínat literari. Em referesc als comissaris de la mentida i la tergiversació, els enemics d'una poesia popular, arrelada en les millors tradicions literàries de la pàtria i del món

És aquesta versió original en la nostra llengua la que va ser rebutjada a tants i tants concursos literaris de les Illes a causa de l'enveja, ràbia i autoodi de tants aprenents d'escriptors, petits cacics culturals d'anar per casa, curts de visió literària, amb poca formació cultural, mancats d'aquell do especial que sap veure l'art, la bellesa just al segon de captar-la, de sentir-la a prop.

Què hi farem! Del seu nom ja ningú no se'n recorda. Cridats a formar part d'un jurat literari per simple amiguisme, perquè s'havien pagat un misèrrim llibret de poemes (i un gasetiller amic els havia escrit un article elogiós en els suplement de cultura), ara, anys després de les seves malifetes, asseguts en una obscura oficina institucional, desesperats en constatar com no corren les manetes del rellotge, veuen, des de la més total i absoluta impotència creativa, com aquell poemari que volien silenciar, enterrar sota tones de ciment armat, deixar pels segles dels segles enmig del silenci més absolut, com si no s'hagués escrit, comença la seva singladura esplendorosa arribant a les mans del lector que, des de feia temps, l'esperava.

Sortosament assistim, aquests darrers anys, a la fi d'un determinat i nefast man-

darínat literari. Em referesc als comissaris de la mentida i la tergiversació, els enemics d'una poesia popular, arrelada en les millors tradicions literàries de la pàtria i del món. Són els "exquisits", els pseudoestetes del no-res, els ressentits que, per enlairar un autor, cerquen la seva "rarsa" (sovint plena de mediocritats, còpia barata d'un Kafavis, Pound o Riba, qui sap!). El cert és que proven de barrar el pas a l'autor compromès amb el seu poble i els seus temps. Aquest oblit permanent durant aquestes darreres dècades de Salvat Papasseit i Rosselló-Pòrcel, Pere Quart i Espriu. Sortosament l'alçada gegantina d'un Miquel Martí i Pol o un Vicent Andrés Estellés els fa callar, amagar en el més profund amagatall de les clavegueres literàries on coven la seva frustració. Quin d'aquests comissaris de la reacció no volia ser poeta, escriptor famós? D'on si no el malestar permanent, la insatisfacció que revelen tots i cada un dels escrits que publiquen en els suplement de cultura? Misèria personal permanent. Buidor intel·lectual total i absoluta.

M'impressionà constatar el grau d'elevat compromís de la major part d'intel·lectuals xinesos amb la tasca d'alliberament nacional i social de l'esclavitzat poble xinès

Però parlem de **Revolta**, del meu interès de fa dècades per la cultura clàssica xinesa. Record ara mateix un llibre de vell que vaig trobar a Barcelona, en els "encants", a començaments dels anys seixanta. Es tractava de **China: historia de las ideas y del**

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VII LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2000 fins a l'agost de l'any 2001)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P I I

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

periodismo. L'autor era Lin Yutang i havia estat editat a l'Argentina l'any 1948. L'autor parlava del procés de formació de la intel·lectualitat xinesa des del temps del rei Wu i les dinasties Shang i Han, passant per la dinastia Ming, fins al present (l'any 1947, data de l'edició d'aquest volum, Xina encara era en guerra civil; el Guomindang del proianqui Zhang Gaishek). M'impressionà constatar el grau d'elevat compromís de la major part d'intel·lectuals xinesos amb la tasca d'alliberament nacional i social de l'esclavitzat poble xinès. Aquest compromís d'escriptors, mestres, periodistes, amb la causa del poble s'accentuà moltíssim després de les grans repressions antiobreres i antimarxistes dels anys vint. Quan la dreta proimperialista, els senyors feudals, liquidaren sota rius de sang la sublevació obrera de Xangai (1927), les atrocitats foren espantoses. Els militants sindicalistes, els nacionalistes xinesos, els marxistes i membres del partit comunista xinès eren llençats vius dins el forn de les locomotores (anticipació dels forns crematoris hitlerians d'Auschwitz i Treblinka!).

És precisament en constatar el caràcter eminentment antinacional (pactes amb el Japó i les potències imperialistes occidentals que tenien ocupada Xina; superexplotació de la pagesia i de la classe obrera) d'aquesta dreta venuda sempre, proimperialista, sense sentiments nacionals, immunitzada vers la cultura, el progrés del poble treballador de la Xina, quan els intel·lectuals més eminents de l'època (i molts sense ser marxistes!) passen a col·laborar amb el Partit Comunista de Mao Zedong. Tots s'acostaren al Partit Comunista (capdavanter de la lluita antijaponesa i antiimperialista) després de les grans matances de Xangai. Eren els més grans poetes, novel·listes, dramaturgs, historiadors i assagistes xinesos (els que es pogueren salvar de la repressió organitzada per la dreta). Parl de Guo Mojo, Mao Dun i tans d'altres. Tots seguien l'exemple de Lu Xun i proclamaren més que mai llur voluntat de comprometre's políticament en la causa de l'alliberament nacional i social de la Xina. Com explica molt bé K. S. Karol en el seu llibre *La Xina de Mao*: "Tot els menava [als intel·lectuals] cap als comunistes, únics adversaris conseqüents de l'ordre establert i fossin quins fossin llurs desacords teòrics amb el marxisme, es trobaren tots a la Lliga d'Escriptors d'Esquerra de Xangai, directament inspirada pel P.C. Vivint en relació contínua amb intel·lectuals de l'estranger i imbuïts de les teories liberals occidentals, no podien estar d'acord amb un règim d'opressió medieval que no deixava cap lloc a la cultura, tradicional o moderna. Enlloc no va ésser més estret l'acord entre les reivindicacions culturals i la lluita revolucionària que a Xina l'endemà de la traïció de Zhang Gaishek". Ω

EL VEL DE MAIA (31)

En Fructuós, que s'havia acostumat a matinejar, tenia un singular sistema de meditació. Li agradava tornar al passat, quan encara Espanya trepitjava la nostra Pàtria i les drogues estaven reprimides per l'aparell policíac d'aquell maleït antic Estat.

Se'n recordava de quan la Guàrdia Civil, un cop arribat l'estiu, perseguia els cultivadors de marihuana per a ús personal, prenent-los les plantes i acusant-los de delictes contra la salut pública.

Però les coses han millorat molt, pensava, jo mateix m'he passejat a Mallorca per una plantació de sis cuarterades de maria quan era president de la República.

Seguia espipellant els seus records, que eren molts i sucosos, i no deixava mai d'anar preparant-se per la seva següent reencarnació. Per realitzar tal missió, s'aixecava a les set del matí, feia un poc de gimnàstica i esmorzava. Llavors venien llargues sessions de ioga fins arribar a l'hora de dinar, a la una. L'horabaixa el dedicava als seus papers, a la preparació de conferències i altres actes als quals el convidaven, i a vegades fins i tot el pagaven. Les nits les dedicava a la lectura, quan li permetien les seves obligacions.

T'has de marcar noves fites, li deia n'Habatzeleth.

Tenc moltes coses per fer, i crec que si em comprometo amb altres objectius no

tendré temps per practicar la religió budista, li responia en Fructuós.

Ho has de fer tot, no tenguís por de morir en l'intent, li ordenava la bruixa.

I fou així com el nostre personatge inicià la seva nova vida, un poc lluny de les batalles per les drogues i la lluita per la independència dels Països Catalans i d'Euskal Herria. Però aquestes dues premisses havien quedat ben gravades en el seu pensament. No oblidem que l'objectiu principal del seu tomb en la vida era la meditació sobre fets passats, presents i futurs.

Com que l'obligaven a fer-ho, de primera fita important es marcà la de contribuir a l'extensió de l'ordre còsmic mitjançant el foment de la policia màgica a altres nacions distintes a la nostra. Per iniciar la seva nova tasca, en Fructuós va recórrer a la seva amistat amb el Rei del Marroc, qui en algunes entrevistes que mantingueren tots dos s'havia mostrat, en certa manera, disposat a implantar aquella força de l'ordre al seu país. El Rei pensava que es podia considerar una solució religiosa al problema de l'ordre, i que els seus súbdits ho sabrien acceptar.

Ràpidament inicià les gestions amb Mohamed VI, que sempre l'atenia cordialment quan en Fructuós li telefonava, encara que sabia que ja no estava en actiu.

En una d'aquestes converses, el moro preguntà: Creus que d'aquesta forma

que em proposes quedaran solucionats tots els problemes d'ordre públic?

No ho dubtis, Mohamed, li respongué l'antic president dels catalans. Si bé, afegí, és cert que a la nostra nació queda un petit índex residual de delictes, però els cometien persones que de cap manera volen creure ni en la religió ni en la màgia, i fan les malifetes més que res per cridar l'atenció.

Les avantatges de la policia màgica les anà explicant per tot el món. No obstant, a alguns països s'ho prengueren a conya, malgrat que sabien que als catalans els havia donat molts bons resultats la utilització d'aquesta fórmula. Així i tot, només uns pocs confiaven en que les bruixes i el Dimoni sabessin controlar una nació com, per exemple, Colòmbia.

Mentre tant, en Fructuós se seguia dedicant a la meditació. Recordava quan no era més que un drogoaddicte qualsevol, sense possibilitats de triomfar. Però ell sempre havia confiat en aquell conjur que li clavà n'Habatzeleth, sobretot quan veia que el tros d'haixix no s'acabava mai i trobava doblers per tot arreu. Un home amb aquestes possibilitats podia veure el futur molt clar.

En quant a na Pompeia, se n'anà a viure a Formentera, separada de la "civilització". Estava immersa també en la meditació transcendental. La gent encara saludava a l'ex primera dama quan la veien pel carrer. Ω

Josep Moragues i Mas General MORAGUES

(Un dels patriotes mes injustament tractats, ho va donar tot per la causa i resta quasi amb l'oblit)

Militar del segle XVII, inicià la seva carrera en l'exèrcit de Carles II, heroi de la guerra de Successió, es casà amb Magdalena de Giralt, i residí a Sort (Pallars Subirà).

Patriota insubornable, que no volgué claudicar als dictats del rei absolutista Felip V.

Moragues es mantingué ferm a la casa d'Àustria i estigué al costat del braç militar de Barcelona. El 1705 formà part de l'alçament austricista de Vic. Organitzà l'exèrcit a Catalunya, passà del Pallars a l'Urgell i d'allà a la plana de Vic, se li ajuntaren altres capítosts com els germans Martí, Pradell, Moragull, i Bac de Roda. Assetjada la Seu d'Urgell lluità heroicament amb forces molt inferiors i rebutjà al general Moret cap de les forces franceses, recuperà els castells de Bar i d'Aristot, Formà part de la junta que atorgà poders a Domènec Perera perquè, juntament amb A. Perera, anés a Gènova a signar el pacte amb Anglaterra.

Lluità al servei del rei-arxiduc Carles III, i el 1709 ja era general. Fou governador de la Seu d'Urgell. Pel juny de 1713 rebé l'ordre de retre Castellciutat als filipistes, però tot i trobar-se malalt s'hi negà i resistí encara tres

mesos. En capitular, passà a Sort, on, animat per la resistència de Barcelona, alçà un cos de voluntaris, amb els quals assetjà Castellciutat, sense èxit. Amb el tractat d'Utrecht Catalunya es queda sola a la seva sort.

Alliberà a la seva muller, presonera dels filipistes a Balaguer, i s'incorporà a l'exèrcit del marquès del Poal. L'11 de setembre de 1714 cau Barcelona. En Moragues, Villaroel i el marquès de Poal, continuaren la lluita desobeint l'ordre de rendició.

Els darrers dies de la guerra encara assolí èxits aïllats. Es retirà a Sort. Forçat a presentar-se a Barcelona, li fou negat el passaport per emigrar, fet que el decidí a intentar la fugida en barca a Mallorca (març de 1715), però, delatat, fou pres i executat, juntament amb els capitans Jaume Roca i Pau Macip, tots tres van ser sotmesos a tortures i finalment executats, els seus caps van ser exhibits en una gàbia de ferro dalt del Portal de Mar de Barcelona per escarment de patriotes i no en fou retirat fins al cap de dotze anys (al març del 1727).

Dades tretes del llibre General Moragues. Editorial Aedos. Autor Lluís Pujal i Carrera. Ω

Voleu conèixer el català de La Franja?

Adquiriu llibres d'autors de Ponent.

Títols:

- De Roda a Lleida. La fi d'un somni heroic.

(Tot sobre la segregació diocesana de les parròquies de La Franja)

- Indagacions sobre llengua i literatura catalanes a l'Aragó.

(Tot el que s'ha escrit i s'escriu a La Franja i sobre La Franja)

- Mort a l'Almodí.

(Breu novel·la policíaca ambientada a la Fraga dels anys 30)

- Vores.

(Poesia)

- Punt per agulla.

(Recull de narrativa breu)

- Memòria de la set.

(Antologia de poetes catalans de l'Aragó)

Regaleu-vos-en un!

Comandes a l'Institut d'Estudis del Baix Cinca. Adreça: Bústia postal

116. 22520 Fraga (el Baix Cinca). Telèfon de contacte: Pep Labat

(974-473611). Ω

L A C U L T U R A A M A L L O R C A

Josep Melià en el record

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

A les tretze hores i deu minuts del dia vint-i-set d'octubre de 1994, qui signa aquest article va haver de ser ingressat en la secció de traumatologia de l'Hospital de Son Dureta. Segons consta en l'informe oficial del Servei d'Urgències (apartat "Anamnesi i exploració"), el pacient (Miquel López Crespi) ha estat intervingut després de patir: "Puñetazo en región cervical tras ser agredido". I un poc més avall concreta: "Conmoción cervical". Una mica més avall es recomana un tractament (amb els corresponents medicaments) en vista a la meua recuperació. Sortosament vuit dies després ja estava novament enmig del carrer, escrivint com de costum. Havia estat una agressió física directa per part dels sectors més rancis i dogmàtics de l'estalinisme illenc, sulfurats a conseqüència de la publicació d'una petita part de les meues memòries. Tot havia començat una mica abans. Quan per l'estiu-hivern de l'any 93 seleccionava alguns curts capítols d'aquestes memòries -a petició del meu bon amic Lleonard Muntaner- incloent-hi un que portava per títol "Artistes i escriptors contra la dictadura" (pàgs 30-36 de L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970), El Tall Editorial, núm. 18), mai no m'hagués pensat s'armàs tal enrenou (i menys encara que m'agredissin físicament anant tranquil·lament del carrer!). Potser imaginàs que algun sector de la dreta més cavernària arrufaria el nas. Però no hauria suposat mai que els atacs venguessin de la pretesa esquerra; principalment, dels sectors procedents de l'estalinisme, que en els darrers anys de la dictadura s'especialitzaren en els pactes amb els hereus del franquisme.

Josep Melià en la presentació del llibre "El cadàver" de l'autor de sa Pobla Miquel López Crespi (26-V-1998)

El primer pamflet en contra de les memòries d'un senzill antifranquista mallorquí (qui signa aquest article) va ser obra dels màxims responsables d'una ben concreta política antipopular (els famosos Pactes de la Moncloa, per exemple). Les brutors contra els militants antifranquistes dels anys seixanta continuaren en diversos pamflets calumniosos, com per exemple un que va ser publicat a la premsa de Ciutat el 28-IV-94. Signaven el pamflet els més importants col·laboradors amb el nefast carrillisme illenc (Gabriel Sevilla, Bernat Riutord, Gustavo Catalán, José M. Carbonero, Jaime Carbonero, Ignasi Ribas, Antoni M. Thomàs, Alberto Sauer i Salvador Bastida). Més endavant, per si no bastassin els atacs, encara s'hi afegí algun estudiós despistat. Jovençans que no varen viure aquells anys de llui-

ta contra el feixisme i que ara, parlant amb quatre dirigents estalinistes i consultant una mica de paperassa (documentació quasi sempre d'una mateixa ideologia: en aquest cas carrillista) es pensen saber-ho tot. Estudiosos que, pensant que fan història "objectiva" el que bas- teixen realment amb els seus escrits és pura i simple apologia d'un partit (en aquest cas del PCE). Els indigeribles articles (?) plens d'inexactituds, falsedats i errors que es publicaren l'any 1994 ens ajudaren a copsar la ràbia visceral d'aquest grapat de dogmàtics quan llegeixen alguna interpretació de fets recents de la nostra història que no coincideix amb les seves apreciacions sectàries.

Amb el temps he pogut anar esbrinat que una de les coses (una simple frase!) que més indignà als simpatitzants i dirigents carri-

l·listes va ser un comentari de la pàgina 32 del meu llibre L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970). La frase simplement deia, referint-se a Josep Melià (s'hauria d'entendre que parlem dels anys durs de la dictadura, és a dir, mitjans dels anys seixanta, i en aquell temps difondre un llibre progressista [Els mallorquins, de Melià] era un acte antifranquista: "Per aquells anys, l'editorial 'Daedalus' -dirigida per Bartomeu Barceló- havia publicat Els mallorquins de Josep Melià que ajudàrem a vendre com si fos 'El Capital'". Déu meu la que es va armar l'abril del 94 per aquesta senzilla frase! Apart d'afirmar que tots els partits revolucionaris érem "agents del franquisme policíac" (¿no us recorda això les acusacions de Stalin contra els bolxevics de l'URSS o de Carrillo-Pasionaria en la campanya d'extermini de l'any 37

de comunistes i anarquistes catalans i espanyols?) deien: "Però dit això, la veritat és que resulta un poc fort que en mans d'aquest autor (que convergeix per exemple, en acte de lluita antifranquista la venda d'un llibre de qui aleshores era, o aspirava a ser 'procurador en Cortes (...)').

Heu llegit, estimats lectors, afirmacions tan absurdes? Ben cert que en aquells moments, Melià, un jove advocat (es llicencià en dret l'any 1962) i periodista (acabà la carrera el 1965), volia "reformat el sistema des de dintre" i es presentà a "procurador" del règim. També en aquells moments el PCE participava en la "legalitat feixista" (en el sindicat vertical) per provar de "reformat i utilitzar el sindicalisme des de dintre".

Bé, anem a pams. Llegint únicament els pamflets de Carrillo blasmant contra el nacionalisme conseqüent i l'esquerra revolucionària... ¿què podien entendre? ¿Quina política havien de fer? No podien copsar la importància d'un llibre com Els mallorquins, en la seva època i el seu context. És evident, i tot-hom amb un dit de front al cap ho sap a Mallorca, que la revifalla del nacionalisme en els anys seixanta i setanta no hagués estat possible sense les importants aportacions -aquesta primera reflexió- de Josep Melià al fet nacional. El mateix PSM-PSI, el reforçament de l'OCB, el gir cada vegada més accentuat envers el nacionalisme de la majoria de partits i organitzacions mallorquines i illenques en aquells anys, no haguessin estat possibles sense la lectura i assimilació d'aquest treball. Ara, amb la publicació de Cultura i antifranquisme, esperem que aquests endarrerits sectors dogmàtics no passin a l'agressió física com feren l'any 1994. Ω

Text de la carta tramesa a la Delegada del Govern demanant explicacions per l'actuació de la policia nacional espanyola en relació a joves independentistes al port de Palma

Palma, 25 de juliol de 2000

Il·lma. Sra. Delegada del Govern a les Illes Balears,

Esquerra Republicana (ERC) de les illes Balears i Pitiüses vol expressar-vos el més enèrgic rebuig davant l'actuació policial del diumenge passat envers diversos joves al port de Palma. Els esmentats joves venien de la Trobada Independentista realitzada a la població d'Arbúcies (La Selva), que havia tenguut lloc entre els dies 20 i 23 de juliol a l'esmentada població del Principat de Catalunya.

Sense altre motiu aparent que la militància independentista, els joves varen ser retenguts, se'ls demanà identificació i se'ls feren tot tipus de preguntes insidioses sobre

el material que portaven (revistes amb continguts polítics, adhesius, etc). Aquestes pràctiques semblen més pròpies d'altres èpoques històriques, que no d'una democràcia consolidada.

Així mateix, a aquests joves se'ls conculcà un dret tan absolutament elemental com l'ús normal de la llengua catalana, oficial a les illes Balears i Pitiüses, tal com haurien de conèixer tots els membres de les forces de seguretat de l'Estat. I no hi val l'argument que alguns no entenen el català: en aquest cas, per acomplir els drets lingüístics dels ciutadans, cal cercar algú que efectivament els entengui, però mai exigir el canvi de llengua.

Per tot això, ens permetem de preguntar: hi havia algun indicatiu de criminalitat, en els joves retenguts, o la retenció

es basava exclusivament en llurs idees polítiques? Si hi havia algun motiu per a la retenció, caldria que fos explicat. Si, com estam convençuts, no n'hi havia cap, l'actuació de la policia fou totalment injustificable i intolerable.

En aquest cas, l'ordre d'aquesta acció de dubtosa qualitat democràtica, partí d'una ordre vostra, o bé l'emprengueren els membres de la "policia nacional" pel seu compte? En el primer cas, ens hauríeu d'explicar els vostres motius; en el segon, caldria que obríssiu immediatament un expedient investigador als agents que intervingueren en la retenció a què feim referència.

Esperant que, tant a les JERC com a organització juvenil i a ERC com a partit, com a la societat de les Illes en general, ens doneu aviat les imprescindibles explicacions, aprofitam l'avinentsa per saludar-vos. Ω

Bernat Joan i Mari

President d'Esquerra Republicana (ERC)-Illes Balears i Pitiüses

HISTÒRIA D'UNA FOTOGRAFIA

Marcuse i Reich a Mallorca (1972)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Per la llibreria Logos, a començaments dels anys setanta, compareixien també nombrosos amics més o manco relacionats amb la lluita per la democràcia. En Xim Rada, futur director del "Diari de Mallorca", n'era client habitual. Ens enten-guérem, i un dia -ja havia llegit alguna de les meves col·laboracions literàries a "Última Hora"-, em convidà a escriure al suplement de cultura del diari on treballava. Fou aleshores quan vaig conèixer en Paco Monge, un home curiós i intel·ligent que portava de cap el PCE amb els seus articles damunt aspectes amagats de la història del moviment obrer. En Paco Monge escandalitzava el reformisme parlant del POUM i d'Andreu Nin, els clàssics de l'anarquisme, la revolució cultural xinesa, de l'afer de Kronstadt, del maig del 68, les purgues estalinistes i molt d'altres temes conflictius.

A les pàgines de cultura del "Diario de Mallorca" hi col·laboraven aleshores personatges de molta anomenada dins el món cultural illenc. Començant per Francesc de B. Moll, el llistat s'estenia per Damià Huguet, Tòfol Serra, Andreu Ferret, Paco Monge, Jaume Vidal Alcover, Gabriel Janer Manila, Carlos Mene-ses, Miquel López Crespi, Pep Albertí, el mateix Xim Rada... Vaig escriure damunt Proudhon, Jules Vallès, els situacionistes francesos, els futuristes russos, el poeta Maiakovski, Brecht, Lukács, Gramsci, Della Volpe, Fromm, Castilla del Pino, Celine, Jean-Paul Sartre, Reich... Aleshores, després del maig del 68, estava de moda el freudo-marxisme i alguns pensadors "heretges" com Marcuse o el mateix Wilhelm Reich. La meua dèria era, com de costum, el necessari compromís de l'intel·lectual amb la societat. No podia entendre, en plena lluita per la llibertat, l'existència de l'escrip-

tor fora del combat per una societat més justa.

A la llibreria portàvem també escriptors coneguts. Record, per la influència que va exercir en els meves concepcions polítiques i literàries, la visita de Miguel Àngel Asturias. N'Àngel Asturias, com a la nostra terra Llompart, Espriu o Estellés, Pedro-lo o M. Aurèlia Campmany, era l'exemple viu d'escriptor compromès amb un tipus de literatura de qualitat i revolucionària. El professor Fernández Díaz de Castro, client assidu, també combregava amb les concepcions del fet literari i polític que va exposar en Miguel Àngel Asturias.

Dalt de la llibreria, a un sisè pis on vivien dos membres del PCE hi era, amagat, en Manolo Cámara -el futur dirigent de CC.OO.-. En Cámara havia fugit de la repressió a Madrid i, després d'estar una temporada a París, romania en secret a Palma. Tinguérem un parell de converses

Activitats culturals a la Llibreria Logos (començaments dels anys 70). A l'esquerra de la fotografia l'escriptor Miguel Àngel Asturias i el llibreter Domingo Perelló. El primer de la dreta és l'escriptor Miquel López Crespi.

al pis de na Clara Thomàs i en Joan Seguí. En Cámara era molt respectat entre gent de procedència petit-burguesa que mai no havia treballat físicament. Hi hagué visites i corre-gudes entre el personal compromès per a anar a veure "l'obrer perseguit". Fill d'una família d'extracció popular, havent fet de pintor durant anys, aquestes coses no m'impressionaven gens ni mica. En aquell temps em sabia de memòria el "Què fer?",

i no ignorava que precisament Lenin recomanava que "allà on hi hagi un treballador amb clara consciència revolucionària, si és possible, el partit l'ha d'alliberar de l'embrutiment bàrbar del treball esclau assalariat i procurar que aquells homes o dones es formin i puguin fruit de la cultura". Per tant, mai m'havien fet el pes els personatges que per a presumir i reforçar els seus arguments mostraven els calls de les mans. Ω

Tocau-li la cresta (VI)

Llegim al *Diari de Balears* del 26 de juliol que la Generalitat del Principat ha signat un acord amb les plataformes de televisió digital Canal Satèl·lit, Via Digital, Menta i Quiero, mitjançant el qual aquestes empreses es comprometen a introduir la versió catalana disponible de les pel·lícules en les bandes de so de les emissions, tant si es tracta de doblatge com de subtítol.

No hi seria de més que el Govern Balear prenguéssim llum de na pintor i es decidís a emprendre una tasca semblant amb la companyia ONO, de moment totalment impermeable a les veus que li reclamen més presència del català en les seves emissions i campanyes publicitàries.

Un altre rotatiu de la premsa local (D. de Mallorca 21/03/00) publicava fa poc que ONO havia arribat als 30.000 abonats a Mallorca. L'empresa ofereix una imatge pública grandiloqüent i diu que desenvolupa una àmplia tasca social, "ja que considera important involucrar-se en la vida ciutadana a través de diverses activitats." A través de festes infantils, berenades populars, sorteigs, patrocini de futbol de base i de clubs de petanca, ONO declara que vol esdevenir "el nou veí" de Ciutat. Un veí, no obstant, que no para gens d'esment a la nostra llengua.

Després de consultar la web d'aquesta empresa, vaig decidir escriure'ls un correu electrònic

(ono@en.ono.es) sol·licitant una major presència del català tant a les emissions com a les campanyes publicitàries. Aquesta és tota la resposta que en vaig obtenir:

Gracias por ponerte en contacto con nosotros.

Lamentamos que nuestros comunicados actuales no sean de tu agrado. En la actualidad nos resulta inviable dirigirnos a todas las demarcaciones en la que ONO tiene presencia utilizando su propia lengua. Debes tener en cuenta que ONO presta sus servicios en zonas tan dispares como Palma, Santander, Cádiz, etc... motivo por el cual hemos decidido dirigirnos a todos en una sola lengua. No obstante, agradecemos tu aportación y el tiempo que nos has dedicado, tu opinión será tenida en consideración.

ONO ens anima que ens atrevim a demanar-ho tot... què tal si demanàvem que deixin de discriminar la nostra llengua? Potser també seria el moment de demanar que el Govern Balear estableixi mínims de català similars als del Principat. Ω

Maria Antònia Munar felicita Miquel López Crespi

La Presidenta del Consell de Mallorca

Palma, 29 de juny de 2000

Sr. Miquel López Crespi
C/ Antoni Marqués, 20
07003 PALMA

Benvolgut amic:

Rebeu les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat el Premi Internacional de Poesia "Ciudad de Teruel", organitzat per l'Ajuntament de aqueixa ciutat aragonesa.

Com a presidenta del Consell de Mallorca vos don l'enhorabona i vos anim a continuar amb la vostra trajectòria literària i vos desig molts més futurs èxits.

Rebeu les meves salutacions més cordials.

Munar

Maria Antònia Munar

RECORDA

Quan hagi llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent

EL PAÍS HO NECESSITA

Himne a la llibertat

Si el bon Déu bufava, damunt els vostres avis morts,
si veiessin a través d'una mortalla sagnant dels màrtirs de segles,
llurs fills arrossegant-se com a esclaus als peus d'Espanya,
ai las!, llurs ulls plorarien llàgrimes de sang!.

Dirien a la mort: Amb la teva mà glaçada
clava la nostra testa dins la tomba,
car la flama de la llibertat és apagada,
i nostres fills als nostres ossos farien vergonya.

La Cort sols és una fira on es ven la gent!
Madrid, un mercat on tot venut s'entén
per devorar els diners i els senys que cada dia paguem,
trencar-nos els ossos, matant-nos lentament.

Però la llibertat no és pas una verge que plora!
No!. Guaiteu-la, terrible, en roba de combat:
els seus ulls afiten els tirans de la mentida,
ses mans acaronen les velles pedres de la nostra saba.

Així, pertot, pertot arreu, qui la cerca la troba,
abans morts que no pas espanyols, arruix la tirania,
car no vol sols un bocí d'almoïna i sa mort lenta,
és valenta, i vol la terra sencera.

(La Creu del Cigne).

Llum de fosc, Espanya negra

Llum de fosc, claror grisa,
que ens enganyes disfressant-te de mans blanques
Llum de dolor, sales de tortures
que sembles clara com el sol,
Llum de desgràcies, la cotorra de les TV,
que sols me'n contes les que et convenen
Llum de remordiment, d'autoodi
que creixes i ens fas tremolar, fondre el cervell
Llum de fosc, claror tèrbola
que amagues, empudegues la veritat
tu que et creies mestressa del món
...ai madona, jo no et tornaré a triar.

(La Creu del Cigne)

La guerra s'ha acabat

*(Dedicat als assassinats per Hitler, Franco i
els ministres de Franco, molts d'ells pares
dels actuals ministres d'Aznar).*

Som a la fi de la guerra:
silenci en els camps plens de mort.
No podem, però, mirar la terra
Amb justa pau dins el cor.

Dispersat, el poble no retroba,
dins l'esclat del trompeteig de festa,
El braó i l'orgull.
Perquè oblidi la tempesta
Haurem de fer, dins la pau nova,
Un llarg camí,
Un llarg camí.

Guard, del gran foc que s'apaga,
La flama tenaç del record.
Els millors dels nostres, els vam perdre
A la timba de la mort.

La raó de viure que ells tenien,
N'hem de fer, nosaltres, alegria;
L'hem de dur món enllà.
Perquè sigui llum del dia,
Abans de l'alba encara ens resta
Un llarg camí,
Un llarg camí.

Som a la fi de la guerra:
oblit en els camps de la mort.
Ara cal tenir l'esme de viure,
Que bati ben fort el cor. Ω

La música de Noa, una finestra oberta a la quotidianitat de Terra Santa

PER MARINA FERRÀ HAMELYNCK

Recentment la jove cantant "sabrá" d'origen iemení, Noa, ha tret al mercat el seu darrer treball, "blue touches blue". L'àlbum, en el que la major part de les cançons són en anglès, segona llengua del país més parlada després de les dues oficials, l'hebreu i l'àrab, amb reminiscències clarament orientals, ens parla de l'amor i el desamor a cançons com "can i reach you", "if i give you every thing", "haunted", "again and again", "long coat in winter", "blue touches blue", "carefully", "dala, dala"(iemení), "the beauty of that", "Uno queriendo ser dos", o fa crítica social a "angel". Aquestes peces musicals les trobam connectades amb una realitat quotidiana on l'Esperit de Déu sempre és present com a "good morning"(hebreu), "wrap it up with love", "home made religion", "explain the night"... Totes elles ens arriben a l'ànima i ens sentim transformats amb totes les seves ondulacions líriques i profundament emotives.

Davant la força del feixisme que converteix les víctimes en botxins hi ha sempre l'esperança de veure com la reacció contrària, és a dir, les postures compromeses i de lluita en favor dels drets humans, el dret a la vida, a l'educació, a una vivenda digna, a la intimitat, a l'honor... pot fer molt de bé. Així doncs, peces cinematogràfiques com "La vida és bella", en la seva forma dura, irònica i al mateix temps tendra d'arribar a la gent suposa una forma de conscienciar-la davant les tràgiques conseqüències de les guerres damunt els infants. A la música de Nicola Piovani amb clares reminiscències jiddish, aferradissa i al mateix temps molt mediterrània, guanyadora d'un oscar a la millor banda sonora, li ha posat lletra la nostra artista i Gil Dor, aquest darrer col·laborador principal i director musical de la famosa cantant. Una lletra poètica i tendra que omple el cor de tot aquell que l'escolta, d'esperança i d'amor. La lletra, més o manco, traduïda al català seria així:

"L'amor és com el teu somriure
infantil i espontani.
No tenim res que ensenyar-los
perquè no entenen, ni aprenen
que les llàgrimes vessades
per amor a la vida són belles.
El terratrèmol a la meua mar de llàgrimes,
es calma a poc a poc
quan m'omple d'esperança
amb la llum de la teua alegria
cada vespre abans de dormir.
Llavors mentre somies en un altre joc
la vida és bella.
Recorda que sempre
t'acompanyaré
vagis on vagis,
siguis on siguis,
en tots els moments
que tanquis els ulls, somiïs
i pensis en l'ahir.
No perdis l'esperança de
que sempre trobaràs amor
mentre conservis la brillantor
dels teus ulls, doncs aquesta és el teu
major tresor.
Llavors oblidaràs les teves penes, i
pensaràs en un dia assolellat
en que finalment sabràs
fins a quin punt la vida és bella.
Llavors mentre juguis
la vida serà bella." Ω

Fot-li canya!

Si tens res a dir, fot-li canya!
Si estàs fart de que et manipulin, fot-li canya!
Si no et creus que Espanya vagi bé, fot-li canya!
Si no et va es sistema, fot-li canya!
Si t'ha deixat s'al·lota, fot-li canya!
Si et va sa canya, fot-li canya!
Si estàs fins es collons, fot-li canya!
Si estàs a favor des llibertinatge d'expressió, fot-li canya!
Si no vols que et facin callar, fot-li canya!
Fes lo que vulguis, però fot-li canya! Ω

L A N O S T R A C U I N A

Esqueixada de bacallà

Ingredients:

Bacallà salat esqueixat, tomàquet, ceba, pebrot vermell, olives mortes, oli i sal.

Preparació:

Es dessala el bacallà esqueixat, tenint-lo en remull durant unes quantes hores. Es treu de l'aigua i s'espren, per escórrer-lo bé. Es piquen la ceba i el pebrot i es ratlla el tomàquet.

Es barreja tot plegat, s'hi afegeixen les olives i s'amaneix amb oli i sal.

Poti-poti de Mura

Ingredients:

Bacallà esqueixat, patates, ceba, tomàquet, pebrot vermell, olives, oli i sal.

Preparació:

Es posa a dessalar el bacallà esqueixat, durant unes quantes hores. Es bullen les patates, amb pell. Quan són fredes, es pelen i es tallen a rodanxes. Es talla la ceba pel llarg, el pebrot a tires i el tomàquet a rodanxes. Es posa, en una plata fonda, un sastre de patates, un de bacallà esqueixat, ben escorregut, i un de ceba, pebrot i tomàquet i unes quantes olives pel damunt. Es posa una estona a la nevera. Quan es treu, s'amaneix amb oli i sal i es serveix.

Empedrat

Ingredients:

Mongetes seques bullides, bacallà esqueixat, ous durs, tomàquet d'amanir, ceba, olives negres i verdes, envinagrats, oli, vinagre i sal.

Preparació:

Es dessala el bacallà esqueixat, durant unes quantes hores. Després, es treu de l'aigua i s'espren, per escórrer-lo. En una enciamera es barregen les seques, el bacallà, el tomàquet i la ceba trossets. S'hi posa al damunt els envinagrats, les olives i els ous durs, pelats i partits a quarts. S'amaneix amb unes gotes de vinagre, un bon raig d'oli i una mica de sal.

Cigrons amb bacallà i romesco

Ingredients:

Cigrons cuits, una mica de bacallà esqueixat, romesco, oli i sal.

Preparació:

Es remulla el bacallà esqueixat, durant una bona estona. Quan és dessalat, s'escorre i es barreja amb els cigrons. Es barreja en una tassa el romesco, l'oli i la sal i es remena bé. S'aboca damunt els cigrons i el bacallà i ja es pot servir.

Ciurons trempats

(cigrons amanits a l'estil mallorquí)

Ingredients:

Cigrons cuits, ceba, oli, vinagre, sal i pebre vermell.

Preparació:

Es barregen els cigrons amb una mica de ceba picada, ben fina. S'amaneix amb unes gotes de vinagre, un raig d'oli i sal. Es remena i s'hi tira un pols de pebre vermell. Ja es pot servir.

Amanida russa

Tot i que se'n digui russa, és molt tradicional

Ingredients:

Patates, pèsols, pastanaga, mongeta tendra, tomàquet, pebrot vermell, olives, ous, pernil dolç, pernil salat, tonyina en conserva, maionesa, aigua i sal.

Preparació:

S'escaliva el pebrot i es talla a quadrats petits. Es tallen a daus petits, la patata i la pastanaga. Es tallen a trossos igualment petits les mongetes tendres i es bull la patata, la pastanaga i la mongeta, junt amb els pèsols i uns ous, amb aigua i sal. Quan és cuit, es cola i es posa a refredar. Es pelen els ous, es fan a daus, es talla el tomàquet i es barreja amb les verdures bullides, el pebrot, les olives i uns daus de pernil de cada mena i unes engrunes de tonyina. Es

posa a la nevera a refredar. Al moment de servir, es fa la maionesa, es tira pel damunt i es remena bé.

Trempó

L'amanida mallorquina per excel·lència. No se sap perquè, dalt d'una barca encara és més bo

Ingredients:

Tomàquet madur, ceba, pebrot verd tendre, olives, tàperes, oli i sal.

Preparació:

En una plata fonda o un bol gros, s'hi posen, trinxats a daus, el tomàquet, la ceba i el pebrot tendre. S'hi afegeixen les olives i unes quantes tàperes. S'amaneix (es trempa) amb sal i oli, es remena. Es deixa reposar una estona i es serveix. El suc que fa és boníssim per sucari-hi pa. Antigament, s'usava com a cullera una llesca de pa lleugerament doblegada, per a que fes concavitat. De tant en tant, es mossegava el tros sucari del pa.

Xató

Plat de camp penedesenc

Ingredients:

Escarola, ceba, anxoves salades, bacallà, tonyina de conserva, tomàquet madur, pernil, embotits secs i bullits, mongetes seques, cuites i salbitxada per amanir-ho.

Preparació:

Es dessalen les anxoves i el bacallà, durant una bona estona. Després, s'escorren i es posen en una plata amb l'escarola, neta i trossetjada, la tonyina i la ceba, tallada pel llarg.

Es posen el pernil i els embotits, a talls, en una plata. Es fa una truita amb els ous i les mongetes seques. Acte seguit, s'amaneix l'escarola amb la salbitxada i es serveix, abans no es refredi la truita.

Amanida d'arròs blanc

Ingredients:

Arròs, pèsols, pernil, pebrot escalivat, tonyina en conserva, gambes salades, olives negres, aigua, oli, sal i maionesa.

Preparació:

Es bull l'arròs i els pèsols, en una olla amb aigua, sal i un raig d'oli. Es deixa escórrer, es renta a raig d'aixeta i es deixa refredar a la nevera. Es barregen l'arròs i els pèsols amb el pernil, el pebrot, la tonyina, la gamba salada pelada i les olives negres, tot fet a trossets petits. S'amaneix amb maionesa i es remena bé. S'emmotlla en un bol i s'aboca a cada plat.

Es decora amb una oliva negra i una tireta de pebrot o dues, o amb una gamba.

Amanida d'enciam, favetes i menta

J. Mercader

Creació del qui fou gran cuiner del "Motel de l'Empordà" de Figueres.

Ingredients:

Favetes, enciam, menta fresca, pernil dolç, aigua oli i sal.

Preparació:

Es trien les favetes, es bullen en aigua i un pessic de sal. Quan són cuites, es colen i es posen a refredar a la nevera. Es talla l'enciam, la menta i el pernil dolç a tires. Es barreja tot amb les favetes i s'amaneix amb un raig d'oli i sal.

Tomàquets farcits

Ingredients:

Tomàquets de la classe coneguda com "color de rosa", grossos; tonyina en conserva, ceba, pebrot, olives farcides, all, julivert, sal i oli.

Preparació:

Es posen els tomàquets amb la cua a sobre i es tallen horitzontalment, un través de dit per sota. Es buiden una mica i es farceixen amb una picada de tonyina, ceba, pebrot, olives farcides, all i julivert, amanida amb sal i oli. Es posen a refredar a la nevera, una mitja hora.

Es divuit de juliol de mil nou cents trenta sis

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR - TEL. 971 665 336

Es divuit de juliol,
De mil nou cents trenta sis,
Sense cap casta d'avís,
Mallorca es cobrí de dol.
No hi va haver cap redol,
Que no sentís un mal crit,
Sa gent de mal esperit,
Va agafar tot control.

General Godet va ser,
es Capità General
ell va ser es gran puntal,
a ell va assignar-se.
Ell va comprometer-se,
Amb clero i capitalistes
I ompliren grosses llistes,
Per injustícia fer-ne.

Sa consigna que es donà,
En aquella hora primera,
Que aquell que d'esquerra era,
Se l'havia de matar.
De ells cap se'n perdonà,
No li valdria influències,
Ses molt severes sentències,
Se varen executar.

Els falangistes partiren,
Con a feres desfermades,
Formaren molt grosses guardes,
A cercar gent anirien.
Sa consigna que tenien,
Abeurer-los d'oli brut,
I després los matarien.

Cada senyor va cercar,
Tres joves de confiança,
Que ordre que los donava,
Havien d'executar.
A ells los van proposar,
Un càrrec de distinció,
"Fareu vida de senyor,
en sa campanya acabar".

Quan Mallorca ben fermat,
En Godet content estava,
Per què sa gent castigava,
Tal qual havia manat.
Ell ben il·lusionat,
Partí cap a Barcelona,
Creien que mateixa forma,
Daria bon resultat.

Quan arribà a Barcelona,
En aquell precís moment,
Ell va trobar una gent,
Que amb ell no va estar conforme.

Varen prendre una norma,
De dur-lo afusellar,
A Monjuïc se'l pujà,
On perdé sa vida i s'honra.
Però Mallorca seguí,
Amb sa mateixa escola,
Sa falange donà prova,
Tot roig hagués de morí,
Va seguir aquest verí,
A la vora de trenta anys,
Sa falange i capellans,
A s'ordre feren complir.

El divuit de juliol,
Passa avui desapercebut,
El personal que ha vengut,
Ni pensar-ho sols no vol.
Ja queda petit estol,
D'aquells que la correguerem,
A prop dels noranta tenen,
Pocs som vius, molts ja son morts.

Vint i un anys jo tenia
Quan sa guerra esclatà,
Havia pensat d'anar
A Barcelona aquell dia.
Una Olimpiada hi havia,
Hi havia de participar,
Si premi pogués guanyar,
Ben content me sentiria.

De Ciutat jo vaig partir,
Amb amics de companyia,
D'anada, també tornada,
A les vuit varem partir,
Animats a Barcelona,
No esperavem sa broma,
De lo que mos succeí,
En es port de Barcelona,
Quan hi varem arribar,
Es pràctic se presentà,
D'atracar mos llevà s'ordre.

"Dalt Colom metralladora,
No s'atura de tirar,
Estesos molts morts hi ha
De matar gent, se conforma".
Es barco allà fondejat,
A les nou del dematí,
Quan sa fosca va venir,
Nou rumb fou assenyalat.

El personal despistat,
Sense beure ni menjar,
Veurem com acabarà,
Aquest trist endiumenjat.
Nostre barco se creuà,
Amb "Ciutat de Tarragona".
Son capità donà s'ordre,
A Mallorca no atracar.

El dia abans s'escapà,
Que hi estava amarrat,
De guàrdies fou assaltat,
Presoner allà quedà.
L'esperit republicà,
Nostre capità tenia,
De lo que se li diria,
Ben ferm ho va escoltar.

Es barco, va fer voltar,
Direcció a Barcelona,
Estudiava sa forma,
A on podria atracar.

A Portvendres va pensar
Es barco allà dirigir
I si arribam allí,
I no mos deixen entrar?
Es pensament l'inclinà,
De dur-lo a Tarragona,
Allà era bona zona,
I allà vam desembarcar.
(continuarà) Ω

Amor virtual

VICENÇ DE SON RAPINYA

T'estimo com mai ho he fet
t'estimo amb tot el meu cor,
mentre corro cap a casa
i poder-me amb tu trobar.
Engego l'Ordinador
i m'endollo a La Xarxa,
corre cuita vaig al Xat
i entro a markeze.NET.
per escriure't i parlar-te.
Et dic Hola, que tal ?
Ma vida, Cel meu i Amor
de tu rep eixa resposta ;
Mentre pèls altaveus
La Patti Smith s'arrabassa
als acords d'una Guitarra
Horss, horses, horses.
Et tenc al meu pensament
dibuixada en ma retina,
cabell curt rínxols menuts
de tons negres, i rogencs,
esguard castany just un gat
quan s'amaga a dins la fosca,

al veure que el perill s'apropa.
M'agrades així com ets
i no et canvio per cap altre,
tan ma fa la inclinació
que tens en vers les dones
res no tinc a perdonar-te
però si molt a agrair-te,
per la dolcesa en que em parles
per la tendresa en que en
mimes,
per les coses que
m'expliques.....
T'estimo amb totes les meves
forces
t'estimo malgrat et manqui
l'oida,
t'estimo tot i no hi vegis bé
t'estimo amb tota la vida mia,
t'estimo, i t'estimaré
tot fent junts l'últim viatge,
d'Estimar no et deixaré.Ω

Hom no capgira la Història Si no te pèrdua de memòria

JAUME ALFONSO I BARCELÓ
Barcelona, juliol del 2000

La Reial Acadèmia de la Història
Institució de tarannà nacional
Ha emès severa acusació radical
Maltractant la identitat i memòria.

Que la Història fou tergiversada
Per les corresponents autonomies
Hom aprecia entre el galimaties
Marcats en la acusació lliurada.

La Història d'Espanya no ensenyen,
Als textos que Ensenyament imposa,
Atribuïnt ho a intenció maliciosa,
Que a fer eixa denúncia l'empenyen,
I a estrènyer cargols que, estrenyen,
Competències a autonomia bel·licosa.

Tota història és cultural narració,
Dels esdeveniments de tot un poble,
I no la poden tractar com un moble,
Empeltant-la entre nació i nació.

Resulta que la acadèmia acusadora,
Ens vol encolomar la seva història,
Doncs allò que els omple d'eufòria,
Ella ho empra com una llençadora.

Quan alguna Historia és publicada,
Per aquell qui més se'n beneficia,
Cal contar amb política cobdícia,
Desmarcant de la gesta historiada
Allò que esdevé grollera cacicada
Obligant a admetre aliena pifiada

Reflexió

No és expressió de generositat,
Atribuïr a un poble una història,
On ni els temps ni la memòria
Confirmen el que no ha passat. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....
.....
Adreça.....
.....C.P.....
Població.....
C.I.F.....Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 4.000 PTS (24,04 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa.....
Adreça.....
Núm. entitat.....Núm. sucursal.....
Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**